

Dr. Glorie Polo Ortiz

ZADELA ME JE STRELA
Pričevanje vere

SALVE
2009

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-187

POLO Ortiz, Gloria

Zadela me je strela : pričevanje vere /
Gloria Polo Ortiz ;
[prevod Mira Gantar]. - Ljubljana : Salve, 2009

ISBN 978-961-211-481-7

243682304

Besedilo: Glorie Polo Ortiz

Prevod: prof. Mira Gantar

Grafični prelom: Salve d.o.o. Ljubljana (Patricija Belak)

Založba: Salve d. o. o. Ljubljana,
Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

Naklada: 3000 izvodov

Tisk: Tiskarna Pleško

ZADELA ME JE STRELA

Kolumbijska zobozdravnica,
gospa dr. Gloria Polo Ortiz,
je bila v družbi uspešna in priznana.
Potem je morala spoznati, da je življenje več
kot denar, oblast in zabava.

Zadela jo je strela, pa se je vrnila v življenje.

Ta knjižica je prevod različnih delov originalnih predavanj, ki jih je imela **gospa dr. Gloria POLO ORTIZ**, zobozdravnica iz Kolumbije, ki še zdaj živi v Bogoti in se preživlja s svojim delom kot zobozdravnica; predavala je v španskem jeziku ob različnih prilikah (pri duhovnih vajah v župnijah in v drugih skupinah ter v svojih intervjujih pri katoliških radijskih in televizijskih postajah). Slovenski prevod je povzet po nemškem prevodu.

Gospa dr. POLO je rojena 30. novembra 1958 in je bila leta 1995, ko jo je zadela strela, stara šestintrideset (36) let.

**Gospa dr. POLO izrecno poudarja, da ne dobi-
va nikakršnega plačila ali siceršnjih prejemkov od
razširjanja pisnih pričevanj ali od DVD-jev, CD-
jev in ostalih medijev, ki so v obtoku. Preživlja se
s svojimi prejemki, ki jih dobiva kot medicinsko
izobražena zobozdravnica. Za njeno predavateljsko**

dejavnost ne zahteva in ne prejema nikakršnih plačil in honorarjev. Zato jo povabijo mnoge župnije in molitvene skupine rimokatoliške Cerkve v domovini in tujini.

Ima duhovnega voditelja, ki skrbi zanjo kot posebni dušni pastir in spovednik. To je častiti gospod **župnik Wilson Alexander Mora Gonzalez**, ki je istočasno župnik župnije „**Pri svetem križu**“ (Parroquia „**La Santa Cruz**“) v Bogoti/Kolumbija. (Glej njegovo mnenje o dr. **Glorii POLO** v dodatku te knjižice.)

Njeno prizadevanje za rešitev duš si lahko razlagamo edino iz njenega doživljanja lastnega sojenja v večnosti, ko ji je bilo izrecno naročeno, naj ne pričuje **samo 1.000-krat**, temveč **1.000 x 1.000**. Ta izkušnja jo je pripeljala do tega, da je popolnoma spremenila svoje življenje in se zavzela z vso močjo in z vsemi možnostmi za **rešitev duš** in za **ново evangelizacijo** ljudi današnjega časa, ki jo je tako pogosto in tako vroče zagovarjal pokojni papež Janez Pavel II.

Velika opora pri tem misijonskem delu je bil zanjo njen mož Luis Fernando RICO RAMIREZ (rojen 25. maja 1957), ki je umrl povsem nepričakovano 7. oktobra 2006, ko mu je odpovedalo srce. (**Preberi v dodatku te knjižice, kako gospa dr. Polo pripoveduje o tem dogodku.**)

Neverjetna zgodba iz življenja gospe dr. Glorie POLO

Od iluzije k resnici

To pričevanje je bilo prevedeno v nemški jezik po izvirnih predavanjih v španščini. Tekst se lahko svobodno širi, kopira in uporablja za poročila, časopise in revije, TV in radio kot tudi po internetu, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

1. Tekst, ki je pred vami, se ne sme krajšati in spreminjati – ne sme se iztrgati posameznih stavkov iz konteksta. Teksta ali dele teksta, slike, avdio- oz. videoposnetke se brez izjeme ne sme prodajati ali dajati na posodo ali z njimi na kak drug način trgovati. Nadalje mora biti razločno zabeležen izvor teksta z internetnim naslovom: www.gloriapolo.net

2. Te strani in njihove kopije oz. ponatise se sme uporabljati in razširjati le brezplačno in ne v želji po zaslužku.

Na spletnem naslovu: www.gloriapolo.net lahko obiščete spletne strani, ki poročajo o primeru gospe Glorie Polo v več jezikih.

Obstajajo različne poklicanosti in službe. Tudi financiranje medijskega apostolata, kot je tiskanje in širjenje knjig z versko vsebino, je tudi ena od njih. Če lahko kaj prispevate za financiranje izdajanja in širjenja knjig nove evangelizacije, ki je bila tako pri srcu pokojnemu papežu Janezu Pavlu II. in za katero se zelo zavzema tudi sedanji papež Benedikt XVI., potem finančno podprite pripravo, izdajo, tisk in razpošiljanje knjige **ZADELA ME JE STRELA**. Svoj prispevek nakažite na konto **APOSTOLAT NOVE EVANGELIZACIJE (ANE)** in kot namen napišete »**STRELA-ANE**«.

Naročila:

Salve d.o.o. Ljubljana
Rakovniška ulica 6
1000 Ljubljana
Telefon: +386 (0)1 427 73 10
Faks: +386 (0)1 427 30 40
E-pošta: ane@salve.si

Prostovoljni prispevki:

Salve d.o.o. Ljubljana
Rakovniška ulica 6
1000 Ljubljana
Sklic 00 778899
IBAN SI56 0205 8003 5403 002
namen nakazila: STRELA-ANE
iz tujine, SWIFT: LJBASI2X

UVOD

Če kdo od vas dvomi ali misli, da BOGA ni, in da je onostranstvo snov za snemalce filmov, ali če je kdo mnenja, da je s smrtjo vsega konec, naj vzame v roke tole knjižico. Toda preberite jo od začetka do konca. Gotovo se bo vaše mnenje spremenilo, četudi je še tako skeptično.

Gre za dejstvo, za dogodek, ki je dobro dokumentiran in se je zgodil leta 1995. Gospa dr. Gloria Polo je Kolumbijka, zobozdravnica, ki je pri nesreči „umrla“ – bila je tako težko poškodovana, da je nekaj dni ležala v „komi“ in so jo ohranjali pri življenju le medicinski aparati. Če bi aparate izključili, bi takoj umrla. Zdravniki so že popolnoma obupali nad njo in so že hoteli odklopiti aparate. Le njena sestra, ki je prav tako zdravnica, je vztrajala, naj jih še pustijo delovati.

Med svojo komo je stala na drugi strani resničnosti, v onostranstvu, in se je smela spet vrniti, da bi bila pričevalka tistim, ki ne morejo verovati. **Torej nam je od tam prinesla sporočilo.** Ampak preberite ga v naslednjih straneh rajši sami in to neposredno iz njenih ust ...

Gospa Gloria je smela v tem sodobnem času, v mističnem doživetju, ki ga tako razločno opisuje, za trenutek pogledati v svojo „**Knjigo življenja**“. In to doživetje jo je tako pretreslo, da je po naročilu GOSPODA postala pričevalka v „**PUŠČAVI VERE**“ današnjega časa. Pri tem sta bistvo njenega sporočila in njeno doživetje le

pogled na neskončno ljubezen BOGA do človeka in na NJEGOVO veliko usmiljenje. Govori o isti temi kot sedanji papež Benedikt XVI. v prvi encikliki „DEUS CARITAS EST“ (BOG je LJUBEZEN).

**BOG nam vedno znova daje dokaze,
pa vseeno zanikamo NJGOV OBSTOJ.**

PRIČEVANJE O VERI

g. dr. Glorie POLO ORTIZ

NESREČA OB UDARCU STRELE

100 Dobro jutro, pozdravljeni bratje in sestre v GOSPODU!

101 Zelo sem vesela in lepo je, da smem biti tu, da bi z vami delila velik dar, ki mi ga je GOSPOD poklonil.

102 To, o čemer vam bom pripovedovala, se je zgodilo 5. maja 1995 pri Narodni univerzi v Bogoti, glavnem mestu Kolumbije, okoli 16.30.

103 Po poklicu sem zobozdravnica. S svojim 23-letnim nečakom, ki je bil po poklicu prav tako zobozdravnik, sva ravno delala na najini disertaciji. Tistega dne, bil je deževen petek, sva šla skupaj z mojim možem v smeri proti fakulteti za zobozdravstvo, da bi si vzela nekaj knjig, ki sva jih potrebovala.

104 Nečak in jaz sva hodila skupaj pod majhnim dežnikom. Moj mož je imel nepremočljiv dežni plašč in je šel tik ob zidu Glavne knjižnice, da bi se zaščitil pred dežjem, medtem ko sva midva hodila izmenoma z ene strani na drugo, da bi se izogibala lužam.

105 Tako sva se, ne da bi to opazila, počasi bližala drevoredu, in medtem ko sva preskočila veliko lužo, naju je iz višine zadela strela, ki je bila tako

močna, da sva zогlenela. Nečak je bil takoj na mestu mrtev.

- 106 Strela ga je zadela od zadaj in zažgala njegovo notranjost. Na zunaj je ostal nepoškodovan. Čeprav je bil mlad, je bil človek, popolnoma predan BOGU. Posebno je častil Jezuščka. Okoli vratu je nosil svetinjico z njegovo podobo iz kremenčevega stekla. Strokovnjaki na sodni medicini so rekli, da je bil kremen tisti, ki je pritegnil strela.
- 107 Strela je prodrla neposredno v njegovo srce. Takoj je nastopil zastoj srca. Zgoreli so vsi njegovi notranji organi, potem pa je močni tok strele preko nog zapustil njegovo telo. Poskusi oživljanja so bili zaman. Ampak na zunaj ni imel opeklin.
- 108 Pri meni je strela prodrla preko roke in ožgala celo telo, znotraj in zunaj, in to na grozljiv način. To ponovno ozdravljeno telo, ki ga zdaj lahko tukaj pred seboj vidite, dolgujem edino Božjemu usmiljenju – je odraz usmiljenja tega našega dobrotnega in nad vse ljubečega BOGA.
- 109 Vse moje meso je bilo po tem silnem udarcu strele zогlenelo. Mojih prsi ni bilo več. Predvsem na levi strani sem imela tam, kjer je bila prej dojka, veliko luknjo. Na meni ni bilo več mesa, rebra, trebuh kot tudi moje noge in moja jetra so bili popolnoma zогleneli.
- 110 Strela je zapustila moje telo preko desne noge. Moje ledvice so utrpelе močne opekline, prav tako pljuča in jajčniki.
- 111 Kot kontracepcijsko zaščito sem uporabljala špiralo. Ta je bila iz bakra in baker je dober prevodnik

elektrike. Zato sta bila pač tudi moja jajčnika tako močno opečena. Bila sta tako majhna kot dve večji suhe vinske trte, povezani v grozdu s suhimi grozdnimi jagodami.

112 Srce mi je zastalo in bila sem praktično brez življenja. Moje telo je drhtelo in vibriralo zaradi električnega udarca, ki ga je povzročila strela. Celo mokra tla so bila še pod električno napetostjo. Zato mi v prvem trenutku tudi ni mogel nihče pomagati, ker se me nekaj časa ni smelo dotakniti.

ČUDEŽI, KI JIH JE GOSPOD NAREDIL NA MENI

113 Ravno te težke poškodbe in opekline, prav tako pa tudi zastoj srca, ki sem ga utrpela, in ki je bil – saj se me v prvih trenutkih zaradi električne napetosti mojega telesa in mokrih tal okoli mene nihče ni mogel dotakniti – smrtno nevaren, dokazujejo na izreden način veliko dobroto, neskončno usmiljenje našega GOSPODA in BOGA, ki nas je vse sprejel v SVOJE srce in ki vedno znova vabi vsakega izmed nas, naj se vrnemo k NJEMU.

114 S pomočjo treh dejstev, o katerih priča moje telo, bi vam rada pokazala ta čudežna BOŽJA dela. Tu je najprej **zastoj srca**, ki sam po sebi povzroči, da možgani ne dobijo dovolj potrebnega kisika in ki ima za posledico trajno poškodbo možganov.

115 Zdravniki takole komentirajo prenehanje bitja srca: „Le če takoj začnemo z oživljanjem, lahko

rešimo življenje, ker lahko že tri minute srčnega zastoja in pomanjkanja kisika v možganih povzroči nepopravljivo okvaro ...“ ali „Do sedaj so pacienti z akutnim prenehanjem bitja srca imeli le zelo majhne možnosti, da bi ostali živi brez večje duševne prizadetosti ...“

- 116 Čeprav so me šele po preveč dolgotrajnem prenehanju bitja srca lahko priključili na aparat za umetno srce in pljuča, sem prestala dolgotrajno komo brez poškodb možganov, kot lahko ugotovite, ko me vidite pred seboj.
- 117 Več zdravnikov bolnišnice v Bogoti je moji sestri, ki je bila sama tam zdravnica, kazalo na brezupnost in nesmiselnost nadaljnjega priključka mojega organizma na aparat za umetno srce in pljuča in jo hotelo prepričati, da je treba končati ta ukrep. Vsem tem dobronamernim nasvetom navkljub je moji sestri s trmoglavostjo in s svojim velikim vplivom v tej bolnišnici uspelo uveljaviti svojo voljo, da je moje telo še naprej ostalo priključeno na aparate. Kakšen veličasten čudež, ki ga medicina ne more razložiti!
- 118 Prav tako je čudež, da so moje zoglenele ledvice in pljuča spet prevzele svojo funkcijo. Zdravniki pri meni niso čistili krvi (opravili dializo), ker so bili gotovi, da moje ledvice ne bodo več mogle delovati. Bili so pač mnenja, da pri meni ni potrebno umetno nadomestiti funkcijo ledvic, ker tako ali tako nisem imela možnosti preživetja. Medicinski oceni navkljub so moje zoglenele ledvice spet prevzele svoje delo.

- 119 Tudi obnovo moje kože lahko ocenimo kot velik čudež. Vse moje telo je bilo, potem ko so odstranili opečeno kožo in jo pošteno postrgali, ena sama živa rana. Videti je bilo le mišičevje. Bolečine so bila neznosne. Peklo je, kot bi se cvrl v ognju. Peklo je zunaj in tudi znotraj ob vsakem vdihu.
- 120 Vse me je bolelo, le od nog navzdol nisem ničesar čutila. Ko so mi čistili odprte rane, na nogah nisem popolnoma ničesar čutila, medtem ko je čiščenje ostalih telesnih delov povzročalo nepopisne bolečine. Moje noge so bile podobne zoglenelim lesenim podpornikom. Bile so čisto črne.
- 121 Po enem mesecu so prišli zdravniki k meni in rekli: „**Glejte, draga Gloria, čudež, ki ga je BOG naredil na vas, je ogromen in neverjeten. Obnovila se vam je že skoraj vsa koža. Je sicer tanka kožica, ki je tu in tam šele nastala, in vmes je še nekaj odprtih mest. Ampak ta mesta, na katerih se je naredila nežna koža, nam dajejo upanje, da bo kmalu vse telo spet pokrito z varovalnim slojem kože. Vaše noge pa nas skrbijo. Tu ne moremo ničesar več narediti. Žal jih bomo morali amputirati.**“
- 122 Pred tem sem bila zelo športen tip, navdušena za aerobiko. Ko so mi tedaj rekli, da morajo odrezati moje noge, sem mislila edino na to: Čim prej moram pobegniti iz te bolnišnice. **Proč moram, moram od tod**, da rešim svoje noge. Zdravniki so torej odšli iz sobe in vstala sem iz svoje bolniške postelje, da bi zbežala. Toda že pri prvem koraku me noge niso držale in padla sem na trebuh kot žaba ali krastača, ki prvokrat poskoči in pristane s trebuhom na tleh.

- 123 Morali so me torej pobrati s tal in nesli so me iz 5. nadstropja v 7. nadstropje bolnišnice. In veste, koga sem tam srečala? Srečala sem ženo, ki so ji že odrezali noge pod kolenom in je zdaj čakala na to, da ji bodo noge amputirali še višje pod kolki. Ko sem videla to ženo, sem pomislila na to, koliko vsega denarja na svetu bi potrebovali, da bi si lahko kupili nove noge.
- 124 **Vse zlato sveta ti ne more preskrbeti novih nog.** Kakšen čudež so noge. Ko so mi hoteli odrezati noge, me je prevzela nepopisna žalost in prvič sem pomislila na to, da se GOSPODU nikoli nisem zahvalila za čudež svojih nog. Prav nasprotno, mučila sem svoje noge in svoje telo, da bi se zoperstavila nagnjenosti k debelosti in se ne bi zredila.
- 125 Stradala sem kot neumna, na veliko sem zapravljala denar za diete in ostale kure, da bi bila videti vitka in bi imela tudi vitke noge. To me ni stalo samo enega celega premoženja, temveč sem za to potrošila več takih premoženj.
- 126 Zdaj pa nenadoma vidim svoje noge brez mišic, suhe kot trska, čisto črne, posejane na vseh straneh z luknjami. Zahvaljujem se GOSPODU BOGU za te iznakažene **noge**. Zame so nenadoma postale tako dragocene. Zame ni bil važen njihov izgled, temveč njihova funkcija. **Zame je bilo enostavno pomembno le to, da bi jih imela.** Za to sem se zahvaljevala GOSPODU. Tako sem rekla dragemu BOGU:
„Gospod, zahvaljujem se ti za to drugo priložnost, ki si mi jo dal! Hvala, najlepša hvala zanj, za to priložnost, ki je res nisem zaslužila. Ampak, dragi BOG, najponižneje TE prosim

za uslugo, za čisto majčkeno uslugo. Ohrani vsaj te moje iznakažene noge! Pusti mi jih, da se bom vsaj za silo lahko premikala, da se bom vsaj malo lahko vzravнала. Ohrani mi jih, prosim, ohrani jih vsaj take, kot so. Za to TI bom vedno hvaležna.“

127 In nenadoma sem začutila svoje noge. Bilo je v petek. Od petka do ponedeljka so postajala moja črna vretena, ki so bila brez življenja, ki so bila videti kot kozarec temne limonade z mehurčki, polagoma rdečkasta in svetla. Razločno sem čutila, kako krvni obtok vedno bolj prevzema oblast nad mojimi nogami. Vedno bolj sem občutila svoje lastne noge.

128 Ko so v ponedeljek prišli zdravniki k moji bolniški postelji na vizito, da bi opravili zadnji pregled pred amputacijo, so strmeli, ko sem vstala s svoje postelje in se postavila na noge, ki so me tudi držale. Nisem padla. Pregledali so me, vedno znova so me prijemali za noge in tega preprosto niso mogli verjeti in niso verjeli svojim lastnim očem.

129 Pokazala sem jim gibe, ki sem jih z nogami lahko izvedla. Sicer sem imela v nogah hude bolečine. **Mislim pa, da se še nikoli nisem tako razveselila velikih bolečin, ki sem jih občutila v nogah, kot v tem trenutku.** Moje noge so bile spet del mojega telesa. Vse to se je zgodilo tako in na tak način, **ki se ga medicinsko ne da razložiti** in so nad tem zdravniki lahko le strmeli.

130 Primarij 7. nadstropja bolnišnice mi je takoj rekel: **„Veste, Gloria, v 38 letih zdravniške službe še**

nikoli nisem videl in doživel tako velikega čudeža kot pri vaših nogah.“

131 In pogledjte sem, moji dragi bratje in sestre v Gospodu, tukaj so moje ozdravljene noge. Ne hodim vsa ponosna gor in dol pred vami in vam kažem svoje noge iz ošabnosti ali nečimrnosti, temveč da bi slavila BOGA in dokazala **veličino GOSPODOVIH del, del našega živega BOGA, NJEGOVE neskončne LJUBEZNI do nas in da bi dokazala NJEGOVO VSEMOGOČNOST.** (Opomba: Gloria se sprehodi po govorniškem odru sem in tja in gledalci zaploskajo ob pogledu na ta BOŽJI čudež.)

132 Drugi velik čudež, ki ga je Bog naredil na meni, je naslednji. Nisem imela več prsi. Zamislite si: bila sem zelo ponosna, nečimrna žena. Moj moto je bil: **„Ženska mora pokazati in izkoristiti svoje čare, ki jih je dobila v dar od matere narave.“**

133 Govorila sem si: ker so najboljše, kar imam, moje prsi, moje noge in sploh moja postava, moje žensko telo, bom to razkazovala. Vedno sem zelo očitno kazala svoje ženske čare. Poudarjala sem obline svoje postave in se krepko pozibavala v bokih. Na ta način sem vedno vzbujala veliko pozornost. Nosila sem obleko z velikim izrezom, da bi poudarila in pokazala svoje lepe prsi. In domišljala sem si, da imam lepe noge.

134 In glejte zdaj, moji dragi bratje in sestre v GOSPODU, ravno vsi ti **ljubljeni moje nečimrnosti** so bili najbolj opečeni. Ravno vse to je zoglenelo in je bilo na pogled grdo.

135 Naj nadaljujem s temi čudežnimi BOŽJIMI deli, ki jih je izvršil na meni. Šla sem k zdravniku, ki je prej vedno skrbel za moje športne aktivnosti in dosežke. Predstavljajte si, ta zdravnik, ki je bil navajen zagledati samozavestno in v svoje telo zaverovano žensko, ki je za svojo postavo stradala kot neumna, požirala zdravila in droge in sprejemala vase vse to kot jašek za smeti – ta moj zdravnik za športne dejavnosti je nenadoma videl moje telo na pol ožgano in deformirano. Ni mogel verjeti svojim očem. Opravil je vse mogoče preiskave s CRT in z najmodernejšimi, tudi nuklearnimi medicinskimi napravami.

136 Potem mi je rekel:

„Veste, gospa Gloria, s tem majhnim koščkom jeter, ki vam je ostal, boste lahko preživel. Toda vaša jajčnika, moja draga gospa, sta se enostavno skrajno skrčila, zoglenela in posušila in sta podobna šopku posušenega grozdja. Zato v življenju ne boste nikoli več mogli imeti otrok.“

Sama pri sebi sem mislila: Hvala, GOSPOD, da si mi na ta način **odvzel** vsakršno skrb glede načrtovanja družine. Po naravni poti sem neplodna.

BOG, hvala TI za to, bodi slavljen za to, o BOG.

138 Toda poldrugo leto kasneje sem tam, kjer so bile prsi in je sedaj le koža pokrivala rebra, nenadoma začutila, da se je koža napela in vzbočila. Začelo me je boleti.

Kmalu zatem je bilo mogoče spet opaziti dojke in spet sem dobila prsi. Zame je bilo neverjetno in nenavadno, hkrati pa tudi nerazumljivo, da sem nenadoma spet imela prsi.

- 139 Veste, kaj je bilo temu vzrok? Ugotovila sem, da sem noseča. **Noseča kljub posušnim jajčnikom.** Tako mi je BOG spet podaril prsi. S temi dojkami sem bila sposobna s svojim lastnim materinim mlekom dojiti čudovito, zelo zdravo deklico, ki sem jo rodila.
- 140 Ta moja hčerka se imenuje Maria Jose. Kot posledica tega se je normalizirala tudi moja menstruacija in vsi moji ženski hormoni so bili spet uravnovešeni. Moja jajčnika sta spet normalno proizvajala jajčeca.
- 141 **To so vsa tista ČUDEŽNA BOŽJA DELA, ki jih je naredil na meni, na mojem telesu in za katera pričujem.**

DRUGA STRAN DOGAJANJA

- 142 Zdaj pa dobro poslušajte! To je bil telesni, materialni, fizični del moje nesreče. Drugi del tega dogajanja pa je bil dosti lepši, bil je nepredstavljen in čudovito lep doživljaj. Morate namreč vedeti, da je bilo najlepše, nepopisno čudovito pri vsej tej nesreči to, kar bom poskusila pripovedovati s človeškimi besedami, čeprav za to ni človeških besed.
- 143 Ko je moje telo zогlenelo ležalo, sem se jaz (moja duša) nahajala v čudovitem belem predoru. Okoli mene je bila bela svetloba, nepopisna svetloba, ki je v meni izzvala tako radost, tak mir, tako srečo. Občutje, ki se ga preprosto ne da opisati s člove-

škimi besedami. To je bila nenavadna prekrasna zamaknjenost, neopisljiv višek sreče. Ne vem, zakaj nam smrt prikazujejo kot neke vrste kazen. Jaz sem bila izven časa in prostora.

144 V tej svetlobi sem se premikala naprej, neverjetno srečna in vsa vesela, v tem predoru me ni nič težilo. Ko sem pogledala kvišku, sem na koncu predora videla nekaj, kar je bilo kot sonce, belo svetlobo, pravim „belo“, da pač imenujem neko barvo, saj bi bilo barvo svetlobe in osvetljenost nemogoče opisati; tega se ni dalo primerjati z barvami, kakršne poznamo na zemlji. Skratka svetloba je bila čudovito lepa. Ta svetloba je bila zame kot vir te velike notranje ljubezni in notranjega miru, ki ga na svetu nisem poznala ...

145 Medtem ko sem se pomikala po predoru naprej, sem sama pri sebi rekla: „**JoJ, umrla sem ...**“ in v tem trenutku sem pomislila na svoje otroke in zastokala: „**O moj BOG, moji otročički! Kaj bodo rekli moji otroci?**“

146 Bila sem mati, vedno zaposlena in vedno pod stresom, ki ni nikoli imela časa za svoje otroke. Zgodaj zjutraj sem odhajala zdoma, da bi osvojila svet, in se vračala pozno zvečer spet domov. Pri tem sem bila nesposobna, da bi prav poskrbela za družino in otroke. Tedaj sem videla vso revščino svojega življenja v polni resničnosti in brez olepšav in prevzela me je velika žalost.

147 V tem trenutku notranje praznine zaradi odsotnosti otrok se nisem zavedala niti svojega telesa niti dimenzije časa in prostora. Spet sem pogledala kvi-

šku in videla nekaj lepega. V enem samem trenutku sem videla vse ljudi svojega življenja istočasno, in sicer žive in mrtve. Objela sem svojega pradedu in svojo prababico, svoje stare starše, svoje starše, ki so že umrli, skratka vse! To je bil trenutek popolne sreče, bilo je čudovito.

148 Dojela sem, da so me z zgodbo o reinkarnaciji prevarali. S to sem si dala tako rekoč avtogol, saj sem vedno fanatično in silovito zagovarjala reinkarnacijo. Rekli so mi, da se je moja stara mati utelesila v nekom drugem, ampak niso mi povedali, v kom, in ker se mi je zdelo vedeževanje predrago, sem stvar pozabila in nisem več raziskovala, v koga se je reinkarnirala.

149 Sama sem vedno znova srečevala ljudi, o katerih sem domnevala, da so se v njih reinkarnirali moj praded in moj ded. In zdaj sem pravkar objela svojega deda in pradedu. Prav zares in čisto gotovo smo se zdaj objeli in v enem samem trenutku sem vse srečala. Tako je bilo z vsemi ljudmi, ki sem jih kdaj poznala, in sicer z živimi in mrtvimi – in vse to v trenutku.

150 Samo moja hčerka je reagirala prestrašeno, ko sem jo objela. Takrat je ravno dopolnila devet let in je moj objem v istem trenutku občutila v svojem resničnem življenju na tem svetu. Začutila je torej moj objem v teh urah, ko so ona in vsa družina trepetali za moje življenje, saj je moje telo še ležalo v komi v bolnici.

151 Običajno ne čutimo takih objemov iz onostranstva. V tem čudežnem stanju se je čas ustavil. Bilo je enostavno čudovito, brez teže mesa, brez telesa.

- 152 Ljudi nisem več gledala tako kot prej. V življenju pred tem sem gledala samo na to, ali je kdo debel, suh, grd, temnopolt ali dobro oblečen ali ne. Ljudi sem na tak način razvrščala in sem bila zato polna predsodkov in cinične kritike. Kadar koli sem govorila o drugih, sem kritizirala.
- 153 Tukaj je bilo zdaj vse čisto drugače. Vse je bilo brez snovnega telesa. Videla sem tudi človekovo notranjost in kako lepo je bilo videti notranjost ljudi, njihove misli in čustva, medtem ko sem jih objemala. Medtem ko sem jih tako držala v objemu, sem se istočasno premikala vedno bolj kvišku.
- 154 Na ta način sem šla dalje, polna veselja, polna miru in sreče. Čim bolj sem se vzpenjala, tem bolj sem se zavedala, da sem deležna čudovite vizije. Na koncu te poti sem videla jezero, čudovito jezero, obdano s prekrasnimi drevesi, tako lepo je bilo, tako lepo, da ne bi moglo biti lepše.
- 155 Tu so bile tudi cvetlice vseh barv, z vonjem, ki je bil tako blagodejen. Vse je bilo tako drugačno, vse na tem krasnem kraju, v tem čudovitem vrtu tako izredno lepo. Nimam besed, da bi to opisala. Vse je bilo ljubezen.
- 156 Tu sta bili dve drevesi, ki sta nekaj oklepali. Videti je bilo kot vhodna vrata. Bilo pa je vse drugače, kot poznamo. Celo barve se razlikujejo od naših barv. Tam je vse nepopisno lepo.
- 157 V tem trenutku sem tam zagledala svojega nečaka, ki se je z menoj ponesrečil, kako je vstopil v ta čudovit vrt. Vedela sem, čutila sem, da ne smem

vstopiti in da tudi ne morem. Moja največja želja je bila, da bi šla tja.

PRVA VRNITEV

158 Ta trenutek sem zaslišala glas svojega moža. Kričal je, jokal s strtim srcem in zaklical globoko pretresen:

„Gloria!!! Kaj se je zgodilo! Prosim, ne puščaj me samega. Glej, tvoji otroci te potrebujejo. Gloria, vrni se! Ne bodi strahopetna in ne zapusti nas!“

159 V tem trenutku sem videla vse – z enim samim pogledom, imela sem pregled nad vsem – in nisem zagledala samo svojega moža, ki je tako bridko jokal. Bil je ves krvav, ker je bil tudi on ranjen. Sicer ga ni zadela strela, toda valovi visoke napetosti električne energije strele so tudi njega tresli po zraku in ga metali sem in tja. Naša telesa so poskakovala kot gumijaste žoge gor in dol, kot na trampolinu. Pri tem se je moj mož ranil in krvavel iz teh ran.

160 V tem trenutku mi je GOSPOD dovolil, da sem se vrnila. Pa nisem hotela nazaj. Ta mir in radost, ki sta me tu obdajala, sta me očarala. Ne morete si predstavljati, kako žalostna sem bila, da sem se morala vrniti. Polagoma sem se začela vedno bolj spuščati navzdol v smeri svojega telesa, ki je ležalo pred menoj brez življenja.

- 161 Vse osebe – razen tistih, ki si vzamejo življenje – izkusijo objem BOGA Očeta. Zato tudi vsi vidijo to SVETLOBO in začutijo neskončno LJUBEZEN, ki tam napolnjuje vse. BOG OČE nas vse objame, ker nas ljubi s popolno ljubeznijo.
- 162 Tako nam pokaže, kako velika je NJEGOVA ljubezen. Toda BOG nikogar ne sili, in zato se dogaja, da se na zemlji prostovoljno odločimo, da bomo živeli brez BOGA. Mi sami smo tisti, ki izberemo očeta za svoje življenje. Lahko izberemo BOGA za očeta in se ravnamo po NJEM in NJEGOVI zapovedi LJUBEZNI ali pa se odločimo za satana, „očeta laži“, izvor greha in pogubljenja, ki pozna samo sovraštvo ter zaničevanje in to širi po tem svetu.
- 163 Po tem objemu BOGA OČETA ON izroči vsako dušo „očetu“, ki si ga je vsak od nas na zemlji v življenju izbral za „očka“. Če smo se namreč na zemlji odločili, da bomo živeli brez BOGA OČETA, nas ne sili, da bi preživeli vso večnost pri NJEM.
- 164 Videla sem svoje telo brez znakov življenja, kako leži na nosilih v oddelku medicinske fakultete v Bogoti. Videla sem zdravnike, ki so se trudili okoli mene in so mi z nekim aparatom dajali elektrošoke, da bi spodbudili srčni utrip.
- 165 Pred tem sva moj nečak in jaz več kot dve uri ležala na tleh, ker se naju zaradi električnih udarcev, ki so izhajali iz najinih teles, ki sta bili po streli nabiti z električno energijo, niso upali dotakniti. Šele zdaj so lahko poskrbeli za naju in šele zdaj so se začeli poskusi, da bi me oživili.

166 In pogledjte sem. Jaz oziroma moja duša pride k mojemu telesu in se s stopali dotakne tega dela glave. (Gospa Gloria ob tem pokaže na mesto na svoji glavi.) Duša je namreč zvesta podoba našega človeškega telesa.

167 V tem trenutku preskoči z veliko silo name iskra. Tako se spet prisilim k vrnitvi v svoje telo. Ta vstop v telo je bil neskončno boleč, kot da bi me stisnili v nekaj zelo majhnega, tesnega.

168 Toda to je bilo moje telo. Bilo je, kot bi me z mojo normalno postavo stlačili v perilo kakega dojenčka. Bilo je kot iz žice. Strašansko je bolelo. Od tedaj dalje sem tudi spet občutila bolečine svojega povsem opečenega telesa. To zgorelo telo je tako bolelo, tako neznansko bolelo. Vse me je grozno peklo, se kadilo in parilo.

169 Slišala sem, kako so zdravniki rekli:
„Prišla je k zavesti! Zavedla se je!“

170 Bili so vsi iz sebe od veselja, moje bolečine pa so bile neznosne. Moje noge so bile popolnoma črne in zoglenele. Vse moje telo je bilo odprta rana, če je sploh še bilo na njem meso.

NEČIMRNOST

171 Največja, neznosna bolečina pa je bila **moja nečimrnost**. V meni je bila neke druge vrste bolečina. To je bila nečimrnost posvetne ženske, emancipirane svetovljanke, samostojne, samozavestne izvršilne strokovnjakinje, profesionalke, akademičarke,

intelektualke, izobraženke, gospodarstvenice, osebe, ki je hotela v družbi igrati neko vlogo.

172 Obenem sem bila tudi sužnja svojega telesa, sužnja lepote, mode. Vsak dan sem porabila štiri ure za aerobiko, masaže, diete in injekcije ter vse, kar si lahko na tem področju predstavljate.

173 Najpomembnejša stvar, moj malik, je bila **lepota mojega telesa**. Za to sem se bila pripravljena precej žrtvovati. Takšno je bilo moje življenje. Vsebina celega mojega življenja je bila samo malikovalsko služenje svoji zunanji lepoti; **pravi kult telesa!**

174 Večkrat sem rekla, da so lepe prsi zato, da jih pokažemo. Zakaj bi jih skrivali? Isto sem rekla za svoje noge. Vedela sem, da imam božanske noge in da sem zaradi vsega tega videti kar čedna.

175 Kar naenkrat pa sem z grozo spoznala, da sem ves čas svojega življenja negovala le svoje telo. To je bilo središče mojega življenja in vse moje zanimanje: **ljubezen do lastnega telesa**.

176 Zdaj pa skoraj nisem več imela telesa. Tam, kjer so bile prsi, so bile opazne luknje. Posebno na levi strani je vse izginilo. Noge so bile videti strašne, samo še goli ostanki kosti, zогleneli, popolnoma črni kot na žaru zažgani kotleti. Ja, vsi deli mojega telesa, na katere sem bila najbolj navezana in sem jih najbolj negovala, so bili zогleneli in uničeni.

V BOLNIŠNICI

- 177 Za tem so me odnesli v bolnišnico socialnega zavarovanja. Takoj so me peljali v operacijsko dvorano. Tam so me hitro začeli operirati in odstranjevati opečeno kožo.
- 178 Med narkozo se mi je srčni utrip drugič ustavil. Ko je srce prenehalo biti, sem drugič zapustila svoje telo in gledala, kaj so zdravniki delali z mano. Videla sem, kako zaskrbljeni so za moje življenje in kako so si vneto in z vsemi sredstvi prizadevali, da bi me oživili. Tudi sama sem bila zaskrbljena za svoje življenje.
- 179 Bala sem se predvsem za svoje noge. Še vedno sem bila ponosna, da sem lastnica svojega telesa in svojih nog, in da je v moji moči, da jih lahko s športom in vajami treniram, da jih bodo vsi občudovali. Ko se je nenadoma – kako grozno in strašno – zgodilo nekaj zastrašujočega ...
- 180 Preden nadaljujem, vam moram, moji dragi bratje in sestre v GOSPODU, nekaj priznati, da boste bolje razumeli: tudi v verskem pogledu sem bila – kot sicer v vsem svojem življenju – „**na dieti**“. V odnosu do GOSPODA BOGA sem bila „**katoličanka na verski dieti**“. Pomembno je, da se tega zavedate! **Bila sem slaba katoličanka.**
- 181 Ves moj stik z BOGOM je bil v tem, da sem ob nedeljah hodila k maši, ki je trajala samo 25 minut. Vedno sem si izbirala maše, kjer je duhovnik najmanj govoril, ker me je njegovo pridiganje dolgočasilo. Kakšna muka so bili zame duhovniki, ki so imeli dolge pridige.

- 182 To so bili moji stiki z BOGOM! Bili so zelo revni. Zato pa so imeli vsi posvetni tokovi in modni trendi tako velik vpliv name. **Bila sem prava vetrnjakinja.** Kar je takrat veljalo kot najnovejše in najmodernejše v racionalizmu in svobodomiselnosti, za to sem se takoj navdušila.
- 183 Nisem bila pod **varstvom molitve**, nisem imela dovolj **vere**. Nisem verjela v **moč milosti** in v **moč svete mašne daritve**. Ravno ko sem se dodatno izobraževala v svojem poklicu in se specializirala, se je ta moja površnost najbolj razbohotila.
- 184 V tistem času sem nekega dne na univerzi slišala, da je katoliški duhovnik rekel, da „**ni hudiča in tudi ne pekla**“. **In prav to je bilo tisto, kar sem hotela slišati!** Sama pri sebi sem mislila: Če ni hudiča in pekla, **bomo vsi prišli v nebesa**. Kdo naj se zdaj še boji? Torej lahko delam in počnem, kar hočem.
- 185 Kar me še zdaj najbolj žalosti in me je sram priznati, je to, da je bila **vera v pekel** zadnja vez, ki me je še držala v cerkvi. Ravno eksistenčni strah pred hudičem me je še povezoval s cerkveno skupnostjo.
- 186 Ko so mi torej rekli, da ga ni in da tudi pekla sploh ni, sem si takoj rekla:
„Zakaj naj se potem še trudim in se borim po pravilih „stare cerkve“? Dobro, potem bomo vsi prišli v nebesa, prav vseeno je torej, kaj smo in kaj počnemo.“
- 187 Prav to je bil potem dokončni vzrok, zakaj sem se popolnoma oddaljila od GOSPODA. Oddaljila sem se od Cerkve, začela čez njo zabavljati in jo imenovala neumno, zastarelo itd.

- 188 Nisem se več bala greha in začela sem trgati svoje stike z BOGOM. Ta greh pa ni ostal le v moji notranjosti, temveč se je začel preko mene širiti navzven in je okužil tudi druge.
- 189 Postala sem aktivna v negativnem smislu. Da, začela sem celo sama vsem pripovedovati, da hudiča ni, da je le izmišljotina duhovnikov – in nekoč sem začela kolegom na univerzi pripovedovati, da **tudi Boga ni** ter da smo proizvod evolucije ...
- 190 Tako mi je uspelo vplivati na mnoge ljudi. To naj vam povem vnaprej, da boste lažje razumeli to, kar sledi.

HUDIČ RES OBSTAJA

- 191 Ko sem se znašla v tem groznem položaju, sem nenadoma videla, da resnično obstajajo demoni. In zdaj so prišli, da bi me vzeli s seboj.
- 192 Pred seboj sem videla te hudiče v vsej njihovi grozljivosti. Nobena od predstav, ki sem jih do tedaj videla na zemlji, ne more niti najmanj pokazati, kako strašni so ti hudiči.
- 193 Nenadoma sem zagledala, da prihaja iz sten operacijske dvorane mnogo temnih postav. Zdelo se je, da so čisto normalni in običajni ljudje, vsi pa so imeli strašen, grozljiv pogled.
- 194 Iz njihovih oči je sijalo pravo sovraštvo. Takoj sem vedela, da imam pri njih dolgove. Prišli so, da bi poračunali, ker sem sprejela njihovo ponudbo za

greh. Zdaj sem morala za to plačati ceno in ta cena sem bila jaz sama. Svojo dušo sem prodala hudiču. Z njim sem bila sklenila kupčijo.

195 Moji grehi so namreč imeli posledice. Grehi so satanova last, niso njegovo zastonjsko darilo, treba jih je plačati. Cena smo mi sami. Če torej tako rekoč kupujemo v satanovi prodajalni, bomo morali plačati blago. Tega se moramo zavedati.

196 In zdaj sem nenadoma videla, kako so oživali vsi moji grehi, ki sem jih zagrešila od zadnje zakramentalne spovedi, to se pravi od zadnje spovedi pri katoliškem duhovniku in njegove odveze dalje.

197 Plačati moramo za vse svoje grehe, gre na račun naše mirne vesti, notranjega miru, zdravja ...

198 Če smo zelo zveste stranke v satanovem supermarketu in zmeraj kupujemo pri njem, bo na koncu terjal nas same. Postali bomo njegova lastnina. Prodali smo mu svojo dušo.

Največje zavajanje in glavna laž je velika hudičeva zvijača, da širi pravljico, da njega samega sploh ni.

199 Te grozljive, temne pošasti so me obkrožile in povsem jasno je bilo, da so prišle z enim samim ciljem, da me vzamejo s seboj.

200 Verjetno si ne morete predstavljati, kakšno grozo in kakšen pošasten strah sem doživela, ko mi ves moj razum, moja velika modrost, moja znanstvenost, moji akademski naslovi in moja zaključena izobrazba v tem položaju sploh niso pomagali. Bili so brez vsake vrednosti.

- 201 Ti grehi nas torej vlečejo v globino, navzdol, k „**očetu laži**“. Če pa svoje napake in grehe (ki jih moramo plačati) prinesemo v zakramentu sprave k BOGU, potem BOG plača ceno zanje.
- 202 **On** je to ceno plačal **z lastno krvjo na križu** in ON to poplača vsakokrat, ko grešimo. **ON** je za nas pretrpel peklenške muke, ki smo si jih mi prislužili in ki so nas zavezali lastniku grehov (satanu).
- 203 Odrešil nas je **JEZUS KRISTUS**. Zdaj imamo pravico do **NJEGOVEGA kraljestva, NJEGOVEGA življenja**, saj nas je **ON** naredil za „**Božje otroke**“.
- 204 Zdaj so prišli ti temni pomočniki, da bi vzeli svojo lastnino – **MENE**.
- 205 Tedaj sem jih videla stopati iz stene in prihajati v operacijsko dvorano. Bilo jih je veliko, ki so nenadoma stali okoli mene.
- 206 Na zunaj so bili najprej videti popolnoma normalno, pogled vsakega od njih pa je bil poln sovraštva, satanskega sovraštva. Bili so brez duše, kot bi njihova notranjost zgorela. Moja duša se je upirala in drgetala in takoj sem razumela, da so to demoni.
- 207 Vedela sem, da so zaradi mene tukaj, ker sem jim nekaj dolžna. Kajti greh ni brezplačen. Hudičeva največja podlost in laž je, da ljudi prepriča, da ga ni. To je njegova strategija, potem lahko ta lažnivec z nami počne, kar hoče.
- 208 Zdaj sem z grozo videla: O ja, oni so! Že so se začeli zbirati okoli mene. Hoteli so me odpeljati. Si lahko

predstavljate mojo grozo, moj strah, to strahoto?!
Bilo je pravo ustrahovanje!

- 209 Vsa moja znanost, pamet in družbeni položaj mi zdaj niso prav nič pomagali. Začela sem se valjati po tleh, se metati na svoje telo, ker sem hotela pobegniti v svoje telo, ampak moje telo me ni več sprejelo. Obšla me je črna groza.
- 210 Začela sem teči in bežati. Ne vem kako, ampak pre-drla sem steno operacijske dvorane. Nič drugega nisem hotela kot iti proč, toda ko sem prišla skozi steno – hop –, sem skočila v praznino. Bila sem poslana v enega teh predorov, ki so se nenadoma pojavili in so vodili navzdol.
- 211 V začetku je bilo še malo svetlobe in tam so bile svetilke kot satovje. Mrgolelo je kot v panju. Toliko ljudi je bilo tu. Odrasli, stari, možje, žene ... Bili so glasni, grobi in vsi razmršeni so škrtali z zobmi.
- 212 Vleklo me je vedno nižje v zemljo in neprenehoma sem se premikala navzdol, čeprav sem si zelo prizadevala oditi od tam. Bilo je čedalje manj svetlobe in postajalo je vedno temneje. Pomikala sem se po tem predoru naprej, dokler ni postalo nenavadno temno. Nemočno sem se potapljala v ta mrak, ki se ga na zemlji ne da opisati s človeškimi besedami.
- 213 Zgoraj je bilo vse svetlo, spodaj pa je bilo vedno temneje. Si lahko predstavljate, kakšno veselje me je prevzelo, ko sem zagledala v svetlobi svojo mater. Bila je čisto svetla. Umrta je namreč že pred mnogimi leti.

- 214 Takoj sem dojela, da so ta bela oblačila, s katerimi je bila moja mati odeta kot sonce, vse tiste svete mašne daritve, ki jih je v življenju sodarovala.
- 215 Nisem imela možnosti, da bi prišla k svoji materi in ostala pri njej.
- 216 Nemočna sem se potopila v ta mrak, za katerega ni primerjave. Najtemnejša tema tega sveta je v primerjavi z njim svetel dan. Ta mrak tam povzroča grozne bolečine, grozo in sram – in neznansko smrdi. Pojavljalo se je vedno več grozljivih postav in bitij, ki so bila tako zelo deformirana, da si tega ne morete predstavljati.
- 217 Greh, dragi bratje in sestre v GOSPODU, pušča v naših dušah sledi. Sledi zaznamujejo naše duše kot brazgotine, mehurji opeklin in brezoblične luknjice.
- 218 Najstrašnejša izkušnja zame je bila, ko sem opazila, da prihaja najhujši smrad prav od mene same. Koliko denarja sem v življenju porabila za kolonjske vodice in dezodorante, ker ničesar nisem bolj sovražila kot neprijeten vonj. Zdaj sem opazila, da moji grdi grehi niso nekje izven moje duše, temveč v moji notranjosti, od koder širijo neznosen smrad.
- 219 Bila sem podobna demonu, strašni pošasti, saj so me iznakazila moja lastna sramotna dejanja. Tako kot je mater GOSPOD oblekel s svetlimi oblačili, je mene oblekel sam hudič, ta pošast, in bila sem podobna vreči za smeti.
- 220 V tem stanju sem prišla spodaj v nekakšno močvirno pokrajino, kjer so bile mnoge osebe do vratu v

močvirju in so stokale. Videla sem, da to močvirje sestavlja izliv semen vseh grešnih spolnih odnosov in seksualnih perverzij, za katere smo krivi ljudje na tej zemlji. Milijoni sperm se izlivajo pri vsakem izlivu semena.

- 221 Samo tisti spolni akt, ki se izvrši v zakramentalnem zakonu, blagoslavlja BOG. Kajti BOG sam je pričujoč pri tem dejanju in je TRETJI v tej zvezi za ŽIVLJENJE, ON je LJUBEZEN, po kateri je vsak zakonski spolni odnos posvečen in oplemeniten.
- 222 Spolnost brez zakramentalne podlage je samo zabava, zadovoljevanje, čisti egoizem. Ravno zato ti ljudje trpijo v tem močvirju, ki so ga sami ustvarili na tem svetu z nebrzdanimi strastmi. Vsaka oseba, ki je bila udeležena pri takih neblagoslovljenih, grešnih in izvenzakonskih spolnih aktih, tiči tam v tem neizmernem in smrdečem močvirju ter nepopisno trpi. Sramuje se svojih pregreh.
- 223 Nenadoma sem v tem močvirju odkrila svojega očeta. Videla sem ga do vratu v tej smrdeči brozgi in prevzela me je bolečina in glasno sem zavpila: „Oči, kaj pa počneš tukaj?“ In moj oče je odgovoril z jokajočim glasom: „Moja hčerka, o hčerka moja, prešuštvo, nezvestoba!“
- 224 Nekega dne boste to sami doživeli in se tedaj spomnili mojih besed. Lahko vam samo rečem, da najbolj boli, ko vidiš tega BOGA, zaljubljenega v človeka, ki spremlja vse naše življenje in nas išče. Kako trpi ta ljubeči BOG zaradi našega greha.
- 225 Pokazano mi je bilo, koliko ljudi je zame molilo, koliko duhovnikov in redovnic si je prizadevalo,

da bi me spravili na pravo pot. Jaz pa sem te ljudi le zaničevala. Bila sem zelo prostaška v oznakah, ki sem jih dajala tem, večkrat svetniškim osebam. Pri oznakah za redovnice so bili izrazi „nebeške kure“, „nezadovoljene stare škatle“ in „svetohlinske babnice v meni, ki GOSPODU BOGU ližejo noge in nimajo pojma o človeških problemih na zemlji“. To so samo nekatere nedolžne oznake, ki sem jih uporabljala.

226 Veste, tam preko vidiš vse svoje življenje, kot bi bilo zabeleženo v „Knjigi življenja“, vsako podrobnost. Pri tem ne nastopajo samo besede, ki jih govorimo, ampak jih spremljajo tudi misli, ki smo jih ob tem imeli. Vse je razkrita in odprta vsakomur. Pogosto se zgodi zaradi velike razlike med besedami in mislimi.

227 Ti grehi nimajo posledic samo za nas, temveč tudi za našo okolico. So kot gnili sadeži, ki okužijo vse zdrave sadeže v bližini in povzročijo njihovo gnitje. To je velika bolečina v tem drugem svetu, ko vidiš, kako zelo greh povzroči škodo ne samo tebi samemu, temveč kako se tvoj greh razširi okoli tebe in vse pokvari.

228 Če se torej prepustim grehu, kaj je tisto, kar mi je najbližje? To so moji otroci. Tako škodujem s svojimi grehi najprej svojim otrokom in svoji družini.

229 Zdaj pa dobro poslušajte in si ne zatiskajte ušes: kadar človek naredi težek greh, ga ima hudič v oblasti in ga prisili kot izterjevalec denarja, naj mu podpiše menico, ki ga takoj naredi za njegovo lastnino.

- 230 Najbolj žalostno je, da se glasi prvo satanovo naročilo, ki nam ga da: „**Tako, zdaj pojdi in mi pripelji vse, ki so v tvoji bližini in s katerimi imaš opravka!**“
- 231 Mati na primer, ki koga sovraži ali neprestano širi o soljudeh laži, ali oče, ki je nasilen ali nagnjen k alkoholizmu, ki vedno prihaja domov pijan ali ki se rad polašča tuje lastnine, vsi ti ljudje imajo v najbližji okolici ravno svoje lastne otroke.
- 232 Zato je zloraba starševskega daru, če skrbijo za svoje otroke, pa so jim s svojimi slabimi vedenjskimi navadami slabi vzorniki.
- 233 Samo življenje s prejetjem cerkvenih zakramentov lahko prelomi takšen „hudičev krog“ v tej verigi, ki povezuje različne generacije. Le milost zakramentov in moč molitve lahko preženeta greh in ga izključita.
- 234 Naj nadaljujem z opisovanjem mraka. Bil je živahen mrak. Tam ni bilo nič mrtvo ali negibno. Potem ko sem nemočna drsela po teh predorih, sem nepričakovano prišla na ravnino. Bila sem popolnoma obupana, toda obsedena z železno voljo, da se od tam rešim.
- 235 To je bila ista volja, ki mi je v življenju pomagala, da sem kaj dosegla. Toda tu in zdaj mi ta močna želja ni prav nič pomagala. Kajti bila sem ujeta in se nisem mogla osvoboditi. Nič ni ostalo od velikih predstav in sanj iz preteklosti. **Naenkrat sem postala čisto majhna, čisto majčkena in nepomembna.**

- 236 Potem sem videla, kako so se tla odprla. Videti so bila kot velika usta, kot gromozansko velika usta, žrelo. Tla so bila živa, tresla so se!!!
- 237 Počutila sem se strašansko prazna in pod menoj je bilo grozljivo brezno, ki ga ne morem opisati s človeškimi besedami. Najhuje je bilo, da tam nisi več občutil popolnoma nič BOŽJE bližine in ljubezni. O njej ni bilo niti sledu in niti kančka upanja.
- 238 Ta luknja je imela neko moč, ki me je neustavljivo vsesavala navzdol. Kričala sem kot zmešana. Na smrt sem se prestrašila, ko sem opazila, da ne morem preprečiti tega padca, ampak me neprestano vleče navzdol.
- 239 Instinktivno sem vedela, da se ne bom nikoli vrnila, če padem enkrat tja noter. Brez konca se bom spuščala nižje in nižje. To bi bila **smrt moje duše, duhovna smrt**. Nepreklicno bi bila za vedno pogubljena.
- 240 Med to strašno grozo, ko sem bila na robu tega brezna, sem nenadoma začutila, da me za noge drži **sveti nadangel Mihael**. Moje telo je padlo v to luknjo, ampak držal me je za noge.
- 241 To je bil trenutek strašne bolečine in groznega strahu. Ampak ko sem takole visela ob breznu, je demone jezilo tisto malo svetlobe, ki sem jo še imela v svoji duši, in zato so se vse te pošasti vrgle name.
- 242 Ti grozljivi stvori so bili kot ličinke, kot krvosesi in so hoteli dokončno ugasniti to svetlobo. Predstavljajte si, kako se mi je gnusilo in mi vzbujalo

grozo, ko sem videla, da sem pokrita s temi ostudnimi stvori.

243 Kričala sem, kričala kot zmešana. Te stvarce so pekle. O moje sestre in bratje v GOSPODU, gre za živi mrak. **Sovraštvo** je tisto, ki nas peče, nas požira, izkorišča in izžema. **Ni besed, da bi opisala to grozo.**

ZAKRAMENT ZAKONA

244 Tukaj bi na kratko rada spregovorila o zakramentu zakona. Rada bi vam pripovedovala o **veliki milosti zakramenta svetega zakona**. Kadar človek v cerkvi prejme zakrament zakona in izgovori svoj *da*, se s tem **zaveže zvestobi, da bo zvest v dobrem in slabem**, potem obljubi to **BOGU OČETU samemu**. ON je edina priča, kadar to obljubimo.

245 Ko bomo umrli, bomo še isti trenutek to našli zabeleženo v knjigi našega življenja. Videla sem, da je zakonski par v tem trenutku obdan z nepopisno lepim zlatim sijem. **BOG OČE zapiše te besede z zlatimi črkami v našo knjigo življenja.**

246 Ko prejemamo **GOSPODOVO TELO in KRI**, sklenemo **zvezo z BOGOM in z osebo**, ki smo si jo izbrali za zakonskega druga, s katerim hočemo deliti vse življenje. Kadar izrečemo svoje privoljenje, ne veljajo te besede **samo partnerju, temveč tudi Sveti Trojici.**

247 GOSPOD mi je pokazal, kako sva na poročni dan moj soprog in jaz prejela sveto evharistijo in

nisva bila več samo midva, ampak trije. **Midva in JEZUS.**

248 Kajti v trenutku, ko prejemamo obhajilo, **nas GOSPOD združi, da smo celota. ON nas vzame s seboj v svoje srce in v njegovem srcu postaneva oba eno.** Skupaj z JEZUSOM tvorimo Sveto trojico. Človek naj ne loči, kar je BOG združil. In zdaj vas vprašam: Kdo ima moč ločiti nekaj takega? **Nihče! Nihče, bratje in sestre v GOSPODU, ne zmore ločiti to zvezo.** Res nihče, potem ko je BOG blagoslovil to zvezo. **Če oba stopita deviško v zakon, o kakšen blagoslov ima potem tak par.**

249 Videla sem tudi zakon svojih staršev: Ko je oče materi nataknil na prst prstan in ju je duhovnik razglasil za moža in ženo, je izročil **GOSPOD mojemu očetu pastirsko palico**, zgoraj upognjeno palico, polno svetlobe; **to je bila milost, ki jo GOSPOD daje možu.**

250 To je darilo oblasti od BOGA OČETA, da bo ta mož mogel skrbeti za malo čredo svoje družine, torej za svoje otroke, ki mu bodo podarjeni iz tega zakona, da bo branil zakon in obvaroval otroke mnogih težav in nevarnosti, ki so jim družine izpostavljene.

251 Moji materi je dal BOG OČE nekaj podobnega **žareči krogli in to je položil v njeno srce.** To pomeni **ljubezen SVETEGA DUHA:** Videla sem, da **je bila moja mati zelo čista žena. BOG se je tega zelo razveselil.**

252 Ne morete si predstavljati, koliko nečistih duhov je v tem trenutku poskušalo napasti mojega očeta. Bili so kot ličinke, kot krvosesi.

- 253 Vedeti morate: kadar ima kdo spolne odnose izven zakona, se ti duhovi takoj obesijo nanj, povsod se nalepijo, začnejo s spolnimi organi, se polastijo mišic, hormonov, se nastanijo v možganih, osvojijo hipofizo, žleze sluznice in vse nevrološke dele organizma ter začno proizvajati ogromno hormonov, ki vzbujajo nizkotne instinkte.
- 254 **Božjega otroka spremenijo v sužnja uživanja, instinktov in njegovih seksualnih želja.** Iz njega naredijo človeka, o katerem navadno rečemo: **Ta uživa življenje.**
- 255 Ljudje tako lahkomišelnost rečemo: **enkrat ni nobenkrat** – in ta „samo enkrat“ ima tako bridke posledice ...
- 256 Če sta zakonca deviška, to BOGA **posebno** počasti. **BOG z njima sklene sveto zvezo in blagoslovi spolnost.** (Tak blagoslov dobi tudi par, ki ni stopil v zakon čist.) Kajti spolnost ni greh. BOG jo je dal kot blagoslov. **Kjer se pred BOGOM sklene zakon, je BOG navzoč tudi v zakonski postelji.**
- 257 V zakramentalno sklenjenem zakonu partnerja drug drugemu pri intimnem stiku podelita milosti iz BOGA, pri neblagoslovljeni zvezi pa se medsebojno umažeta s svojim grehom.
- 258 BOG se veseli, kadar ju sme spremljati skozi njuno novo življenje. BOG in ta zakonski par tvorijo celoto. Škoda, da mnogi pari tega ne vedo in ne mislijo na to. Če se poročiš v cerkvi samo iz tradicije, ne iz vere v ta zakrament, blagoslov izostane.

- 259 Mnogi med slovesnostjo mislijo, da bi le bilo že kmalu končano, da bi končno lahko proslavljali, jedli, pili, se zabavali. **Pozabijo GOSPODA.** Tako kot sem naredila jaz in pustila GOSPODA na cesti.
- 260 Nisem niti pomislila, da bi **Gospoda povabila v svoj novi dom,** v svoje novo življenje. ON rad vidi, da GA povabimo, da je z nami v vseh življenjskih prilikah. Hoče, da občutimo NJEGOVO navzočnost. Je sicer GOSPODAR in je kljub temu navzoč zaradi zakramenta zakona, ampak rad ima, **če GA posebej in prostovoljno za to prosimo in povabimo.**
- 261 Tudi jaz GA nisem povabila, da bi po poroki prišel v moj dom. Pustila sem GA v cerkvi, nato lepo preživela medene tedne, sploh nisem pomislila NANJ. Vrnila sem se domov v našo hišo in ON je ostal zunaj na cesti. Sploh GA nisem več opazila in povabila k sebi.
- 262 Kako dobro bi bilo za zakonce, če bi se zavedali NJEGOVE navzočnosti in ne bi zagrešili enake napake kot takrat jaz. Ob sklenitvi zakona mojih staršev je bilo najlepše to, **da je BOG mojemu očetu povrnil vse milosti,** ki jih je izgubil zaradi svojega razuzdanega življenja. BOG je to storil iz ljubezni do moje matere, njegove žene, ki je deviška stopila v zakon.
- 263 BOG je zato ozdravil umazano spolnost mojega očeta in ves hormonski nered v zvezi s tem. Ker pa je bil zelo „moški“ – **tako imenovani „mačo“** –, so ga njegovi prijatelji spet začeli zastrupljati

in zapeljevati rekoč, naj se ne da privezati svoji ženi. Tako so ga zelo hitro pregovorili, da je spet živel kot prej.

264 Že štirinajst dni po poroki je bil nezvest svoji zakonski ženi in se je pustil zvleči v bordel, samo da bi svojim prijateljem dokazal, da je še vedno isti in da zaradi žene ni postal copata.

265 In kaj je nastalo iz pastirske palice, ki jo je dobil od GOSPODA? Demon mu jo je vzel. Vsi hudobni umazani duhovi so se spet pojavili in se prilepili nanj. **Oče se je spremenil iz pastirja svoje družine v volka**, ki ni več ščutil svoje družine, temveč je na stežaj odprl demonom vrata svoje hiše in tako postal strah vse hiše.

266 Tam preko je oče v solzah rekel: „Samo svoji čudoviti ženi, tvoji materi, ki je 38 let molila za moje spreobrnjenje in je zgledno živela kot požrtvovalna mati, se imam zahvaliti, da sem rešen pekla.“

267 Moja mati je 38 let svojega življenja molila za tega mojega očeta, ki je po krivdi mojega starega očeta zašel v tak pokvarjen in zakonolomski življenjski stil; moj stari oče ga je namreč že z dvanajstimi leti vzel s seboj v javno hišo, da bi postal „mož“.

268 In veste, kako je moja mati zmeraj molila pred Najsvetejšim?

„Vem, MOJ GOSPOD, in trdno verujem, da ne boš pustil umreti SVOJE SLUŽABNICE, ne da bi doživela spreobrnitve svojega soproga. Prosim ne samo za svojega moža; pomagaj vsem ubogim ženam, ki so v takem položaju kot jaz. Še prav posebno te prosim za vse tiste žene, ki

se izročajo v moč vedeževalcev, čarovnikov in drugih orodij magičnega in demonskega. Vse te na ta način prodajajo svoje duše in duše svojih otrok demonu, namesto da bi bile pred Najsvetejšim – pri Tebi – in bi tukaj molile, TE častile. Prosim TE tudi zanje. Stoj jim torej ob strani in jih osvobodi vezi hudega!“

269 Tako je mati molila. In veste, zakaj sem očeta vedno ljubila in ga spoštovala? Ker je bila mati tako zelo dobra žena, da nas ni nikoli – res nikoli – niti najmanj navajala, da bi koga sovražili, našega očeta pa še sploh ne, čeprav bi ji za to vsekakor dajal povod.

270 Mati mi je v svojih izmišljenih zgodbah večkrat rekla, da je imela prikazen in ve, da se po vsakem težkem grehu odpre zemlja in pogoltne tisto dušo. Rada sem se norčevala iz teh materinih izjav in jo zato označevala za naivno in neumno. Tako sem ji pogosto rekla: „Ja, veš, BOG mi je ravno pokazal, da so se odprla tla in požrla mojega očeta.“ To sem rekla v namigovanju na težek greh.

271 V drugem svetu pa sem zvedela, da je mati zares imela vizijo. Takole mi je odgovarjala: „Ja, moja hčerka, videla sem tvojega očeta. Hudič ga je uklenil in ga je hotel potegniti v brezno. Pa moraš vedeti, da sem ga takoj oklenila s svojim rožnim vencem in ga privlekla pred Najsvetejše v našo cerkev. To je bila dolgotrajna bitka. Satan ga je hotel s svojimi okovi potegniti navzdol, jaz pa sem ga z rožnim vencem povlekla spet kvišku. In ko sem ga končno pripeljala v cerkev, sem rekla GOSPODU: **'Tukaj sem TI ga pripeljala in trdno verjamem, da ga boš TI rešil.'**“

- 272 Osem let pred smrtjo se je moj oče spreobrn timer. V globokem kesanju je prosil BOGA OČETA za odpuščanje. Usmiljeni BOG mu je odpustil. Vendar oče ni zadostil za časne kazni. Je sicer vse obžaloval, se spovedal in tudi dobil odvezo, ni pa dobil priložnosti, da bi opravil pokoro. Zato je bil v vicah do vratu v tem smrdečem močvirju, ki sem ga že opisala.
- 273 Zadostiti za storjene grehe in jih spet popraviti, je nekaj, kar tako zlahka pozabimo. Pravzaprav zelo malo mislimo na to. Je pa tudi tako, da sami lahko popravimo le malo vsega tega.
- 274 JEZUS v Najsvetejšem zakramentu nam lahko nakloni milost, da se spokorimo in se smemo spokoriti. Če GA obiščemo v Najsvetejšem in GA molimo, pogosto dobimo to milostno darilo, da zadostimo za posledice svojih grehov.
- 275 Na drugem svetu nam BOG pokaže, kakšne posledice imajo pogosto naši grehi za druge. On včasih trpi bolj zaradi teh posledic, ki so jih naši grehi povzročili pri drugih, kot zaradi greha samega, ker so te posledice večinoma neposreden napad na LJUBEZEN. In BOG je pravzaprav sama LJUBEZEN.
- 276 Evharistija in češčenje Najsvetejšega zakramenta je edina pot, ki nas pelje naravnost v nebesa. Zapomnite si to! To je za nas vse zelo, zelo pomembno.
- 277 Če postane kdo **nezvest svojemu zakonskemu partnerju, postane nezvest GOSPODU BOGU**. Prelomi obljubo, ki jo je dal na poročni dan BOGU

in svojemu partnerju. Če kdo načrtuje, da ne bo zvest svojemu zakonskemu partnerju, naj se rajši ne poroči. **Gospod nam govori:** „Če si nezvest, sam sebe pogubiš. Če nisi zvest, potem se ne poroči.“

278 GOSPOD govori: „**Otročiči, prosite Me, da boste lahko zvesti svojemu zakonskemu partnerju, da boste lahko zvesti svojemu BOGU.**“

279 Koliko težav in trpljenja pride nad zakon samo zaradi nezvestobe! Če gre npr. mož v javno hišo ali pa začne razmerje s svojo tajnico, si kljub zaščiti nakoplje virus. Tu ne pomaga niti kopel. Ta virus ne umre in kasneje, ko pride k svoji ženi, prenese virus na ženo; ugnezdi se v vagini ali v maternici in nekoč pozneje se iz tega razvije rak. Ja, rak!

280 Kdo bo potem še trdil, da prešuštvo ne ubija?! In koliko žena, ki so zagrešile prešuštvo, je potem iz strahu pred odkritjem zakonolomnega razmerja odpravilo otroka s pomočjo splava?! Ubijejo nedolžnega človeka, ki še ne zna govoriti in se ne more braniti. Tu je nekaj primerov o nepredvidljivih posledicah greha, kratkega trenutka užitka.

281 **Prešuštvo ubija na razne načine.** Mi pa se potem v svoji nesramnosti še prepiramo z BOGOM, se branimo z napadom in našemu ljubečemu BOGU pripišemo krivdo za naše tegobe, če stvari ne potekajo tako, kot bi mi hoteli, če imamo težave ali nas obiščejo bolezni.

282 Mi smo tisti, ki prikličemo nesrečo in jo pritegnemo s svojimi grehi. **Za grehom stoji vedno nasprotnik (satan).** Kadar se težko pregrešimo,

mu odpremo vrata. Ko nas potem zadene nesreča, pripišemo odgovornost za to BOGU.

283 Gorje tistemu, ki skuša uničiti zakon. Če kdo uniči zakon, udari po skali in ta skala je JEZUS. BOG zagovarja zakon, ne dvomite o tem!

284 Rada bi vam še povedala, da moramo biti previdni, če gre za take tašče, ki se rade vmešavajo v življenje svojih otrok, da bi pokvarile njihov zakon, da bi skalile medsebojne odnose, s tem da sejejo nezaupanje ali kako drugače poudarjajo svojo pomembnost.

285 Tudi če vaše snahe ali zeta ne marate, upravičeno ali neupravičeno, se prosim ne vmešavajte v njihov odnos. **Rajši molite za ta zakon.** Oba sta že poročena in tu ni več kaj narediti.

286 Edino, kar lahko zanju naredite, je, da molite. **Molite za ta zakon in molčite.** Darujte ta molk, ki se vam zdi morda zelo težak, GOSPODU. Mnoge žene so se same pogubile, ker so se vmešale v zakon svojih otrok. **To je težak greh.** Če opazite, da nekaj ni v redu, da eden od obeh greši zoper zakonsko obljubo, **bodite tiho in molite.**

287 Prosite BOGA zanju, prosite BOGA za pomoč. Lahko se pogovorite z obema skupaj in ju prosite, naj rešita zakon, naj mislita na otroke, da je zakon za to, da se ljubimo, se obdarujemo in si nenehno **medsebojno odpuščamo.** Za svoj zakon se je treba boriti. Nikoli pa ne posegajte vmes kako drugače, sploh pa **ne zagovarjajte samo enega od obeh.**

HUDIČEVA ZAHREBTNOST

288 Kdor je videl film Kristusov pasijon, se bo spomnil, da je bilo med **Gospodovim bičanjem mogoče videti satana kot majhnega otroka, ki je JEZUSA pogledal in se MU nasmejal.**

289 **Veste, danes satan ni več otrok, je pošast, začetnik in povzročitelj vsega zla, perverzna grdoba, ki je zaslužnjila mnogo ljudi z mesenimi užitki ter s čarovnijo in krivimi nauki, kot je npr. ta, da hudiča sploh ni.**

290 Predstavlajte si, kako zvit je, da se da zanikati. Dela se, kot da ga ni, da bi lahko mirno počel z nami, kar hoče.

291 Celo vernikom se laže na vse mogoče načine. Ljudstvo zmede na tisoč in en način ter izkorišča pri vsakem posamezniku njegove šibke točke. Tako poznamo mnogo praktičnih katoličanov, ki hodijo k sveti maši in prav tako tudi k vedeževalcu.

292 Kajti hudobec jih prepriča, da to ni nič slabega in da bomo kljub temu lahko prišli v nebesa, saj ne delamo s tem nikomur nič slabega. Demon izpelje, uporablja in usmerja vse to z natančno zamišljeno zvijačo, **z zahrbtnostjo.**

293 Jaz pa vam pravim, da če greste k vedeževalki, je vseeno, kaj tam počnete ali ne počnete, **zverina vam bo vsekakor vtisnila svoj pečat.** Če se posvetite čarovništvu ali prerokovanju iz kart, če zaklinjate duhove, če ste prisotni pri „premikanju mize“ pri seansi, se vdajate spiritizmu ali astrolo-

giji – **pri vseh teh „hobijih“**, ki so dandanes velika moda, **vam hudobec vtisne svoj pečat.**

294 Prvič sem bila na takem kraju s svojo prijateljico, ki me je vzela s seboj k neki čarovnici na posvet, da bi izvedela prihodnost. Tam me je zverina zaznamovala. Ja, tam mi je hudobec vtisnil svoj pečat. Od tistega trenutka naprej so se zame začeli zlo, notranji nemiri, zmedenost, razburjenje, nočne more, bojazni, muke, strah in groza.

295 Lotila se me je celo **globoka želja, da bi se ubila.** Nikoli nisem mogla dojeti, čemu taka želja. Jokala sem, se počutila nesrečno in nikoli več nisem našla notranjega miru. Molila sem sicer, ampak čutila sem, da je **GOSPOD zelo daleč od mene**, nikoli več nisem čutila BOŽJE bližine, ki sem jo izkušala kot otrok. **Vedno težje sem molila.** Seveda, odprla sem hudiču vrata, z vso močjo je vstopil v moje življenje.

VERNE DUŠE

296 Vrnimo se k strašnemu kraju, na katerem sem se nahajala, na robu grozljivega žrela. Vedeti morate, da sem bila brezbožnica, praktično ateistka. Nisem več verjela v obstoj hudiča in kasneje tudi ne v **obstoj BOGA.**

297 Ampak tu – v teh okoliščinah – sem začela vpiti: **„Uboge duše v vicah, prosim vas, odpeljite me proč od tod, prosim, pomagajte mi ven. Prosim, pomagajte mi!“**

- 298 Ko sem tako vpila, me je prevzela žgoča bolečina. Tedaj sem opazila, kako milijoni in milijoni ljudi jočejo in tulijo. Nenadoma sem videla, da je tu velika množica ljudi, tu so predvsem mladi ljudje, vsi v nepopisnih bolečinah. Spoznala sem, da na tem strašnem kraju, v tem močvirju in blatu, polnem sovrašтва in bolečine, škripajo z zobmi in slišati je bilo njihovo tuljenje in jadikovanje, ki me je spravilo v drget. Tega ne bom nikoli pozabila.
- 299 Razumete? To je **oddaljenost od Boga**, to je **greh**, to so **posledice greha**. Zdaj razumete, kaj je greh? Greh je **popolno nasprotje BOGA**, ki je **neskončna ljubezen**.
- 300 Nekaj tako **strašnega je greh**, da ima blazno težke posledice. Mi pa se iz tega norčujemo. Poznamo šale o grehu, peklu in demonih. **Ob tem ne vemo, kaj počnemo.**
- 301 Že več let je minilo, odkar sem to doživela, ampak vedno ko na to pomislim, začnem jokati zaradi bolečin teh mnogih, premnogih ljudi. (*Gospo Polo oblijejo solze!*)
- 302 Tam so bili samomorilci, ki so si v trenutku obupa vzeli življenje, in zdaj so bili v teh mukah, v tej stiski, v tem trpljenju; obdani od teh grozljivih stvari, okrog njih demoni, ki so jih trpinčili. Najstrašnejše pri vsem tem je bila **odsotnost BOGA**, **popolna odsotnost BOGA**, **kajti tam ne čutiš BOGA.**
- 303 Razumela sem, da morajo tisti, ki si vzamejo življenje, ostati tam tako dolgo, toliko let, kot bi še morali živeti na zemlji. Kajti s samomorom so

izpadli iz BOŽJEGA reda, zato so imeli demoni dostop do njih.

304 V vicah so sicer „verne duše“ varne pred vsakim slabim vplivom; so že BOŽJI svetniki in nimajo z demoni nič več skupnega. Moj BOG, toliko ubogih ljudi, večinoma mladih, toliko, toliko jih je, ki jokajo, trpijo, neznosno trpijo.

305 Če bi vedeli, kaj jih čaka po samomoru, bi gotovo rajši izbrali zaporno kazen ali kaj podobnega kot pa kaj takega.

306 **Veste, kakšno posebno trpljenje morajo še pre-
stajati poleg vsega drugega?**

307 Morajo gledati, kako zaradi njih njihovi starši ali svojci, ki še živijo, trpijo sramoto in imajo občutek krivde:

308 „O da bi ga strožje vzgajal“ ... „o da bi ga kaznoval“ ali „o da ga ne bi kaznoval“ ... „če bi mu le rekel“ ... „ko bi to ali ono naredil“ ali „da tega ne bi naredil“ ... Ti očitki vesti so zelo težki in obremenjujoči. So pekel na zemlji.

309 Da morajo gledati to trpljenje svojcev na zemlji, pomeni zanje trpljenje. Največja muka zanje je in tega se veselijo demoni ter jim kažejo vse te prizore: **'Vidiš, kako joka tvoja mati. Glej, kako tvoj oče trpi, kako sta obupana, preplašena, kako se obtožujeta, kako razpravljata in drug drugemu pripisujeta krivdo. Poglej trpljenje, ki si jima ga povzročil. Vidiš, kako se zdaj obračata proč od BOGA. Le glej svojo družino – vse to je po tvoji krivdi!'**

- 310 Tem „vernim dušam“ koristi le, če še živeči svojci spremenijo svoje življenje, če so v življenju boljši in izvršujejo **dela ljubezni**, da **obiskujejo bolnike**, da dajo za svete maše za umrle in **da so sami navzoči pri njih**.
- 311 Te duše bi črpale iz tega zelo veliko pomoč in tolažbo. Duše, ki so v vica, zase ne morejo storiti prav nič. Nič, popolnoma nič. BOG pa lahko **po daritvi svetih maš nakloni ogromne milosti**. Na ta način jim lahko pomagamo in zanje dajemo za maše, **pri teh sodelujemo in naše iskreno sodelovanje pri teh mašnih daritvah po Mariji prinesemo kot dar nebeškemu Očetu**.
- 312 Zdaj sem sama s strahom dojela, da mi te duše ne morejo pomagati. V tem strahu in tej strašni paniki sem spet začela kričati: **„Kdo se je tu zmotil?“** To mora biti napaka! Poglejte sem, jaz sem sveta, vsi v življenju so me imeli za sveto. Nikoli nisem kradla in nikogar nisem umorila. Nikomur nisem prizadejala trpljenja. Preden sem doživela finančni polom, sem zastonj zdravila zobe, in večkrat nisem računala, če niso mogli plačati. Za revne sem nakupovala ... **„Le kaj počnem tukaj?“**
- 313 Sklicevala sem se na svojo '**pravico**'! Jaz, ki sem bila tako dobra, bi morala priti naravnost v nebesa. **„Kaj počnem tukaj?! Vsako nedeljo sem hodila k sveti maši, čeprav sem se izdajala za ateistko in nisem dala nič na to, kar je gospod župnik govoril. Nikoli nisem zamudila svete mašne daritve. Če sem mogoče v vsem svojem življenju zamudila 5-krat mašo, je to veliko. Kaj torej počnem tukaj?? Osvobodite me! Rešite me od tod!“**

314 Še naprej sem kričala in besnela, pokrita s temi ostudnimi ličinkami in črvi, ki so bili nalepljeni name:

„Rimokatoliške vere sem, praktična katoličanka, prosim, rešite me od tod!“

VIDELA SEM SVOJEGA OČETA IN SVOJO MATER

315 Ko je moje telo na zemlji ležalo v globoki komi, ko sem tako vpila, da sem katoliške vere, zagledam majčkeno lučko – majhno svetlobo v tem neprodornem mraku, to je nekaj veličastnega, če prej doživiš nepopisen, absoluten mrak.

316 To je najboljše, kar se ti lahko zgodi v tem položaju. Je največje darilo, o katerem lahko le sanjaš in na katerega si skoraj ne drzneš upati, da ga boš res prejel.

317 Nad to strašno, temno luknjo vidim nekaj stopnic, pogledam navzgor in tam zgoraj opazim, da nad tem groznim breznom stoji moj oče. Tedaj je minilo pet let, odkar je umrl. Stal je tik ob robu te luknje, samo nekaj stopnic višje kot jaz. Imel je nekaj več svetlobe kot jaz spodaj.

318 In štiri stopnice višje sem videla svojo mater z dosti več svetlobe. Bila je kot zatopljena v molitev, prav v **molitveni drži**. Ko sem videla oba, me je prevzelo veliko veselje, tako veliko veselje, da sem vsa razburjena začela klicati: **„Oče! Mati! Kako vesela sem, da vaju vidim. Prosim, pomagajta mi priti**

od tod! Iz vsega srca vaju prosim, pomagajta mi od tod! Pomagajta mi od tod!“

319 Ko sta potem pogledala proti meni in me je oče videl v tem žalostnem položaju, bi morali videti, kako veliko bolečino sem lahko razbrala z njenih obrazov.

320 Tam preko to nehote vidiš, ker vidiš vsakemu prav v notranjost. Pogledala sem ju in takoj začutila velikansko žalost in bolečino, ki sta jo starša trpela, ko sta me tako videla.

321 Moj papa je začel bridko jokati, si držal roke pred očmi in je s tresočim glasom stokal: „**O moja hči, o moja hčerkica!**“

322 Moja mati je še vedno molila in spoznala sem, da me moja starša ne moreta spraviti od tod. Zelo me je bolelo, da sem s svojim položajem še prispevala k temu, da sta morala tam, kjer sta bila, z menoj trpeti in prenašati mojo bolečino.

323 Moja bolečina je bila večja, ko sem videla, kako jo prenašata z menoj in ne moreta nič narediti zame. Ugotovila sem, da sta zato tu, ker ju je Gospod poklical na zagovor glede vzgoje, ki sem je bila od njiju deležna.

324 **Naročeno jima je bilo, naj bosta varuha mojih darov, ki mi jih je BOG dal. S svojim življenjem in zgledom** bi me morala obvarovati pred satanovimi udarci. Morala bi spodbujati milosti, ki mi jih je dal BOG. **Vsi starši so varuhi talentov, ki jih BOG daje njihovim otrokom.** Ko sem videla bolečino svojih staršev, predvsem očeta, sem zopet

obupana kričala: „**Pomagajte mi priti od tod, pomagajte mi od tod!**“

EVTANAZIJA – DOPUSTITEV SMRTI IZ USMILJENJA

325 Znova sem torej na vso moč kričala: „**Pomagajte mi od tod! Vse to mora biti napaka. Kdo je odgovoren za to napako? Pomagajte mi od tod!**“

326 V trenutku, ko sem tako kričala, je ležalo moje telo na zemlji v globoki komi. Priključena sem bila na mnoge aparate. Bila sem v agoniji. V smrtnem boju. Moja pljuča so bila brez zraka, ledvice niso delovale, „živela“ sem, ker sem bila priključena na aparate, in ker je moja sestra, ki je bila tudi zdravnica, preprosto vztrajala, da so me še pustili priključeno.

327 Zdravnikom in medicinskim sestram, ki so jo hoteli pregovoriti, da bi končali intenzivno zdravljenje in odklopili aparate, je rekla: „**Vi niste BOG!**“

328 Zdravniki so mislili, da se ne splača več nadaljevati z intenzivnim zdravljenjem. Govorili so že z mojimi svojci in jih pripravljali na to, da bom pač umrla, in naj me pustijo v miru umreti, saj sem v globoki agoniji.

329 Moja sestra pa ni popustila. **Ali opazite tu nasprotje? V življenju sem vedno zagovarjala evtanazijo, tako imenovano pravico „dostojno umreti“.**

330 Sestra je smela biti le zato pri meni, ker je bila sama zdravnica. Ves čas je ostala ob meni.

331 Predstavljajte si: v trenutku, ko je bila moja duša tam preko in sem videla svoje starše in jih na vso moč klicala, je moja sestra na tem svetu, v resničnosti takratnega trenutka, slišala, kako kličem najine starše vsa vesela, da jih vidim ...

332 Sestra pa je napačno razumela te klice. Ko je zaslišala moj krik, ki ga je ob moji bolniški postelji tudi v resnici razločno zaznala, bi skoraj umrla od groze. Zanj je krik pomenil, da hočem in tudi bom dokončno odšla od tod. Razlagala si je moj krik, kot da me bodo moji starši vzeli s seboj v večnost. Zakričala je: „**Moja sestra je zdaj res umrla! Izgubila je bitko. Moj oče in moja mati sta prišla ponjo. Proč pojdita, oče in mati, izginita vendar! Ne jemljite je s seboj. Ima otroke, ki so še majhni. Ne vzemita nam jo. Ne vzemita moje sestre Glorie s seboj. Pustita jo tu!**“

333 Zdravniki so jo morali peljati proč, ker so mislili, da je v šoku. To ne bi bilo nič čudnega, saj je kar precej prestala, smrt svojega nečaka, po katerega je morala v krematorij, smrt svoje sestre – ali pa to stanje sestre, ki ni umrla, pa današnjega dne najbrž ne bo preživela, kot so menili zdravniki. Že tri dni je bila obtežena s temi skrbmi in tesnobo in ni mogla spati. Ni čudno, če so njeni kolegi mislili, da se ji bo vsak čas zmešalo.

PREVERJANJE ZNANJA

- 334 Spet sem začela vpiti: „**Ali ne razumete? Pomagajte mi od tod, saj sem katoličanka! Vse to mora biti pomota! Kdo neki se je zmotil! Prosim, pomagajte mi stran od tod!**“
- 335 Ko sem ponovno tako obupno kričala, sem nenadoma zaslišala glas, tako mil in prijeten glas, bil je prav nebeški glas. Ko sem ga zaslišala, se je moja duša zdrznila od veselega razburjenja.
- 336 Moja duša se je napolnila z globokim mirom in neverjetnim občutkom ljubezni. Vse tiste temne postave in mrčes okoli mene so se zelo hitro in osuplo umaknili, saj se niso mogli upirati tej ljubezni. In tudi ne morejo prenašati ta mir. Nemočno so padli na tla in tam obležali, kot da bi tudi oni molili GOSPODA. Ta dogodek me je neverjetno prevzel.
- 337 Okoli mene je bil nepopisni mir, ta očarljivi glas pa mi je rekel: „**No, dobro, če si res katoličanka, mi gotovo lahko poveš, kako se glasi deset BOŽJIH zapovedi!**“
- 338 Kakšen nepredvidljiv izziv. Osramotila se bom. Sama sem si nastavila zanko s svojim vpitjem in izpovedjo vere. Vsi bodo zdaj slišali moje jecljanje, mojo lažno izpoved. Predstavljal sem si nekaj strašnega.
- 339 Si lahko predstavljate? Vedela sem ravno še toliko, da imamo deset zapovedi. To pa je bilo tudi vse. „Tabula rasa.“ (nobenega znanja). Joj, kako bom to

prestala? Kaj naj storim? Samo vdati se ne smem, bo že kako šlo!

LJUBI SVOJEGA BOGA Z VSEM SRCEM ...

340 Mama mi je vedno govorila o prvi ZAPOVEDI LJUBEZNI. Končno so imele njene besede zame praktično vrednost. Njeni neprestani opomini in nauki vendarle niso bili zaman. Zdaj je prišla ura, da se izkažem za pridno, ubogljivo hčerkico.

341 Tega se bo moja mati gotovo razveselila. Poglejmo, če bo to minimalno znanje zadostovalo in se ne bo pokazalo, kako malo drugega znam.

342 Mislila sem, da bom vsemu kos, kot je bilo ponavadi v življenju. Vedno sem imela najboljše izgovore in od tedaj sem se v svojem življenju vedno rešila s svojim „nalaganjem“.

343 Vedno sem se znašla in zagovarjala na tak način, da enostavno nihče ni opazil, česa vse ne znam in ne vem. Tako sem si tudi zdaj predstavljala in sem preprosto začela z besedami:

“Prva zapoved se glasi: **'Ljubi svojega BOGA iz vsega srca in svojega bližnjega kot samega sebe!'**“

344 Že zaslišim odgovor: „Odlično!“

Kmalu nato pa ta prijetni glas pravi: „**In ti? Si ljubila svoje bližnje?**“

Odvrnem: „**Ja, seveda, ljubila sem jih; res sem jih imela rada; rada sem jih imela!**“

In z druge strani zaslišim oster: „Ne!“ **Kratek, kristalno čist oster NE!**

345 In zdaj me dobro poslušajte! Ko sem zaslišala ta NE, takrat me je to zadelo kot strela z neba, tedaj sem pravzaprav šele prav začutila udarec strele. To je bil šok, bila sem kot ohromljena. Ne, zdaj še to.

346 Glas je nadaljeval: „**Ne, ti nisi ljubila svojega BOGA iz vsega srca! In še manj si ljubila svojega bližnjega kot samo sebe. Ti si si sama izrezljala svojega BOGA in si svojega BOGA razlagala, kot ti je ravno ustrezalo. BOGU si v življenju dala pomembno vlogo le v trenutkih, ko si bila v največji stiski. Bil je tako rekoč tvoj ANGEL REŠITVE! Predenj si se vrgla na kolena, ko si bila še revna, ko je živela tvoja družina v čisto skromnih razmerah in si brezpogojno hotela imeti dobro poklicno izobrazbo in mesto v družbi. Ja, takrat si vsak dan molila in si temu posvetila mnogo časa. Več ur si ga milo prosila in rotila in si pred njim zdrsnila na kolena. Nenehno si prosila za to in pošiljala v višavo prošnjo za prošnjo, naj te reši tvoje revščine, naj ti omogoči dostojno izobrazbo, ti pomaga postati v družbi pomembna osebnost. Kadar si bila v finančnih težavah, si enostavno hotela samo denar.**

'**Takoj zmolim rožni venec, GOSPOD, ampak ne pozabi mi kmalu preskrbeti denar!**

Take in podobne so bile mnoge tvoje molitve! To so bili stiki z BOGOM, ki si jih imela! Tako si se pogovarjala s svojim BOGOM in mu dodelila glede na svoje predstave poljubno mesto v življenju!“

- 347 Res je bilo tako, tako sem ravnala v življenju z Bogom. To je bridka resnica, ki je nočem olepševati ali zanikati.
- 348 K temu lahko dodam še to, da je bil zame **BOG** neke vrste „**BANKOMAT**“. Noter sem vrgla rožni venec in iz njega je morala priti vsota denarja, bankovci. **To je bil moj odnos do Boga.**
- 349 To mi je bilo pokazano in je tudi meni postalo jasno. Brž ko je GOSPOD omogočil, da sem zaključila poklicno izobrazbo, ko mi je naklonil, da sem imela v družbi **IME**, da sem bila **NEKDO**, ko mi je dovolil, da sem zaslužila **DENAR** in sem si lahko veliko privoščila, je bil zame **BOG naenkrat nepomemben – bil je na stranskem tiru v mojem življenju.**
- 350 Začela sem si zelo domišljati, da nekaj sem – **DOMIŠLJAVOST** je zelo nevarna pot v življenju!
- 351 **Moj EGO** je gigantsko narasel! Nisem bila sposobna do **GOSPODA** niti najmanjše geste **ljubezni, hvaležnosti** pa sploh ne! Biti hvaležen! Nikoli in nikdar! Zakaj pa sploh! Saj sem vse sama ustvarila!
- 352 **Postala sem „NEKDO“.** JAZ sama sem dosegla vse, o čemer sem sanjala. Bila sem popolnoma slepa, nisem se več spomnila na svoje ponižne molitve! Nisem zmogla reči: „**GOSPOD, hvala ti za ta dan, ki si mi ga podaril! Zahvaljujem se ti za svoje zdravje! Hvala ti za življenje in zdravje mojih otrok; zahvaljujem se ti, da imamo streho nad glavo, pomagaj pa revežem, ki so brezdomci in ne vedo, kaj bodo danes jedli!**“

Nakloni jim vsaj nekaj hrane; ne zapusti jih; stoj jim ob strani!“

353 NIČ takega nisem mogla reči. Nisem bila tega sposobna in tudi pomislila nisem na to. Bila sem osredotočena sama NASE. In SAMA SEBI sem zadostovala.

354 Bila sem najnehvaležnejše bitje, kar si jih lahko predstavljate. In razen tega, da nisem bila sposobna hvaležnosti, **sem celo zaničevala BOGA in ga smešila.**

EZOTERIKA – REINKARNACIJA

355 Dosti bolj kot v BOGA sem verovala v Merkurja, Venero in druga ozvezdja. Talismani so mi bili pomembnejši od GOSPODA.

356 **Astrologija** in prerokovanje iz zvezd me je zalepilo in povsod sem pripovedovala, kako so zvezde pozitivno vplivale in vodile moje življenje. Astrologija je ena teh drobnih razpok v duševnem življenju, ki jim ne pripisujemo pomena. Ko potem opazimo, kako zelo smo se zapletli v **te zvijače, ki imajo svoj izvor v demonskem delovanju**, je večinoma že prepozno, da bi se tega rešili.

357 Potem sem se začela ravnati po vsaki modni smeri duha časa. Vsi nauki – tudi če so izšli iz bolnih možganov – so bili zame zanimivejši kot **GOSPODOVO veselo oznanilo**. Vse to je bilo bolj „IN“ kot **Sveto pismo in stoletja star nauk katoliške Cerkve.**

- 358 Začela sem verjeti, da pač preprosto umremo in potem začnemo ponovno živeti drugo življenje. **Ponovno rojstvo, reinkarnacija**, to je bil zame dobrodošel nauk, ki je napolnil moje brezversko in brezdušno življenje. **Hvaležnost do svojega Stvarnika mi je bila tuja**. Nanjo enostavno nisem mislila.
- 359 Besedo **MILOST** sem črtala iz svojega besednega zaklada – zame je postala **TUJKA**, katere pomen sem popolnoma pozabila in je nisem potrebovala za svoj življenjski nazor in ni imela praktičnega pomena.
- 360 Nisem se več zavedala, da je GOSPOD tudi zame plačal visoko ceno, da je tudi mene odkupil za ceno **SVOJE dragocene krvi**.
- 361 Vsega tega sem se zavedla pri tem izpitu o **DESETIH ZAPOVEDIH** ob besedah in spraševanju tega nebeškega glasu. **Vse to mi je bilo zdaj kristalno jasno. Zaslepljenost je bila kot izbrisana**. Spraševali so me in hoteli vedeti, kaj vem o **DESETIH ZAPOVEDIH**. Očitali so mi, da sem si domišljala, da častim **BOGA**, da ga ljubim.
- 362 Udarili so me z mojimi lastnimi besedami. In kaj naj bi to zdaj pomenilo ... mi bodo enostavno ukazali, naj grem k hudiču, naj grem v pekel?
- 363 Ko je prišla nekoč k meni prijazna žena, da bi pokadila prostore z mešanico dišav, jih poškopila s sredstvom za srečo in uprizorila obred za odvritev nesreče, sem ji rekla: „**Ne verjamem v to neumnost. Ampak vi to kar naredite, saj človek nikoli ne ve. Če ne škodi, lahko le koristi!**“

- 364 Tako je napolnila prostore z dimom tlečih zelišč, mrmrala uroke in brizgala svoje vodice, da bi pomagala, da sreča in dobro počutje prodreta v moje prostore.
- 365 Tako sem dopustila, da sta celo ta primitivna čarovnija in to praznoverje, ki je bilo v nasprotju z mojo znanostjo, imela več pomena in vpliva kot **GOSPOD in NJEGOVO VESELO OZNANILO**.
- 366 V ordinaciji sem imela – v kotu, kjer tega nihče ni mogel videti, tudi moji pacienti ne – skrit mesnat list rastline „aloe vera“, o kateri so pripovedovali, da prežene iz prostorov slabe energije.
- 367 Presodite torej, po kakšnih ovinkih in stranpoteh sem hodila! Ste torej ugotovili, kakšna **PRAZNI-NA** je izpolnjevala moje življenje namesto **pravega NAUKA**. To je sramota in še danes se tega sramujem. Žal pa je bilo v resnici takšno moje takratno življenje.
- 368 Tako so nadaljevali z analizo mojega življenja na podlagi 10 BOŽJIH zapovedi. Pri tem so me čisto natančno opozorili na to, kako sem se vedla tudi do svojega bližnjega.
- 369 Kako pogosto sem vzklikala GOSPODU, da ga ljubim in ga imam rada, preden sem se odvrnila od NJEGA, svojega BOGA. Preden sem začela bloditi po stranpoteh ateizma in slediti krivim naukom, sem GOSPODU pogosto rekla: „**Moj GOSPOD in moj BOG, ljubim TE!**“

JAZ IN MOJ BLIŽNJI

370 Z istim jezikom, s katerim sem tako hvalila in slavila GOSPODA, z istim jezikom in istimi usti sem udrihala po vseh ljudeh in jih opravljala.

371 Vse in vsakega sem kritizirala. Nič mi ni bilo po volji. S prstom sem kazala na ves svet in mu pripisovala krivdo. Samo nase nisem kazala, jaz sem bila izvzeta iz svojih obtožb. Jaz sem bila vendar „sveta Gloria“, „dobra“, „ljubeča“ in „lepa“.

372 In kako sem se šopirila, ko sem rekla, da BOGA ljubim, obenem pa sem bila **zavistna, neznosna in niti malo hvaležna!**

373 Niti enkrat nisem izrazila svojim staršem in svoji družini priznanje ali hvaležnost za ves trud, žrtve in ljubezen, ki so bili potrebni, da sem dosegla dobro poklicno izobrazbo, vzpon v družbi, saj so mi oni ves čas pri tem pomagali.

374 Naj dodam še to: Brž ko je bilo moje šolanje zaključeno in sem se povzpela po družbeni lestvici navzgor, moji starši in moja družina zame niso bili več pomembni.

375 Celo oni, ki so me vedno podpirali na vse mogoče načine, so postali zame nepomembna stvar.

376 Ja, šla sem tako daleč, da sem se sramovala svoje matere. Sramovala sem se je, ker je izšla iz preprostih razmer in je životarila v tako revnih okoliščinah.

JAZ IN MOJA DRUŽINA

- 377 Po teh rezultatih o mojem egoističnem življenjskem slogu so mi pri tem preverjanju znanja o 10 BOŽJIH zapovedih pokazali, kako sem odpovedala tudi kot zakonska žena in se obnašala popolnoma zgrešeno. Daleč proč od pričakovanj, **ki jih BOG pripisuje krščanskemu zakoncu.**
- 378 Kakšna ZAKONSKA ŽENA sem bila? Kakšna sem bila? Ves dan sem samo godrnjala, že od trenutka, ko sem vstala iz postelje. Moj ljubi mož me je prijazno pozdravil z besedami: „**Dobro jutro!**“
- 379 Nakar sem rekla: „**Kakšno dobro jutro neki? Poglej vendar skozi okno! Že spet dežuje!**“
- 380 Vedno sem enostavno našla nekaj, da sem se pritoževala, kritizirala in bila slabe volje. Nihče mi ni mogel ustreči. Povsod sem našla kako napako in se začela nad njo razburjati.
- 381 Ne samo do moža, tudi do otrok sem se vedla na isti neznosni in nepravični način.
- 382 Pri tem onostranskem preverjanju so mi tudi pokazali, da nikoli, prav nikoli nisem imela do svojih soljudi, bratov in sester izven družine, iskreno čustvo LJUBEZNI ali pristnega sočutja. In GOSPOD mi je rekel: „**Ti preprosto nikoli nisi mislila nanje!**“ Videla sem številne bolnike in osamljene in začela stokati: „O GOSPOD, kako ubogi in zapuščeni so vendar ti bolniki. Nihče ne skrbi zanje! **Nakloni mi milost, da grem k njim in ostanem pri njih. To veliko število otrok, ki nimajo več**

matere, ti pogosto tako majhni otroci, sirote, o GOSPOD, kakšno trpljenje morajo prestajati že v rani mladosti.“

383 Čim dlje je trajal ta izpit, tem bolj razločno sem pred seboj videla svoje „**okamnelo srce**“. **To okamnelo srce** je bilo zame kot pošast, ki sem jo zdaj nenadoma morala odkriti v svoji prejšnji naravi.

384 Vse je bilo tako jasno in očitno, da se nisem mogla – kot sem bila navajena – izvleči iz te sramotne zadeve.

385 Pri tem izpitu iz DESETIH BOŽJIH ZAPOVEDI sem pogrnila, kot sem bila dolga in široka. **Na temelju svojega preteklega življenja nisem imela možnosti, da bi bila uspešna.**

386 Bilo je skratka nepojmljivo strašno! V svojem preteklem življenju sem živela v velikanskem kaosu. Ni bilo več reda, kakršen je bil predviden v stvarstvu. Kaj mi je koristilo, da nisem nikogar usmrtila in da nisem ubila nobenega človeka? Povedala vam bom še en primer ...

387 Revnim osebam sem zelo pogosto podarila blago, živila, obleke in še mnogo drugega. Ampak tega jim nisem dala iz nesebične ljubezni, temveč večinoma, da bi dosegla veljavo, da bi pokazala, kako dobra sem, da bi pri njih naredila vtis, in da bi si v tej snobovski družbi zgradila dobro podobo o sebi.

388 Ker sem bila zelo bogata, sem ljudem hotela pokazati, kako dobra in velikodušna sem. Naj si brusijo jezike zaradi moje velikodušnosti in mi

zato tudi zavidajo in me občudujejo. Ker sem bila tako bogata, sem hotela s svojimi darili in s svojo velikodušnostjo izrabljati stisko in revščino ljudi in jih izkoriščati v svoje dobro.

389 Tako sem na primer rekla: „**Glej, dam ti to in ono** (glede na to, kar mi je ravno prišlo pod roke), **ampak zato te prosim, bodi tako dober in pojdi namesto mene na roditeljski sestanek v šolo mojih otrok. Tam me zastopaj, ker nimam časa, da bi šla k tem sestankom v šoli, kjer pa vedno preverjajo osebno prisotnost.**“

390 Na ta način sem v vsej okolici razdelila sicer ogromno stvari, toda vsako darilo je bilo z moje strani povezano s kakšnimi pogoji ali zahtevami.

391 Tako sem imela ljudi na povodcu. Delala sem z njimi, kar sem hotela, in bili so odvisni od mene. Poleg tega mi je bilo izredno všeč, da je trop ljudi hodil za mano in za mojim hrbtom pripovedoval drugim, kako velikodušna in sveta sem.

392 V družbi sem si tako postavila učinkovito sliko o sebi. Nihče ni vedel, da je to varljiva slika, „**privid**“, ki ne odgovarja resničnosti.

393 Zdaj je bilo to očitno. Pri tem izpitu je vse prišlo na dan. Rekli so mi: „**Edini BOG, ki si ga častila, je bil denar. S tem malikom, bogom denarja, si se sama obsodila!! Zaradi tega tvojega BOGA denarja in zlata si padla v brezno. Tako si se sama vedno bolj oddaljevala od BOGA.**“

394 Res smo nekaj časa imeli zelo veliko denarja, ampak potem smo bankrotirali. Dolgovi so nam zrasli

preko glave, imeli smo neverjetno veliko dolgov. Denar je pošel, imeli nismo ničesar več ...

395 Ko so mi očitali ravno to z denarjem, sem preprosto zavpila: „**O katerem denarju pa govoričite; na zemlji sem pustila cel kup problemov in dolgov**“ ... in več nisem mogla reči ...

NE SKRUNI BOŽJEGA IMENA

396 Ko so me potem oštevali pri drugi zapovedi, sem videla kristalno čisto, kako sem se žal že kot otrok naučila, da so laži odlično sredstvo, da ubežiš maminim kaznim, ki so bile večkrat stroge in težke.

397 Tako sem začela **hoditi v družbi očeta laži, satana**. On, satan, je postal moj popotni tovariš. Postala sem velika lažnivka. Napredovala sem v tej „umetnosti laganja“. Vedno boljša sem bila. In v istem razmerju, kot so se večali in postajali bolj neokusni moji grehi, so se večale moje laži in postajale še bolj predrzne.

398 Zdi se, kot bi hotela sama sebi dokazati, kakšno mojstrstvo lahko dosežem v disciplini laganja. Laži so bile vse silnejše in so zrasle čez glavo – na isti način kot dolgovi.

399 **Največji greh laganja** sem dosegla, ko je šlo za **sveto**, za Najsvetejše, za **GOSPODA samega**.

400 Opazila sem, da ima moja mama sveto spoštovanje pred BOGOM. Zanj je bilo **GOSPODOVO ime** nekaj spoštovanja vrednega in zelo svetega. To sem

razmislila in menila, da je zame najboljše orožje. Tako sem svojo mamó imela čisto v oblasti.

- 401 Da bi podkrepila svoje laži, sem začela za vsako malenkost **prisegati pri Bogu**.
- 402 Lahkomiselno in brez potrebe sem izgovarjala **Božje ime**. Mami sem na primer rekla: „**Mami, pri našem ljubem Kristusu ti prisegam ..**“ ali „**Mama, pri imenu BOGA Očeta ti prisegam, ti zagotavljam itd. itd. ...**“, in tako sem se s pomočjo takratnih laži, ki jim je mama verjela, izognila marsikateri materini kazni.
- 403 Si lahko predstavljate, da sem za svoje laganje, za svoje majhne svinjarije, za ta kup blata, v katerem sem se pogosto počutila kot muha na govnu, zlorabljala **najsvetejše BOŽJE IME** in sem GA s tem tudi potegnila v blato, ker sem tičala sama do vratu v tej grešni mlakuži in v teh človeških izmečkih.
- 404 In glejte, moje drage sestre in bratje v GOSPODU, usoda in ta smrtna nevarnost, o kateri tukaj ravno poročam, sta me na lastnem telesu poučili, da besed in stavkov, ki pridejo iz naših ust in ki jih pogosto tako lahkómiselno in nepremišljeno izgovarjamo, ne odnese veter in se ne razblinijo sami od sebe.
- 405 Ne, izgovorjene besede se ne razpršijo v zraku, temveč pogosto ohranijo resničnost trenutka, v katerem so bile izgovorjene; živa resnica, ki nas pozneje dohiti, in se kot „BUMERANG“ nenadoma spet vrne nazaj **k nam**, mogoče celo boljše izražena, ter spet pade **na nas**.

- 406 Mogoče vas bo po hrbtu spreletela zona, če vam povem naslednje. Ne enkrat, ampak pogosto, kadar je bila moja mama trmasta in mi ni hotela verjeti, sem ji kratko in malo rekla: „**Mama, naj me udari strela, če se lažem. Govorim ti čisto resnico!**“
- 407 Te moje večkratne laži so bile pozabljene in nihče ni več mislil nanje.
- 408 Zdaj pa pogledjte sem, tu pred vami stojim edino in samo po usmiljenju BOGA, kajti resnično je vame udarila strela, šla je praktično preko mene, me razdelila na dva dela in me popolnoma ožgala.
- 409 V onostranstvu so mi torej pokazali, kako jaz, ki sem se na veliko izdajala za katoličanko, nikoli nisem držala besede, vedno sem prelamljala besedo in sem vedno zlorabljala **BOŽJE ime**, ko sem ga izrekala pred svojimi slabimi nameni.
- 410 Ganilo me je, kako je GOSPOD prenašal vse te grozljive dogodke, in kako so se istočasno vsa bitja v velikem spoštovanju in ponižnem češčenju pred NJIM vrgla na tla.
- 411 Videla sem **blaženo Devico Marijo, Božjo mater**, ki je bila pri GOSPODOVIH nogah, potopljena v češčenje in molitev. Molila je zame in GA ponižno prosila. In jaz, velika in nizkotna grešnica, ki sem bila v močvirju, sem hotela nagovarjati GOSPODA brez spoštovanja kot sebi enakega.
- 412 Jaz, ki sem bila domnevno tako dobra in sem imela tako dober sloves, ki sem si ga pridobila s svojo manipulacijo.

- 413 Videla sem se, kolikokrat sem se upirala GOSPODU, bila NANJ jezna, GA psovala in preklinjala.
- 414 Zame ni bilo samo sramotno, ampak neznosno in boleče, ko sem se zavedla te preteklosti in dobila nanjo jasen pogled.

POSVEČUJ GOSPODOV DAN

- 415 Ko je pri mojem preverjanju znanja o 10 zapovedih prišla na vrsto zapoved o **posvečevanju GOSPODOVEGA dne**, je bil to grozljiv trenutek.
- 416 Prevzela me je bolečina, ki sem jo komaj mogla prenašati. Glas mi je jasno in suhoparno rekel, da sem bila s svojim telesom, z zunanostjo, domnevno lepoto vsak dan zaposlena štiri do pet ur. Ob tem pa nisem porabila dnevno niti deset minut za to, da bi GOSPODU izkazala globoko naklonjenost in svojo hvaležnost ali da bi se z molitvijo obrnila NANJ.
- 417 Ja, večkrat se je zgodilo, da sem rožni venec, ki sem MU ga obljubila, zdrdrala v vsej naglici in pod stresom. Včasih je bilo tako, da sem si rekla: „Kar dobro bo šlo. Med odmori za televizijske reklame med mojimi priljubljenimi serijami bom imela gotovo čas, da zmolim rožni venec.“
- 418 V onostranstvu so mi zato pokazali, kako nehvaležna sem bila vedno do GOSPODA. Nikoli mi ni prišlo na misel, da bi se zahvalila NJEMU, našemu Stvarniku in ODREŠENIKU.

419 Pokazali so mi, kakšne izgovore sem imela, kadar je šlo za to, da iz navadne lenobe nisem hotela obiskati svete maše.

„Ampak mama, če je BOG povsod pričujoč, zakaj moram potem brezpogojno iti tja in GA obiskati v cerkvi.“

420 Jasno, zame je bilo zelo preprosto in prijetno, da sem navajala take stavke in da sem tako govorila. Glas mi je ponovno očital, da sem pustila BOGA vsak dan 24 ur čakati name, jaz pa v vsem tem času nisem pomislila NANJ.

421 Nisem molila k NJEMU, GA nisem niti ob nedeljah obiskovala, da bi se MU zahvalila vsaj na Gospodov dan in mu izrazila svojo hvaležnost in ljubezen. To je bilo zame enostavno preveč. **Bila sem preponosna in ošabna.**

422 Najhuje pri vsem tem je bilo v tem primeru, da je bil zame ta obisk cerkve kot **„restavracija za mojo dušo“**. Če bi ne hodila v cerkev, bi moja duša shirala, oziroma bi **umrla od lakote**, ker ne bi dobivala hrane.

423 Posvečala sem se samo svojemu telesu; za skrb in nego tega minljivega telesa sem imela neverjetno veliko časa. Postala sem **sužnja svojega telesa**. Povsem pa sem spregledala majhno, a bistveno podrobnost.

424 **Imela sem tudi dušo**, za katero se preprosto nisem brigala. **Moja duša je bila „popolna sirota“**. Nikoli je nisem hranila z **Božjo besedo**. Kajti tudi za to sem imela v svojem repertoarju dvomljiv izrek, ko

sem na ves glas razglašala, da bo tisti, ki redno bere Sveto pismo, prej ali slej zapadel v blaznost.

425 Z zakramenti se nisem ubadala. Kako bi lahko priznala grehe enemu teh „starih, skleroznih možakov“, ki so sami slabši in bolj grešni kot jaz sama.

426 Pri vseh mojih svinjarijah mi je prišlo prav, da nisem hodila k spovedi. Veliki lažnivec in prinašalec zmede (to je dobesedni prevod pomena „diabolos“), hudič, me je zadržal daleč od spovedi in zakramentov. Tako mu je uspelo, da je preprečeval **ozdravljenje in očiščevanje moje duše**. Vsakokrat namreč, kadar sem storila greh, je demon vtisnil na mojo čisto vest svoj pečat, **črno znamenje svojega kraljestva teme**.

427 Moji grehi torej niso bili brez posledic. Niso bili zastonj in brezplačni. Imeli so težke posledice za zdravje moje duše.

428 Nikoli – razen pri svojem prvem obhajilu – nisem opravila dobre spovedi. Od takrat dalje nisem šla nikoli več k spovedi. In ne tako redko sem naletela na duhovnika, ki se je prilagodil času, ki mi je dal prav v mojem stališču do osebne spovedi in označeval ta zakrament kot nekaj, kar ne ustreza več našemu modernemu času in ni primeren za modernega človeka. Tako se je dogajalo, da sem vsakokrat, ko sem pristopala k svetemu obhajilu, sprejemala nevredno **GOSPODA JEZUSA KRISTUSA v Najsvetejšem oltarnem zakramentu**.

429 In moje bogokletje je šlo še dalje; ponosno in vsevedno sem povsod oznanjala:

**„Kaj naj bo Najsvetejše? Kako je lahko vsemo-
gočni živi BOG sam pričujoč v koščku kruha,
v hostiji. Ti duhovniki bi morali hostiji rajši
dodati karamelno kremo, da bi imela vsaj dober
okus in bi ne bila tako omledna.“**

430 Tako zelo je torej skrenilo moje življenje s poti
in v taki meri sem zapustila urejenost stvarstva,
da sem bila sposobna razglašati bogokletja. Tako
sem dosegla najnižjo točko, razgradnjo in uničenje
svojega odnosa z BOGOM, svojim Stvarnikom.

431 Svoji duši nisem nikoli dajala ničesar, kar bi jo
gradilo in hranilo.

432 Danes imata vsaka mati in vsak oče isto odgovor-
nost, če eden ali drugi ali oba ne dasta krstiti svo-
jega otroka. Zakrament krsta je „materino mleko
za dušo“. Dandanes pogosto slišimo:

**„Ja, otrok naj se sam odloči, ko bo odrasel,
ali hoče biti krščen ali ne.“**

433 Če ne krstimo otroka, je to isto, kot da mu ne bi
dali hrane za telo z razlago:

**„Ja, naj se pozneje sam odloči,
kaj hoče jesti in piti.“**

434 Pred BOGOM smo odgovorni, da damo otrokovi
duši pravo hrano. Brez zakramentov smo tudi mi
sami brez hrane za našo dušo. Slednja lahko potem
enostavno umre od lakote.

ZAKRAMENT MAŠNIŠKEGA POSVEČENJA

- 435 Da bi vsemu temu postavila krono, sem začela še obrekovati in kritizirati duhovnike. Doživeti bi morali, kako me je ravno ta točka mojega ravnanja težko prizadela pri tem izpitu v onostranstvu.
- 436 Temu grehu je GOSPOD pripisoval veliko težo. V moji družini smo imeli od nekdanj navado, da smo kritizirali duhovnike. Odkar se spominjam, torej od otroških let, so pri nas slabo govorili o duhovnikih.
- 437 Začenši z mojim očetom so enostavno vsi govorili, da so ti tipi ženskarji, da se zanimajo za vsako kiklo in da imajo vsi skupaj več denarja in bogastva kot mi, preprosti ljudje.
- 438 Vsa ta obrekovanja smo otroci ponavljali od malih nog. GOSPOD mi je tako zdaj rekel z žalostnim, pa strogim glasom: „**Kaj pa si mislila, kdo da si, da lahko ravnaš, kot bi bila BOG, in presojaš moje maziljence, pri tem pa jih še opravljaš in žališ?**“
- 439 In je nadaljeval: „**So ljudje iz mesa in krvi. Kar pa se tiče svetosti duhovnika, se ta hrani predvsem s pomočjo skupnosti, s pomočjo župljanov. Skupnost pomaga Bogu posvečenemu s svojo molitvijo, priznanjem in spoštovanjem, ki mu ga izkazuje, s podporo, ki mu jo ljudje nudijo. In če duhovnik pade v greh, za vzrok ni treba toliko spraševati njega in ga obtoževati, temveč dosti bolj iskati krivdo pri skupnosti, ki mu je odklanjala spoštovanje, priznanje, podporo in molitev ali pa tega ni bilo v zadostni meri.**“

- 440 GOSPOD mi je pokazal, kako so se vsakokrat, ko sem kakega duhovnika kritizirala, demoni vrgli name in so se hudiči stiskali k meni.
- 441 Poleg tega sem videla, kakšno veliko zlo sem povzročila, kadar sem kakega Bogu posvečenega predstavila in ožigosala za homoseksualca in se je ta novica bliskovito razširila po vse skupnosti verujočih. Ne morete si predstavljati, kako neskončno veliko škodo sem s tem povzročila.
- 442 **Veste, moji bratje in sestre v GOSPODU, kadar duhovnik pade, potem je skupnost pred BOGOM odgovorna zanj.** Skupnost je zanj odgovorna pred BOGOM. Hudič sovraži katoličane, še dosti bolj pa duhovnike. Sovraži Cerkev, saj dokler bodo na svetu duhovniki, bodo izgovarjali besede spremenjenja.
- 443 Mi vsi se moramo zavedati, da se **duhovnikove roke dotikajo BOGA**, in čeprav je človek, ima polno moč, da z neba prikličje BOGA, po njegovi besedi se izvrši v koščku navadnega kruha **transsubstanciacija, spremenjenje kruha in vina v GOSPODOVO telo in kri**. Duhovnik je GOSPODOV maziljenec, priznan od BOGA OČETA.
- 444 **Veste, kadar duhovnik dvigne HOSTIJO, se začuti GOSPODOVO prisotnost in vsi padejo na kolena, celo demoni!** Ko pa sem jaz šla k maši, nisem imela niti **minimalnega strahospoštovanja** in na to nisem bila pozorna, žvečila sem žvečilko, včasih zadremala, mislila na vse mogoče, na banalne stvari, samo ne na ta **veličastni dogodek svete evharistije, ko se nebo vsakokrat dotakne zemlje.**

- 445 Potem pa sem bila še nesramna in sem se vsa ošabna pritoževala, kadar me BOG ni uslišal v tem, za kar sem ga prosila.
- 446 Bilo je ganljivo, ko sem videla, kako se vsa bitja vržejo na tla, če gre GOSPOD mimo. Še zdaj vidim sveto Devico, vso ponižno, kako časti GOSPODA, s čelom sklonjena prav do GOSPODOVIH nog in moli zame, ter koliko molitev je bilo zame poslanih v nebo.
- 447 Jaz, grešnica, sem v svoji brezčutnosti in s svojim ledenim in okamnelim srcem, imuna za vse dobro, ravnala z GOSPODOM tako po domače: **Ti tukaj in jaz tam.** In potem sem še trdila, da sem dobra in sveta. **Prava ruševina, ja, to sem bila, nič drugega – verski grad v oblakih, zgrajen na pesku in močvirju!** Zasmehovala in sramotila sem BOGA, ki je bil pri meni vedno kot LJUBEZEN in je bil zame zaskrbljen! Predstavljajte si takšno grešnico! Pa se morajo celo demoni v vsej PONIŽNOSTI vreči pred GOSPODOM na tla, kadar gre mimo.

SMRTNA URA – NAŠA „ZADNJA URA“

- 447 Kako zelo sovraži demon te duhovnikove mazi-ljene roke. Te roke, ki so dobile polno moč od neba, sovraži intenzivno in neizmerno. Hudič ne mara nas katoličanov, **ker imamo evharistijo, ki je kot odprta vrata v nebo** in tudi predstavlja **edina vrata.** „Kdor je moje telo in pije moje kri, ta bo imel večno življenje!“ Nihče ne more v večnost, **ne da bi prejel sveto evharistijo, to**

se pravi **GOSPODOVO** sveto **TELO** in njegovo dragoceno kri.

448 **GOSPOD** gre k vsakemu človeku, ki umira, ne glede na to, katere vere je bil ali vere ni imel, k vsakemu posamezniku pride **GOSPOD** ob njegovi zadnji uri, se mu razodene in mu pravi poln ljubezni in usmiljenja:

„Jaz sem **TVOJ GOSPOD!**“

449 Če ta človek sprejme **GOSPODA** in prosi za odpuščanje svojih grehov, se zgodi nekaj nezaslišanega, kar je težko razložiti: **Gospod ga v tem trenutku vzame s seboj na kraj**, kjer se praznuje sveta maša, in ta človek prejme **viatik(um)**, **sveto popotnico**.

450 To je mistično obhajilo. **Kajti samo kdor prejme Gospodovo telo in kri, lahko vstopi v nebesa.** To je skrivnostna milost, ki jo je **BOG** dal naši Cerkvi, pa je toliko ljudi, ki samo zabavljajo čez Cerkev. **Toda samo po katoliški Cerkvi prejmemo odrešenje.**

451 Naši umrli lahko prejmejo odrešenje, pridejo v vice, ampak rešeni so. V vicah še naprej črpajo iz evharistične milosti. **Zato hudič tako zelo sovraži duhovnike. Kajti dokler bo živel vsaj en duhovnik, se bosta kruh in vino spreminjala.**

452 Zato je **naša dolžnost, da veliko molimo za duhovnike**, saj se demon neprestano bori z njimi. **GOSPOD** mi je pokazal vse to.

- 453 Samo po duhovniku lahko na primer sprejemamo milosten zakrament pokore. Samo po duhovniku prejmemo oproščenje svoje krivde.
- 454 Veste, kaj je spovednica? Čistilni bazen, kopel za dušo. Ni kopel z vodo in milom, temveč s KRISTUSOVO KRVJO.
- 455 Če se je človekova duša zaradi greha umazala in postala črna, jo lahko v spovedi s KRISTUSOVO KRVJO opere do čistega. Poleg tega se pretrgajo vezi, s katerimi nas je satan privezal nase.
- 456 Zato je logično, da hudič najbolj sovraži duhovnike in hoče, da padejo. **Celo tisti duhovniki, ki so sami veliki grešniki, imajo moč, da odpustčajo grehe in podeljujejo veljavno vse zakramente.** GOSPOD mi je pokazal, kako se to zgodi.
- 457 Zgodi se v NJEGOVI srčni rani. So reči, ki presegajo človeško pojmovanje, pa so duhovne resničnosti. Skozi to GOSPODOVO rano se duša dvigne na Božjo dimenzijo, dvigne se k BOŽJEMU USMILJENJU, k **VRATOM BOŽJEGA USMILJENJA**; duša se dvigne in se v srcu večnega Velikega duhovnika, kjer stoji krvaveč križ, opere s presveto krvjo križa.
- 458 Videla sem, kako se je po priznanju grehov očistila moja duša. Po vsakem grehu, ki sem ga iskreno obžalovala in priznala, je GOSPOD razvezal spone, ki so me držale privezane na satana.
- 459 **Kakšna škoda, da sem se oddaljila od zakramenta pokore.** Ampak vse to je mogoče le po duhovniku. Vse druge zakramente prav tako prejmemo

samo po duhovniku. Zato je naša dolžnost, da molimo za duhovnike, da bi jih BOG obvaroval, razsvetljeval in vodil.

460 Zdaj razumemo, da hudič sovraži Cerkev in duhovnike, saj ima svet duhovnik moč, da mu iztrga veliko duš.

SPOŠTUJ OČETA IN MATER

461 Zdaj smo prišli k četrti zapovedi: **Spoštuj očeta in mater!** GOSPOD mi je tudi na tem področju prikazal, kako nehvaležna sem bila v življenju do svojih staršev. Kako pogosto in hudo sem zabavljala čeznje in jih preklinjala.

462 Očitala sem jim, da mi ne morejo nuditi vsega tistega, kar so moje prijateljice že dobile. Spoznala sem, da enostavno ničesar nisem znala ceniti, in vse, kar so mi starši nudili z veliko žrtvami in mukami, je bilo zame preprosto brez vrednosti.

463 Tako daleč sem šla v svoji jezi na starše, da sem enostavno trdila, da ta ženska sploh ne more biti moja mati, ker se mi je zdela preveč primitivna in premalo pomembna, da bi lahko bila moja mati.

464 Zame je bilo strašno, ko sem videla te svoje lastne sodbe. Izkazalo se je, da sem **brezbožna ženska**, in da ta **brezbožna ženska** vse, kar je v njeni bližini, uničuje in ima na vse negativen vpliv. Najhuje od vsega pa je bilo, da sem si pri tem še domišljala, da sem **nekaj posebnega**, predvsem da sem **dobra in sveta**.

- 465 BOG mi je tudi osvetlil, zakaj sem si lahko domišljala, da se pri četrty zapovedi nimam česa bati. Prepričana sem bila, da lahko zlahka opravim s to oviro, ker sem v zadnjih letih življenja svojih staršev, ko sta bila bolna, financirala zdravnike in zdravila, ki sta jih potrebovala.
- 466 Samo zaradi tega sem si domišljala, da sem četrto zapoved izpolnila v več kot zadostni meri. To je bilo v skladu z mojo življenjsko filozofijo, pri kateri sem vsa svoja dejanja ocenjevala in urejala samo po načelu bogastva in denarja.
- 467 Tako je bilo tudi z mojimi starši. S pomočjo svojega denarja sem jih podredila svojim ciljem in interesom ter z njimi manipulirala.
- 468 Moje bogastvo me je pri njiju, pri mami in očetu, ki sta izšla iz skromnih razmer, dvignilo v neke vrste „**boginjo**“, ki sta jo onadva sama – zaslepljena od mojega denarja – prav častila. Bila sem jima **vse**.
- 469 Ta položaj, ki sem ga dosegla z mamonom (denarjem), mi je dovoljeval, da sem s predrzno samovoljo teptala po njih. Ne morete si misliti, kako so me ta jasna spoznanja o preteklem življenju, ki sem ga smela dobiti po BOŽJI milosti, ranila in kako daleč v mojo notranjost je segala ta bolečina.
- 470 Deležna sem bila pogleda na svojega očeta, ki je bil zelo žalosten in je jokal nad menoj in mojim ravnanjem; kajti kljub svojim slabostim je bil dober oče.
- 471 Učil me je, naj bom delovna in prizadevna in naj pošteno živim. Saj lahko samo tisti, ki dobro dela in

se izkaže v svojem poklicu, napreduje in v življenju nekaj doseže.

472 Žal pa je ob vseh njegovih prizadevanjih, da bi me dobro vzgojil, pozabil na nekaj prav pomembnega, in sicer **da imam tudi dušo**, ki bo kmalu umrla od lakote, ter da ima kot vzornik za svojo hčerko poslanstvo, da živi **po evangeliju in veri**.

473 Kar se tega tiče, je popolnoma odpovedal in enostavno ni opazil, kako se moje življenje zaradi izpada te podrobnosti spušča po toku navzdol in se pogreza v močvirje.

474 Bolelo me je, ko sem videla, kakšen ženskar je bil moj oče. Z veseljem in zadovoljstvom je pripovedoval moji materi in drugim ter se s tem še hvalil, kakšen „mačo“ (to je južnoameriški izraz za pravega moškega, ženskarja in tistega, ki ima doma komando ali kaj takega) je, ker je imel hkrati več žensk (po njegovo več bab) in je bil sposoben, da je vse zadržal in jih zadovoljil.

475 Razen tega je moj oče prekomerno kadil in pil. Na vse te pregrehe in slabe navade je bil še ponosen in si je zaradi njih zelo domišljal; bil je zmotnega mnenja, da to niso pregrehe, ampak kreposti, ki so ga naredile za nekaj posebnega.

476 Tako sem že v rani mladosti doživela in videla, kako je moja mati sedela doma vsa v solzah, ko se je oče spet začel hvaliti z drugimi ženskami in s svojimi avanturami.

477 Čim večkrat sem to doživela, tem bolj so naraščali v meni bes, jeza in nespravljalivost. Zdaj sem videla,

kako so me ta neobvladljiva čustva in sovražnosti počasi pognala v „duhovno smrt“ in **mojo dušo popolnoma umorila**. Silna jeza me je prevzela, kadar sem videla, kako moj oče ponižuje mater pred očmi vseh ljudi.

478 Začela sem se temu upirati, godrnjala sem in prigovarjala svoji materi in skušala vplivati nanjo. Govorila sem na primer takole:

„Nikoli ne bom taka kot ti, svojemu možu ne bom dovolila takšnih stvari. Me ženske smo v družbi ničvredne in zato nas tako ponižujejo, ker živijo ženske, kot si ti, ki vse potrpijo. To so ženske, ki se nemočno podredijo tem „mačom“. Nimajo več dostojanstva in ponosa in so le še zlomljene osebnosti. So ženske, ki možakarjem dovoljujejo, da hodijo po njih in ravnajo z njimi kot z zadnjim drekom.“

479 Ko sem bila malo starejša, sem rekla očetu:

„Verjemi in si zapiši za uho, papa, nikoli in nikdar ne bom pustila, da dedec ravna z mano in me ponižuje kot ti pogosto počneš z našo mamo. Če bo prišlo tako daleč, da mi bo mož nezvest in me bo varal, se mu bom maščevala, ga spravila na tla in poteptala. Pri meni bo to drugače, papa!“

480 Nakar me je oče premikastil in me nadrl:

„Kaj si le domišljaš? Kaj si drzneš? Kaj pa misliš, kdo da si, da tako govoriš z mano?“

481 Ne morete si misliti, kakšen grozen „mačo“ je bil moj oče. Jaz pa nisem mogla držati jezika za zobmi in sem odgovorila:

„Tudi če me tepeš in celo ubiješ, ti prisegam, da si kaj takega ne bom dovolila. Če bo šlo tako daleč, da se bom poročila in potem izvedela, da mi je moj nezvest, se bom nad njim grozovito maščevala, da boste dedci končno dojeli, kaj prestaja žena, če mož ravna z njo kot z zadnjim drekom, jo ponižuje in hodi po njej kot po mokri cunji.“

482 Tako in na ta način sem ves čas požirala ves ta bes, jezo in zagrenjenosti vase ter svoje misli in pamet zasipavala z njimi. Sama sem zastrupljala svojega duha in svoj značaj.

483 Ko sem bila že samostojna in odrasla – in sem imela seveda dosti denarja – sem začela spet vplivati na svojo mater s tem, da sem ji takole govorila:

„Veš kaj, mama, loči se od očeta, zaprosi za ločitev!“

484 Tako sem ravnala, čeprav sem imela očeta v časteh in tudi rada. Kljub temu sem večkrat pregovarjala mater z besedami:

„Ni mogoče, da ti lahko kar trpiš tipa, kakršen je moj oče! Zavedaj se vendar svojega dostojanstva žene! Povrni si čast in mu pokaži, da si nekaj dragocenega, posebnega in ne kos krpe, v katero si lahko obriše svojo umazanijo!“

485 Take in podobne fraze sem pred materjo vedno znova ponavljala. Si lahko predstavljate? Vse sile sem napela, da bi spravila svoje starše narazen, da bi ju spodbudila k ločitvi. Večinoma mi je mama potem rekla:

„Ne, moja draga hčerka, ne bom se ločila. Ne smeš misliti, da zame to ravnanje tvojega očeta ni zelo

ponižujoče in boleče. Zelo trpim zaradi tega, kot si gotovo lahko predstavljaš, ampak prenašam to žrtev in vztrajam, ker ste vendar tu vi, moji otroci, mojih sedem otrok. Vas je sedem, jaz sem pa sama. Bolje je, da mora trpeti eden med nami in ni treba sedmim ljudem prenašati bolečine. In končno je tvoj oče vendar dober papa in moje srce ne dopušča, da bi odšla kar proč in bi vi odraščali brez očeta. In še nekaj bi te vprašala: Če se ločim od očeta, kdo bo potem molil zanj, da se spreobrne in tako reši svojo dušo. Bolečino in ponižanje, ki mi jih prizadeva papa združujem z neizmernimi bolečinami našega GOSPODA JEZUSA KRITUSA na križu. Vsak dan pravim našemu BOGU:

'To, kar moram prenašati in trpeti jaz, ni nič v primerjavi z bolečinami, ki si jih pretrpel na križu. Da bi postalo moje trpljenje vredno, te prosim, da mi dovoliš, da ga povežem in združim s tvojim trpljenjem, da bo tudi moje neznatno trpljenje zadobilo moč in tvojo milost, da se bodo moj mož in moji otroci spreobrnili in bodo rešeni večnega pogubljenja.'

486 Meni to ni bilo razumljivo in sem takrat nad tolikšno neumnostjo le zmajevala z glavo. Zame je bilo to previsoko. To so bile misli, ki so bile diametralno nasprotne mojemu načinu življenja in mišljenja, zato so mi bile tako daleč.

487 Ne samo da nisem zanje našla razumevanja, te materine izjave so me le še bolj razdražile in podžgale mojo jezo.

488 Pripeljale so do tega, da sem spremenila vse svoje življenje, postala sem prava upornica. Ta upor se je

najprej kazal v tem, da sem se zavzemala **za pravice žensk in emancipacijo**, in sicer ne kot normalna zagovornica – ne, prebila sem se **v prve vrste fronte** v borbi za ženske pravice v Kolumbiji.

489 Začela sem zagovarjati splav, pravico ženske, da odloča sama o svojem trebuhu, samostojnost in pravico, da si organiziraš življenje kot samski ali v svobodni skupnosti – s tako imenovanimi partnerji določenega življenjskega obdobja, in propagirati ločitev kot dobrodošlo rešitev zakonskih problemov.

490 Še posebej sem zagovarjala „zakon taliona“ (talion = povračilo zla z enakim zlom – zob za zob).

491 To se pravi: ženskam sem dajala vedno nasvet, naj povrnejo enako z enakim in se prav tako maščujejo vsakemu moškemu, ki je nezvest, **s skokom čez plot, po možnosti z njegovim najboljšim prijateljem**.

492 Čeprav osebno svojemu možu telesno nisem bila nikoli nezvesta, sem s svojimi zlobnimi nasveti pri premnogih ljudeh naredila zelo veliko škodo. Na žalost!

NE UBIJAJ – SPLAV

493 Ko smo prišli v moji „Knjigi življenja“ k 5. BOŽJI zapovedi – „**Ne ubijaj**“ –, sem si mislila: Končno nekaj, kjer si nimam kaj očitati, saj nisem nikogar ubila in nisem usmrtila nobenega človeka.

494 Na mojo grozo pa me je BOG prepričal o nasprotnem. Z vso jasnostjo mi je pokazal, da sem

bila strašno velika morilka. Umori, v katere sem bila jaz vpletena, so razen tega spadali v razred smrtnih zločinov, ki jih je GOSPOD prišteval k najostudnejšim te vrste, to so bili **namreč splavi „nerojenih otrok“**.

495 Nekega dne mi je prijateljica Estela rekla: „**Poslušaj vendar! Zdaj imaš trinajst let, pa si še vedno devica?**“ Popolnoma prepadena sem jo pogledala. Kaj mi je hotela s tem povedati?

496 Moja mati mi je vedno pripovedovala, kako pomembna je deviška čistost. Rekla je, da je to nevestino darilo z GOSPODOM. Prijateljica pa mi je odgovorila z izrazom vzvišenosti in domišljavosti: „Moja mati me je peljala h ginekologu takoj po prvi menstruaciji. Od takrat jemljem kontracepcijske tabletko (anti-baby-pilule).“

497 Takrat še nisem niti dobro vedela, kaj to je. Razložila mi je, da so te tablete za preprečevanje spočetja, da ne pride do nosečnosti. Pripovedovala mi je, s katerimi moškimi je že spala. Bilo je kar lepo število fantov in mladih moških. Rekla je, da je to tako prijetno. Nato mi je rekla: „Vidim, da o tem nimaš pojma.“ Jaz sem potrdila in rekla je, da me bo peljala na kraj, kjer se tega lahko naučim.

498 Bila sem zaskrbljena in preplašena, kajti nisem vedela, kam me bo peljala. Pred menoj se je odprl nov svet. Peljali so me v kino v centru, da bi si ogledali pornografski film. Si lahko predstavljate mojo grozo? Deklica – stara v tistem času ravno trinajst let!

- 499 Mi takrat doma še nismo imeli niti televizorja. Si lahko predstavljate tak film? Skoraj umrla sem od groze in studa. Zdelo se mi je, da sem v peklju. Hotela sem zbežati, pa me je bilo sram pred prijateljico in sem zadržala. Pa si nisem želela nič drugega kot proč od tam, bila sem najgloblje pretresena.
- 500 Tistega dne sem šla z mamjo k sveti maši. Ker sem se tako slabo počutila, sem šla k spovedi. Mati je pokleknila pred oltar in molila.
- 501 Pri spovedi sem povedala običajne stvari, da nisem naredila domačih nalog, da sem pri šolskih nalogah goljufala, da sem bila neubogljiva – to so bili več ali manj moji grehi. K spovedi sem šla vedno k istemu spovedniku in ta je poznal več ali manj moje grehe na pamet.
- 502 Ampak danes sem priznala, da sem mami ušla, da bi šla v kino. Duhovnik je bil popolnoma presenečen in je skoraj zakričal: „**Kdo je komu ušel? Kdo je nekam šel?**“
- 503 Grozno sem se prestrašila te reakcije in v strahu pogledala proti materi, če je kaj slišala in ujela, toda ona je čisto mirno klečala na svojem mestu in molila.
- 504 Hvala BOGU, nič ni slišala, sem mislila. Misel, da bi to slišala, je bila zame neznosna. Vstala sem iz spovednice in bila besna na duhovnika. Jasno, da mu nisem povedala, kakšen film sem si ogledala, če pa je zganjal tak cirkus, ko sem priznala le, da sem bila v kinu. Kaj bi šele uprizoril, ko bi vedel vse. Mogoče bi me celo še udaril.

- 505 Od tega trenutka dalje je začel satan delovati v meni. Kajti od takrat dalje se nisem nikoli iskreno spovedala. Od tedaj dalje sem vedno izbirala, kaj bom povedala in česa ne. Tu so se začele moje bogoskrunske spovedi. K obhajilu sem hodila, čeprav sem vedela, da nisem opravila poštene spovedi.
- 506 Bogoskrunsko sem prejerala GOSPODA, ki mi je zdaj pokazal, kako strašen je bil propad mojega življenja, kako je postajal ta proces duhovne smrti vedno hujši. Propad je bil povezan s takimi posledicami, da na koncu življenja nisem več verjela v hudiča in v ničesar več. Svoje grehe sem imela celo za dobra dela.
- 507 Pokazal mi je, kako sem kot otrok vedno hodila ob BOŽJI roki, kako prisrčno je bilo moje prijateljstvo z NJIM ter kako me je greh bolj in bolj ločeval od BOGA in njegove roke. GOSPOD mi je tudi rekel, da vsakdo, ki ne vredno prejema njegovo TELO in KRI, pritegne nase pogubljenje. Jaz sem jedla in pila svoje pogubljenje. V knjigi življenja sem videla, kako je bil hudič obupan, ko sem z 12 leti še verjela v BOGA in hodila z materjo k češčenju. Hudič je bil zaradi tega besen.
- 508 Ko se je začelo moje grešno življenje, mi je GOSPOD pokazal, kako je izginil mir iz mojega srca. Začela se je borba z vestjo, toda kaj so rekle moje prijateljice na vse to? Rekle so:
„Kaj? Da bi šla k spovedi? Zmešana si, to je popolnoma iz mode. In k tem duhovnikom, ki imajo še dosti večje grehe kot mi!“

509 Nobena od njih ni več hodila k spovedi, jaz sem bila edina. Začel se je notranji boj med tem, kar so rekle prijateljice, in tem, kar je govorila moja mati in kar mi je narekovala moja vest. Polagoma se je tehtnica prevesila in prijateljice so zmagale. Sklenila sem, da ne bom več hodila k spovedi. Nisem se namreč hotela spovedati pri teh starih in telesu sovražnih duhovnikih, še posebej pa ne pri takih, ki se norčujejo, že če greš samo v kino.

510 Tu vidite satanovo pretkanost. Ni me pustil hoditi k spovedi vse od takrat, ko sem bila stara komaj trinajst let. Bil je zelo zvit. Veste, on nam navdihuje napačne misli. **S trinajstimi leti je bila Gloria Polo že živ mrlič, kar se tiče duha.** Zame pa je bilo pomembno in ponosna sem bila, da spadam k tej majhni skupini prijateljic, k tem finim, pametnim dekletom, ki so si domišljale, da vedo več kot vsi njihovi starši skupaj.

511 Kadar smo stari 13 let, mislimo, da vemo vse in me smo bile mnenja, da je vsak, ki govori o BOGU, starokopiten in zmešan. Moderno pa je to, kar koristi in kar uživaš. Treba je znati uživati, to je moderno.

512 Veste, nisem vam še povedala, da so takrat, ko sem stala na robu brezna in nenadoma zaslišala GOSPODOV glas, vsi demoni zbežali. Pobrisali so jo, samo eden je ostal. Ta je imel GOSPODOVO dovoljenje, da lahko ostane. Ta velikanski demon je kričal s strašnim glasom:

„Moja je! Meni pripada! Moja je! Za zmeraj je moja!“

- 513 Ta demon je lahko ostal, ker je bil vodja krdela demonov, ki so se ugnezdili pri meni in me v življenju zavajali v greh. Zelo zahrbtno so izkoriščali moje šibke točke. Ta demon je bil tisti, ki me je odvrčal od spovedi. GOSPOD je tako odredil, da je zdaj lahko tam, in zato je ta hudič tako zelo vpil, ker se je bal, da bi se mu lahko plen izmuznil v zadnjem trenutku.
- 514 Grozno je vpil in me obtoževal. Lahko je ostal, ker sem umrla v stanju smrtnega greha. Kajti od 13. leta dalje nisem več bila pri dobri spovedi, prej pa sem se tudi sem in tja nevredno spovedala.
- 515 Pripadala sem temu demonu in zato je smel biti navzoč pri tem preverjanju. Si lahko predstavljate, kako sem se počutila, ko sem pred seboj zagledala vse svoje grehe in jih je bilo toliko. Povrhu vsega pa še to škodoželjno in posmehljivo obtoževanje. Skoraj neznosno je bilo njegovo rjojenje, da mu pripadam. Skratka bilo je nepopisno strašno.
- 516 Hudobec me ni pustil k zakramentu sprave in je tako onemogočil, da bi JEZUS ozdravil in očistil mojo dušo. Vsakokrat ko sem grešila, ta greh ni bil brezplačen. Greh je hudičeva lastnina in ga moramo plačati. Moj greh je bil tak, da je hudič vžgal v mojo dušo pečat. Duša, kakršno sem videla ob spočetju, je bila prvotno čudovito lepa, ožarjena s svetlobo, potem pa je postajala temnejša in mračnejša, brez svetlobe, bila je ena sama grozljiva tema.
- 517 Potem sem bogoskrunsko prejemale sveto obhajilo in sem komaj kdaj opravila dobro spoved, dokler sem še hodila k spovedi.

518 Preden gremo k zakramentu sprave, moramo vedno prositi SVETEGA DUHA in angela varuha, naj nas razsvetlita, da se zbistri tema našega duha. Kajti hudobca razveseli med drugim to, da nam pomrači duha, da bi mislili, da ni nič greh in da je vse dobro, da ni potrebno iti k duhovniku k spovedi, ker imajo ti duhovniki več grehov kot mi sami, in da spoved ni več moderna. Jasno, da je bilo zame udobnejše, da se nisem več spovedovala.

SPLAV MOJE PRIJATELJICE ESTELE

519 Ko sem bila stara trinajst let, je moja prijateljica Estela zanosila. Ko mi je pripovedovala, da je noseča, sem jo vprašala: „**Pa saj si vendar vzela kontracepcijsko tableto?**“ Rekla je: „**Ja, pa ni nič pomagalo.**“ Rekla sem: „**In zdaj? Kaj boš naredila? Kdo pa je oče?**“ Rekla je: „Tega ne vem“. Ni vedela, ali se je zgodilo na tem sprehodu ali na onem, pri tem ali onem praznovanju ali pa je noseča s svojim zaročencem. Rekla je: „**Rekla bom enostavno, da sem noseča z zaročencem.**“

520 Junija so se Estela in njeni starši odpeljali na dopust. Bila je v 5. mesecu nosečnosti. Ko se je vrnila, sem bila presenečena. Ni bilo več sledi nosečnosti. Ni bilo debelega trebuha, videti pa je bila kot mrlič. Bila je bleda in od tiste odprte, živahne deklice, ki se je tako rada zabavala, ni ostalo nič več. Na kratko rečeno: **Ni bila več ista.**

521 Veste, nobena od nas deklic ni rada hodila k sveti maši, v samostanski šoli, ki smo jo obiskovale, pa

je bilo to obvezno. Morale smo z nunami hoditi k maši. Duhovnik je bil že malo starejši in vedno je trajalo malo dlje, da je končal. Nam so se zdele te maše cela večnost. Me smo se samo igrale, klepetale, smejale, ne da bi bile vsaj malo pozorne na dogajanje na oltarju. Nekega dne pa je prišel mlad duhovnik, ki je bil videti čeden.

522 Nam se je zdelo, da ga je škoda. Razmišljale smo, katera od nas bi tega mladega in čednega duhovnika lahko zapeljala. Premislite! Kakšne perverzности lahko hudič vcepi že mlademu, nepokvarjenemu človeku.

523 V tej šoli so šle k obhajilu najprej samostanske redovnice. Šele potem smo prišle na vrsto me, čeprav nobena od nas ni bila pri spovedi. Stavile smo, kateri od nas bo uspelo zapeljati duhovnika.

524 Sklenile smo, da bomo odpele bluže, ko bomo šle k svetemu obhajilu, in pri tisti, kjer se mu bo začela tresti roka, ko ji bo dal GOSPODOVO TELO, ima najboljše prsi in je pritegnila duhovnikovo pozornost. Kakšne hudičeve misli in zablode nam je navdihnili hudi duh. V svoji naivnosti pa smo mislile, da je vse to le zabavno igračkanje. **Kako zelo smo se dale ponižati ...**

525 Toda ko se je moja prijateljica Estela vrnila s počitnic, ni bila več pri volji za takšne otročarije. Nič več ni bila podjetna in vesela frkljica kot nekoč. Imela je zastrt pogled. Ni mi hotela pripovedovati, kaj se je zgodilo. Nekoč pa sem bila pri njej doma in takrat mi je pokazala brazgotine te operacije, tega splava. Rekla je: „**Ko je moja mama izvedela,**

da sem noseča, je bila tako besna, da me je še tisti trenutek prijela za roko, porinila v avto in se z menoj peljala h ginekologu. Ko sva prišli tja, mu je rekla:

'Noseča je. Prosim, zahtevajte od mene, kolikor hočete, ampak nujno potrebno je, da mojo hčerko takoj operirate in ta problem spravite s sveta.'"

526 Ko je to rekla, je prijateljica odprla svojo omaro in mi pokazala kozarec, v katerem je v špiritovi raztopini ležal zarodek. **To je bil njen otrok.**

527 Bil je čisto izoblikovan, konzerviran v tem kozarcu. Nikoli ne bom pozabila tega pogleda. Njena mati je vztrajala na tem, naj ima Estela vedno pred očmi posledice svojega napačnega ravnanja. Na pokrovčku tega kozarca je bila škatlica s kontracepcijskimi tabletami, da ne bi slučajno še kdaj pozabila vzeti tableto. Predstavljajte si to!

528 Vidite, kako greh povzroči človekovo bolezen in kako mati, ki je duhovno slepa, pelje svojega lastnega otroka k zdravniku, da bi ji dala odvzeti nezaželeni sad telesa.

529 In potem še ta absurdna domislica s konzerviranim zarodkom, ki ga je imela vsak dan pred očmi samo zato, da bi ne pozabila vzeti kontracepcijske tablete; da bi vsakokrat, ko bi odprla omaro, videla tega svojega otroka in se spomnila na tableto.

530 To je res bolešno, to je naravnost demonsko. Take stvari naredi hudič, kadar mu odpremo vrata z grehom in tega nikoli ne damo izbrisati v zakramentu sprave, ki jo lahko podeli posvečeni

duhovnik rimokatoliške Cerkve. Ko sem prijateljico vprašala, če ni bilo boleče in če je ne boli, je ironično odgovorila:

„Ah, zakaj naj bi bila žalostna? Saj je še vedno manjše zlo, da pretrpim teh nekaj bolečin, kot da bi se morala vse življenje ubadati s tem otrokom! Ta problem je bil tako preprosto rešen!“

531 To je bila laž, saj ni bila nikoli več taka kot prej. Kmalu za tem je dobila strašne depresije. Začela je jemati mamilo (LSD). Ker sem bila njena najboljša prijateljica, mi je ponudila, naj ga tudi jaz poskusim. Zgrožena sem se umaknila. Po eni strani bi ga rada poskusila, saj je rekla, da ti nudi droga tako prijeten občutek, počutiš se, kot bi lebdel ali kot bi bil na oblakih ...

532 Ja, rada bi poskusila, pa nisem mogla. Bala sem se in ji rekla, da to ni mogoče, saj bi potem dišala po tej stvari, in če bi moja mama to odkrila, bi me ubila. Ima namreč nadvse oster voh. Dejstvo je, da tega mamila nisem poskusila, ker sta me obvarovala moj angel varuh in molitev moje matere.

533 GOSPOD mi je zdaj pokazal v moji 'Knjigi življenja', da ni bil strah pred mojo materjo tisto, kar je preprečilo, da nisem poskusila mamila, temveč da mi je ON podaril milost, da tega nisem storila, in ker sem imela mater, ki je molila. Njen rožni venec me je obvaroval, da nisem padla v to brezno. Moje prijateljice pa s tem niso bila zadovoljne in so protestirale, razpravljale, kričale in me imenovala dolgočasno, ker nisem sodelovala. Toda jaz nisem mogla, enostavno ni šlo. To je bila ena mnogih milosti, ki sem jih prejela, ker sem imela takšno

mater, ki je bila z GOSPODOM zelo povezana in je zame molila. **Tako pomembna je molitev.**

S 16 LETI SEM IZGUBILA NEDOLŽNOST

534 Na mojo nesrečo sem s 16 leti spoznala svojega prvega fanta. Tedaj se je ponovno začel pritisk mojih prijateljic. Bila sem črna ovca v njihovi sredi, ker sem bila še devica. Zdaj ko sem imela svojega fanta, so spet pritiskale name. Obljubila sem jim, da bom to storila, ko bom imela ženina, prej pa ne. Zdaj nisem mogla več uiti.

535 Svoji prijateljici Esteli sem rekla: „**In če zanosim kot ti?**“ Ona pa je rekla: „**Ne ne, to se ne bo zgodilo, ker so zdaj na voljo druge metode, namreč kondom.**“

536 V njenem času so poznali le kontracepcijsko tabletko, zdaj pa ne bo več problemov. Rekla je, da mi bo dala 5 tabletk, ki naj jih zaradi večje varnosti hkrati vzamem. Rekla je še, naj poleg tega uporablja kondom in videla bom, da se mi ne more nič zgoditi.

537 Tako slabo sem se počutila, ker sem morala izpolniti to neumno obljubo, hkrati pa me je bilo zelo strah, da se jim bom zamerila. In potem, ko se je zgodilo, sem sama na sebi spoznala, da je imela moja mati prav, da dekle, ki izgubi svojo nedolžnost, sama sebe ugasne. Čutila sem, da je nekaj v meni ugasnilo, da sem nekaj izgubila, kar se ne bo nikoli vrnilo, kar se ne da popraviti. Od tistega

senzacionalnega doživetja, ki so ga moje prijateljice kovale v zvezde, je ostala le prizadetost, kesanje in velikanska žalost.

538 Ne vem, zakaj vsi pravijo, da je seks prijeten. Ne vem, zakaj mladi pravijo, da ga imajo tako zelo radi. Zdi se mi, da ni tako prijeten. V moji domovini, v Kolumbiji, vidimo na televiziji, kako v reklamah hvalijo varnost kondomov, kako ljudje izkoriščajo seksualnost le za uživanje, zadovoljevanje sebičnosti, doseganje oblasti in da to počno le iz dolgočasje. Žalostna sem, ko vidim kaj takega. Ko bi vsi ti ljudje vedeli, da dejansko, v resnici, ta površinska čustva dušo in človeka samo opijanijo, da ne misli več na zapovedi! Zanimivo je, da so nekateri izmed tistih oseb, ki so bili v mladosti pristaši gibanja 68, v zreli starosti sami priznali, kako napačna je bila tista pot, po kateri so hodili, in koliko škode so s tem prizadejali drugim ljudem – tudi potomcem.

539 Kar se mene tiče, sem bila po tej izgubi nedolžnosti le neverjetno žalostna in sem se strašno bala iti domov, ker sem si mislila, da bo mama prav gotovo na meni kaj opazila.

540 Po tem dogodku si nisem nikoli več upala pogledati svoji materi v oči, iz samega strahu, da bi lahko na mojih očeh razbrala, kaj sem storila.

541 Besna sem bila na prijateljice, ogorčena nad njimi in besna tudi nase, da sem bila tako neumna, da sem jim popustila in storila nekaj, kar nisem hotela, in to samo iz strahopetnosti, ki bi mi jo očitale.

- 542 Toda kljub vsem nasvetom prijateljice Estele in vsem varnostnim ukrepom sem bila po prvem spolnem občevanju noseča.
- 543 Si lahko predstavljate strah šestnajstletnega dekleta – noseča!!
(Po teh besedah se ji glas lomi in zajoče! Gospa dr. Gloria POLO nato nadaljuje.)
- 544 Opazila sem veliko sprememb na svojem telesu. Pri vsem svojem strahu pa sem tudi začutila, kako se v meni poraja in krepi občutek nežnosti do tega otroka.
- 545 Govorila sem s svojim takratnim ženinom in vse povedala. Bil je presenečen in prestrašen. Pričakovala sem tako nekako, da bo rekel: „Pa se poročiva.“ Bila sem stara 16 let, on pa 17. On pa mi je rekel, da si zaradi tega ne bova pokvarila življenja in da je treba otroka splaviti.
- 546 Odšla sem popolnoma pobita, zaskrbljena in žalostna – ja, neskončno žalostna. Besna sem bila tudi na prijateljico Estelo, ki mi je obljubila, da se mi ne bo nič zgodilo.
- 547 O splavu mi je potem prijateljica Estela rekla:
„Nič ne skrbi, to ni nič. Ne pozabi, da sem morala jaz to že nekajkrat prestati. Prvič sem bila malo žalostna, drugič je bilo že malo lažje, tretjič pa se sploh nič več ne občuti.“
- 548 Rekla sem ji: **„Ne moreš si predstavljati, kaj bo, če pridem domov in bo mama kdaj kasneje videla to brazgotino. Žalost, ki jo bom s tem prizadela, jo bo ubila.“**

- 549 Pomirila me je z besedami: „**Ne naredijo več tako velikih rezov. Rez, ki si ga videla pri meni, je bil zato tako velik, ker je bil otrok že tako velik. Saj sem bila že v 5. mesecu. Pri tebi pa je še tako majčken, ne skrbi. Tvoja mati ne bo prav nič opazila.**“
- 550 O moje sestre in bratje v GOSPODU, kako žalostna zadeva! Kako velika bolečina. Tako nam satan napačno razlaga in omalovažuje stvari, kot da to ni nič pomembnega, kot da nima sploh nikakršne pomembnosti.
- 551 Kot bi bil splav najbolj normalna stvar na tem brezbožnem svetu. Če se celo tako neumen in apatičen človek, kot sem bila jaz, potem tako slabo počuti, kako strašno mora biti to za nepokvarjenega mladega človeka!
- 552 Hudič slika mladini utvaro, da je spolnost samo za uživanje, da zaradi tega ni treba imeti očitkov vesti, da se zaradi tega ni treba počutiti krivega. In veste, zakaj satan to počne? Zakaj zapeljuje ljudi, da to delajo? Razen mnogih drugih razlogov za to potrebuje človeške žrtve, **ker se po vsakem namernem splavu poveča njegova moč na zemlji.**
- 553 Nihče si ne more predstavljati, kako me je bilo strah in kakšne občutke krivde sem imela, ko sem šla v tisto bolnišnico, daleč proč od doma, da bi mi naredili splav.
- 554 Zdravnik mi je dal narkozo. Ko pa sem se spet zbudila, nisem bila več ista kot prej. Ubili so otroka in jaz sem (so)umrla z njim. (Prekine predavanje in spet začne jokati!)

- 555 Veste, GOSPOD mi je pokazal v „Knjigi življenja“ vse te stvari, ki jih ne moremo videti s človeškimi očmi. Pokazal mi je, kaj se je zgodilo, ko je zdravnik opravljaj splav.
- 556 Videla sem zdravnika, ki je imel nekaj takega kot klešče, z njimi prijel otroka in ga zdobil v koščke. Ta otrok na vso moč kriči. O moj BOG, tako zelo kriči. Vsak otrok namreč dobi takoj ob spočetju dušo, popolnoma odraslo dozorelo dušo. Ta je popolna, cela in dovršena. Kajti duša ne raste tako kot telo. BOG jo ustvari dovršeno.
- 557 Takoj po združitvi semena in jajčeca nastane žarek svetlobe, ki je prekrasen. Ta svetloba je kot sonce in izvira iz svetlobnega sijaja BOGA OČETA in NJEGOVE neskončne ljubezni.
- 558 V istem trenutku je ta duša, ustvarjena od BOGA, že dozorela in odrasla. Je popolna in je slika in podoba BOGA. To mlado življenje je potopljeno v Svetega DUHA, ki prihaja iz BOŽJEGA srca.
- 559 Naročje žene, ki je spočela, je polno te svetlobe, tega sijaja združitve GOSPODA s to novo ustvarjeno dušo. In ko oni (morilci in pomagači ginekoloških inštitutov za splave) potem tega otroka zgrabijo s kleščami in razdobjo, kako se to majhno, porajajoče se bitje, bori za svoje življenje.
- 560 Videla sem, kako je GOSPOD zadrhtel in se zgrozil, ko so MU to dušo iztrgali iz njegovih rok. Kadar takole ubijejo otroka, vpije tako močno, da se trese in drhti vse nebo. V mojem primeru, ko sem jaz dala ubiti otroka, sem tudi slišala, da je tako glasno in močno kričal, da se je trgalo srce.

- 561 Videla sem tudi, da JEZUS na križu za to dušo stoka in trpi, prav tako za vsako dušo, ki jo uničijo s splavom in ji odrečejo pravico do življenja. Pogled GOSPODA na križu je bil poln bolečin; ne da se opisati, kakšne bolečine je moral zaradi tega prenašati!! Če bi vi to videli, ne bi nihče več imel poguma, da bi naredil splav. (Ponovno prekine predavanje in začne znova jokati!)
- 562 Koliko splavov se naredi na svetu? V enem dnevu? V enem mesecu? Lahko izmerite grozljivo dimenzijo našega greha? Obseg te množične morije, bolečino in trpljenje, ki jih s tem prizadevamo GOSPODU, NJEMU, ki je z nami tako usmiljen, ki nas ljubi, čeprav smo pošasti in preprosto še naprej grešimo.
- 563 Vse to trpljenje prizadenemo sami sebi in tako se hudobija našega življenja polšača nas samih.

PREKINITEV NOSEČNOSTI JE NAJTEŽJI, NAJSTRAŠNEJŠI OD VSEH GREHOV

- 564 Vsakokrat ko se prelije kri otročička – nedolžnega otroka –, prinašamo satanu žgalno daritev in njegova moč se na zemlji polagoma povečuje. Ta duša obupno kliče na pomoč; nihče je ne more slišati oziroma nihče je noče slišati! Še enkrat vam ponovim: ta duša je zrela in odrasla, četudi nima dozorelega in oblikovanega telesa, vse zasnove za to so že tu. Kot je pri jabolčni peški že dana zasnova za veliko široko jablano.

565 Telo se mora šele tvoriti in rasti, toda duša je gotova. Ta krik, ki ga oddaja mlado življenje, če ga ubijemo, strese nebesa. Tudi v peklu se oglasi krik zmagoslavja, ki ga lahko primerjamo z vpitjem na stadionu, kadar dajo gol. Pekel je takšen stadion, velikansko nepregledno ozemlje, polno demonov, hudičev in peklenščkov, ki kričijo kot zmešani od zmagoslavja.

566 **Demoni so izlili name kri mojega otroka**, ki sem ga imela na vesti, in **prav tako kri onih**, ki sem jih spodbujala in nagovorila, da so tudi dopustili prekinitev nosečnosti. Moja prvotno svetla duša se je spremenila v neprodorno mračnost. Potem ko sem splavila, **sem zgubila vsak občutek za greh. V resnici sem mislila, da nimam grehov.**

567 Toda GOSPOD mi je pokazal tudi, da s tako imenovanim „družinskim načrtovanjem“ povzročimo še več splavov. Za preprečitev spočetja sem si namreč dala vsaditi špiralo iz bakra.

568 Od svojega 16. leta dalje sem uporabljala to vrsto zaščite pred spočetjem. Nosila sem jo do dne, ko me je zadela strela. Le ko sem sama hotela zanositi, sem si jo dala odstraniti.

569 **Rada bi povedala vsem ženam, da špirala sproži splave.** Oplojeno jajčece se ne more ugnezdit in umre. Splavimo ga. Vem, da mnoge ženske opazijo, da je med menstruacijo v krvi nekaj kot grob strdek in da imajo pri tem velike bolečine, bolj kot pri običajnih mesečnih periodah. Gredo k zdravniku, ki pa temu ne posveti posebne pozornosti, zapiše jim zdravilo za zmanjšanje bolečin, in če je hudo, jim da injekcijo.

- 570 Pa veste, kaj je to v resnici? To je mikroabortus. Ja, špirala povzroči mikroabortus. Kajti ko je jajčece oplojeno, se hoče ugnezditi v maternici, vendar se zaradi špirale ne more, kot sem že prej omenila. Ta oplojena jajčeca so že ljudje. Imajo dušo, **popolnoma izdelano dušo**, ki ji ni dovoljeno, da živi. Grozljivo je bilo videti, koliko takih oplojenih jajčec, torej ljudi, popolnoma sposobnih za življenje, se na ta način splavi. Ta sonca, te „Božje iskre“ so ugasnjene, usmrčene, njihovi kriki pa pretresajo nebeške temelje.
- 571 Najhuje je bilo zame tudi to, da nisem mogla reči, da tega nisem vedela. Kajti nekoč je duhovnik v svoji pridigi to rekel, a nisem hotela slišati.
- 572 Pri maši ponavadi nisem pazila na to, kaj je govoril duhovnik. Nikoli nisem poslušala, in če bi me kdo vprašal, kaj je bilo pri evangeliju, bi tega ne vedela. Veste, demoni so tudi v cerkvi in preprečujejo, da bi kaj slišali, odvrtačajo nas in nas uspavajo. Pri neki taki maši pa, ko sem bila spet popolnoma odsotna, me je angel varuh krcnil in odprl ušesa, da sem v tistem trenutku slišala, kaj je rekel duhovnik.
- 573 Govoril je, da špirala povzroča splave, in da vsaka ženska, ki kaj takega uporablja, ne sme hoditi k obhajilu. Slišala sem to in bila besna na duhovnika.
- 574 Kaj neki so si duhovniki mislili? Kaj so se vmešavali, s kakšno pravico? Jasno, da zaradi tega Cerkev ni mogla napredovati in so bile cerkve prazne. Jasno, oni preprosto ne gredo s časom in se ne brigajo za napredek in znanost. Za koga se pravzaprav imajo ti duhovniki? So mogoče oni tisti, ki bodo dali jesti vsem otrokom, ki se bodo rodili?

- 575 Besna sem bila in sem zabavljala, ko sem šla iz cerkve. Ko so me sodili pred BOGOM, nisem mogla reči, da tega nisem vedela. Čeprav sem torej to vedela, se nisem zmenila za to in sem še naprej nosila špiralo do svoje nesreče.
- 576 Koliko dojenčkov sem na ta način ubila? Bila sem potrta, ker je moje naročje, namesto da bi bilo **izvir življenja**, postalo **pokopališče** in se **spremenilo v morišče za nerojene otročičke**.
- 577 Pomislite, da lastna mati ubije otroka. Mati, ki ji je BOG podelil tako velik dar, da sme posredovati življenje in ki naj bi varovala svoje otroke ter jih obranila pred zlom; ta mati potem umori svojega lastnega otroka.
- 578 Demon je s svojo hudičevo strategijo vse človeštvo pripravil do tega, da ubija svoje otroke in svojo prihodnost, da jo zaduši v kali.
- 579 Zdaj sem začela razumevati, zakaj sem bila ves čas tako polna grenkobe, potrta in zlovoljna, razdraženega pogleda, nezadovoljna z vsako stvarjo in z vsem. Ne da bi opazila, sem se spremenila v ubijalski stroj za dojenčke. To me je vleklo vedno bolj navzdol, do roba pekla.
- 580 Prostovoljni abortus je najhujši izmed vseh grehov. Ubiti v materinem naročju nemočnega otroka, nedolžno bitje namreč pomeni, **da prepustiš satanu vodstvo življenja, mu prodaš dušo**. Demon nas pelje naravnost v brezno, ker prelivamo nedolžno kri.
- 581 Dojenček je kot jagnje, „nedolžno jagnje“, podobno „BOŽJEMU JAGNJETU“, ki je bilo zaklano za

nas. Takšen greh pomeni vez, zelo globoko vez z mračnostjo, ker je mati tista, ki ubije svojega otroka. To je vzrok, zakaj vedno več demonov prihaja iz brezna in naseljuje to zemljo, da bi uničili vse človeštvo. Za vsakogar danes je očitno, kako zelo se širi satanizem.

582 Odpirajo se do zdaj zapečateni vrata, padajo pečati, ki jih je BOG pritrdil, da nas ne bi preplavila hudobija. Ti pečati z vsakim umorom otroka vedno bolj razpadajo. Iz za peklenskih vrat prihajajo demoni, videti so kot strašne ličnike in vedno več te peklenke zalege preplavlja svet in človeštvo, se prilepi nanj, ga zasleduje in na koncu nas vse naredijo za sužnje svojega mesa, svojega poželenja, za sužnje greha, dovzetne za hudobijo.

583 Sami lahko vidimo in tudi res vidimo, da se povečuje zlo. Tako je, kot bi sami dajali demonom v roke ključke, da bi lahko prišli na dan. In prihajajo, vedno številčnejši, demoni prostitucije, bolne seksualnosti, satanizma, ateizma, samomora, otopelosti in vseh hudobij, ki jih lahko dan na dan vidimo.

584 Z vsakim dnem je svet slabši. Veliko število otrok, ki jih vsak dan pomorimo, je zmagošlavje pekla. Zaradi te nedolžne krvi so demoni spuščeni in med nami širijo hudobijo.

585 Spomnite se, da grešimo, ne da bi vedeli, ne vemo pa, ker smo utišali svojo vest. Naše življenje se vedno bolj spreminja v pekel, poln vsakovrstnih težav, kot so bolezni in mnoge druge tegobe, ki nas doletijo. Vse to je delovanje demonov med nami v eni sami kulturi, **kulturi smrti**.

586 Sami smo tisti, samo mi, ki smo hudiču na stežaj odprli vrata s svojimi neobžalovanimi in nespovedanimi greh. Tako mu dajemo svobodo in dovoljenje, da ravna z našim življenjem, kot se mu zljubi.

587 Pa ni tako, da grešimo samo s splavi, čeprav je to najtežji od vseh grehov, temveč na mnogih področjih se ne zavedamo več grehov in smo že čisto otopeli. In potem smo še tako nesramni, **da pripisujemo BOGU krivdo za naše tegobe, ko nas doletijo bolezen, bolečina in trpljenje.**

588 Vendar nam **naš ljubeči BOG v svojem neskončnem usmiljenju** daje zakrament sprave. Imamo možnost za kesanje, lahko si damo izbrisati svoje grehe z zakramentom sprave in tako pretrgamo satanove spona ter enkrat za vselej končamo njegov vpliv na naše življenje. Na ta način lahko očistimo svoje duše. Kar se mene tiče, tega nisem storila.

589 Ne ubijamo samo, kadar komu vzamemo življenje. Ta greh lahko zagrešimo tudi po ovinkih. Dobro poslušajte!

590 Zdaj pa dobro pazite! Moč in vpliv, ki sem si ga pridobila s svojim DENARJEM, sta me zapeljala in pripravila do tega, da sem financirala kar nekaj – da ne rečem mnogo – splavov. Šele moj denar je to omogočil. Kajti vedno sem govorila:

„Ženska ima pravico, da si izbere, kdaj hoče ostati noseča in kdaj ne. Vaš trebuh pripada samo vam samim!“

591 In glejte! V moji 'Knjigi življenja' je vse pisalo črno na belem – zelo me je bolelo, ko sem videla in

končno tudi doжела, v kakšne ogabne zločine sem zaradi svojega denarja zapletla samo sebe.

592 Bilo pa je neizbrisno napisano v moji 'Knjigi življenja': deklico, ki je ravno dopolnila 14 let, sem pripravila do tega, da je splavila. Jaz sem bila njena učiteljica. Če ima kdo v sebi strup, potem ne ostane v njegovi okolici nič zdravo.

593 Vsi, ki se približajo takemu človeku in so pod njegovim negativnim vplivom, pridejo v stik s tem strupom, se tudi sami zastrupijo in postanejo strupeni. Še druge čisto mlade deklice, tri izmed mojih nečakinj in zaročenka enega mojih nečakov, so splavile.

594 Njihovi starši so jih brez pomislekov pustili k meni, saj sem bila tista z mnogo denarja, ki je lahko vse uredila – **in je bila tako „dobrega srca“**. Bila sem **„dobra teta“**, ki je vedno vabila vse; **dobra teta**, ki jim je pripovedovala o modnem svetu, jim pokazala najnovejšo modo in jim pogosto tudi kaj kupila.

595 Jaz sem bila tista, ki je tem mladim bitjem pokazala, kako se lahko naredijo bolj privlačne, kako naj vstopijo v to družbo „glamurja“ (sijaja) in pred drugimi pokažejo svoje mlado telo čim bolj izzivalno.

596 In predstavljajte si! Sestra mi je poslala v popolnem zaupanju svoje otroke in mi jih prepustila. Kako sem jih pokvarila in prostituiralala! Ja, jaz sem te mlade stvarce, na pol otroke, privedla v prostitucijo. To je bil še eden teh vnebovpijočih zločinov in strašen greh, ki je v razvrstitvi najbolj gnusnih

grehov pred GOSPODOM takoj za splavom. Saj sem te mlade deklice učila takole:

„Moje drage deklice, ne bodite vendar neumne! Četudi vam vaše matere toliko govorijo o vrednosti devištva, nedotaknjenosti in čistosti, je to preprosto zato, ker vaši starši živijo še v preteklosti, njihov svet ni več današnji svet. Navezani so na včeraj, niso utegnili živeti svobodnega in modernega življenja. Morate jih razumeti. Ve same se morate vključiti v moderno življenje in uživati svobodo, ki so si jo ženske priborile, ter se popolnoma uresničiti kot ženske – prisluhnite jim, pokažite se razumevajoče, ker pač ne morejo biti drugačni; ampak zaradi tega si ni treba pokvariti svojega lastnega mladega življenja. Vaše matere vam govorijo o SVETEM PISMU, ki ga poznamo že 2000 let. Niso pa več „na tekočem“.

In župniki so tudi zavrnilo to, kar je moderno, in nočejo s časom naprej. Pridigajo nekaj, kar jim naloži papež, ta pa tudi ni v skladu s časom, ta papež je že zastarel. Vsak mlad človek, ki ga še posluša, je neumen in sam kriv, če ne more prav uživati življenja.“

597 Vidite strup, ki sem ga raztresala v ta mlada, nedolžna dekliška srca. **To je enostavno kar se da POŠASTNO!** Položila sem temeljni kamen, da bi njihovo življenje krenilo proti peklu.

598 Tem mladim dekletcem sem tudi posredovala znanje, kako lahko najbolje telesno uživajo pri spolnosti. Pri tem sem jih še posebej opozorila, kako pomembno je, da se zaščitijo. Naučila sem jih vseh metod, ki sem jih poznala.

- 599 Pod naslovom „popolna samostojna ženska“ sem jih kar se da natančno seznanila o vseh rizikih in njihovi zaščiti pri spolnem občevanju.
- 600 Nekega dne pride k meni v ordinacijo ena teh deklic, zaročenka mojega nečaka, bila je stara ravno 14 let (in to, kar vam pripovedujem, sem videla sama zapisano v „Knjigi mojega življenja“), pride torej k meni in mi v bridkih solzah pripoveduje:
„Gloria, tako mlada sem še, praktično še sama otrok, in kljub temu sem že noseča.“
- 601 Jaz sem ji na to odvrnila:
„O ti zabita stvar! Vas nisem učila, kako se zaščitimo?!“
- 602 Še vedno je jokala in rekla:
„To že, ampak ni pravilno delovalo.“
- 603 In ob pogledu v mojo „Knjigo življenja“ se videla, da mi je GOSPOD pravzaprav poslal to mlado bitje, da bi ga obvarovala neumnosti. Hotel je, da jo obvarujem, preden bi padla dol v to brezno, da jo odvrnem od tega, da bi splavila svojega otročka.
- 604 Kajti splav nam položi okoli vratu tako težko verigo, da nas vleče na tla in jo potem komaj zmoremo vleči za seboj. Povzroča bolečino, ki ne mine celo življenje. **To je nesmiselna gotovost, da smo zagrešili umor, da smo torej morilci.**
- 605 Najhuje pri tem je, da nismo umorili kogar koli, temveč **lastno meso in kri, svojega lastnega otroka.**
- 606 V primeru te deklice je bilo najhujše to, da sem ji, namesto da bi jo odvrnila od tega in ji pripovedo-

vala o BOGU, potisnila v roko sveženj denarja, da si je lahko privoščila splav.

607 Da bi pomirila svojo vest (ne vem, ali sploh lahko to, kar sem takrat imela, imenujemo vest), sem ji dala toliko denarja, da je šla lahko v najbolj priznano kliniko za splave, da bi pozneje zagotovo ne bilo komplikacij. Tako kot pri tej priložnosti sem financirala še mnoge druge splave.

608 Strašno je, če danes pomislim na to. Kadar koli se prelije kri kakega dojenčka, je to kot **velika žgalna daritev za satana**, to je **gostija za satana**. Mane si roke in pleše od veselja.

609 Našega GOSPODA JEZUSA KRISTUSA to boli kot ob NJEGOVI smrti na križu in pod temi bolečinami se zdrzne in vsakokrat zelo trpi, **kadar do smrti mučijo nerojenega, nedolžnega otroka**.

610 V „Knjigi življenja“ sem namreč lahko tudi videla, kako nastane življenje. Videla sem, kako se tvori naša duša v trenutku, ko semenčica zadene ob jajčece.

611 Tedaj preskoči čudovito lepa iskra, ki izžareva svetlobo, ta pa ima svoj **izvir v sončni svetlobi BOGA OČETA**. Trebuh bodoče matere razsvetlijo žarki te nove duše v trenutku, ko je bilo oplojeno jajčece.

612 Kadar pride do splava, potem ta duša joka in stoka od bolečine, čeprav še niso nastale oči in udi. Vse občestvo svetnikov in ves onostranski svet zazna te krike in to stokanje, kadar umorijo dušo, ki je bila ustvarjena z BOŽJO pomočjo.

- 613 Celoten nebesni svod se zdrzne ob tem joku in slišati ga je z enega konca do drugega, glasno in razločno kot odmev v hribih.
- 614 V peklu je tudi slišati klice, toda tam je to vriskanje, ko se oglašajo demoni, da bi proslavili ta dan in tedaj uprizorijo še rajanje.
- 615 Takoj za tem se odpre v peklu nekaj pečatov in prikažejo se grozljive pošasti, ki so spuščene na zemljo, da bi znova skušale človeštvo in ga privedle na kriva pota.
- 616 Posledica tega je, **da satan vedno bolj zasušnjuje ljudi**, da se ljudje vedno bolj vdajajo nasladi in uživanju, da nastajajo vedno nove odvisnosti in se dogajajo vsi ti hudi in strašni zločini ter hudobije, o katerih vsak dan slišimo in jih vidimo v poročilih in za katere vsakič mislimo, da ne morejo biti hujši, naslednji dan pa po novih zločinih spet ugotovimo, da jih je bilo še mogoče stopnjevati.
- 617 **Imamo sploh še predstavo, koliko dojenčkov na celem svetu dnevno umorijo?** Sploh si več ne moremo predstavljati obsega tega pošastnega zločina.
- Bredemo po krvi teh nedolžnih otrok in tega ne opazimo več.**
- 618 Za nas je to normalno in spada k vsakdanjosti. Če se kdo bori proti splavu, ga že prikažejo kot fanatičnega, staromodnega in nekoliko zmešanega.
- 619 To je eno največjih zmagoslavij za kneza pekla, za satana. Kako bo z našim svetom, če je za ceno nedolžne krvi posameznega nerojenega otroka

spuščen na zemljo nov demon? Kmalu se bo na našem svetu stemnilo od samih demonov, ki so jih spustili.

620 Potem sem videla, kako so me potopili v kri teh nedolžnih otrok in me umili. In prav nasprotno kot pri pranju na našem svetu, je postajala moja bela duša v tej krvavi kopeli vedno temnejša in grša, **dokler ni bila popolnoma črna.**

621 Po teh zgodbah s splavi nisem imela več nikakršnega občutka, kaj je greh. **Zame enostavno ni bilo več greha.**

622 Vse je bilo dovoljeno in poleg tega se mi je zdelo moje ravnanje dobro. Saj sem pomagala ljudem. **Le da se nisem zavedala, da sem tem ljudem pomagala k varni poti v pekel.**

623 Pokazala se je še druga stvar, ki mi nikakor ni zbujala pozornosti in prišla na misel, ker sem bila sama na hudičevi plačilni listi.

624 **Pokazani so mi bili vsi tisti dojenčki, ki sem jih jaz sama ubila.** In prav tako kot vi zdaj v prvem trenutku nisem vedela, kako, kdaj in kje!

625 Pa mi je bilo takoj pokazano in sem potem jasno videla pred seboj. Že na začetku sem vam povedala, da sem kot kontracepcijsko metodo pri družinskem načrtovanju izbrala špiralo in si to dala vsaditi.

626 Ostrmela sem in bolelo me je, ko sem v „Knjigi mojega življenja“ zagledala, koliko mojih jajčec je bilo oplojenih in so bila na tem, da zrastejo v majhne

dojenčke. Videla sem mnogo iskric, ki so zasvetile ob nastanku duš. Slišala sem tudi krike teh **duš, ki so bile iztrgane iz roke BOGA OČETA.**

627 Takoj sem razumela, zakaj sem bila zmeraj tako slabe volje, zagrenjena in tečna. Bila sem zlovoljna, ni se dalo govoriti z mano, nisem se obvladala in sem bila do soljudi in svoje družine zoprna.

628 Ves dan sem bila zamorjena, nič me ni moglo zadovoljiti. Večkrat sem se znašla v strašnih depresijah. Zdaj pa je bilo, kot bi mi padle luske z oči:

„Kako preprosto in povsem jasno – spremenila sem se v ubijalski stroj za dojenčke!“

629 Zaradi vsega tega sem se potapljala še globlje v močvirje greha. Kako sem si mogla na začetku tega pregleda svojega življenja domišljati in ponosno izjavljati, da nisem nikogar ubila.

630 Kako sem mogla vsakega človeka, ki je bil zame predebel ali mi ni bil simpatičen, prezirati in zaničevati, ja, prav grdo ravnati z njim in ga preprosto odklanjati. Kako sem se lahko tako domišljivo obnašala, čeprav sem bila čisto navadna morilka?

631 Pokazano mi je bilo tudi, da se človeka ne ubije samo s strelom iz pištole. Ne, pogosto zadostuje, če ga **neizmerno sovražiš, če mu želiš kaj slabega ali mu to prizadeneš, če te razjeda zavist do te osebe.** In tudi s tem že lahko drugega ubiješ. To nam pove beseda: **Klevetanje!**

632 Umor v družini ali na vasi se zelo pogosto začne z enim takih dejanj, ki jih imamo sami za nenevarna, četudi zlobna.

NE NEČISTUJ

633 Pri šesti zapovedi sem sama pri sebi rekla:

„No, končno – vsaj pri tej zapovedi mi ne morejo navesti prestopkov. Ne bodo mi očitali ljubimca, ker sem bila od poroke dalje intimna samo z enim možem – namreč s svojim soprogom.“

634 Pa so mi pokazali, da sem vsakokrat, ko sem kazala gole prsi in sem v izzivalnem bikiniju razkazovala svoje telo, zapeljevala tuje moške, da so zijali vame, dobili slabe misli in sem jih tako zavajala v greh. Na ta preprost način sem – občasno – tudi zdrsnila v prešuštvo.

635 Prav tako tudi s svojim nagovarjanjem, ko sem drugim ženam večkrat svetovala, naj bodo svojim možem nezveste in sem rekla takole:

„Ne bodite neumne, vrnite milo za drago, samo ne odpustite jim, temveč se ločite in bolje je, če se hitro ločite!“

636 Že s takim govorjenjem in temi slabimi nasveti sem bila udeležena oz. sem bila sokriva gnusnega prešuštva.

637 Tako sem pri tem pregledu svojega življenja tudi nedvoumno spoznala, da so tako imenovani grehi **„mesenega poželenja“** gnusni. Vodijo neposredno v pogubljenje in jih je treba dosledno odklanjati, čeprav se zdijo dandanes mnogim ljudem že normalni in pravijo, da je to sijajno; da je treba sem in tja dobiti kako tako izkušnjo; da je treba poskusiti in spoznati, ali pri tem občutiš naslado ali pride do kakega čisto posebnega vrhunca.

638 Nekateri gredo tako daleč, da se primerjajo z živalmi, to navajajo kot razlog za svoje početje in pravijo:

„Dajmo, prepustimo se norenju kot divje živali!“

639 Tudi za homoseksualnost se navaja argument, da je to čisto naravno in po Božji volji, ker je dokazano, da so tudi v živalstvu parjenja med samci.

640 Ja, ne opazimo pa, da si s tem jemljemo za zgled živali.

641 To pomeni isto, kot da bi zavrgli dušo. To, kar nas odlikuje kot BOŽJO podobo – namreč neumrljivo dušo, ki jo je ON ustvaril v vsakem človeku – mečem pred pse.

642 Žal sem se v življenju odtrgala od BOŽJE roke. Z žalostjo sem morala ugotoviti, da greh ni samo v storjenem dejanju, temveč lahko grešim tudi v najbolj skritih mislih in v svoji duši. (Tudi v kesanju se glasi: „V mislih, besedah in dejanjih.“)

643 Z veliko žalostjo sem morala spoznati, kako imajo vsi ti zagrešeni grehi posledice in delujejo še dolgo časa. Greh prešuštva – **bolje rečeno prešuštev** – mojega očeta je prizadejal veliko škodo tudi otrokom in je zadušil njihovo dušo.

644 Zaradi tega sem začela zaničevati vse moške. Moji bratje so postali prave kopije, natančne slike očeta, in se povsod na veliko hvalijo s tem, da so „pravi moški“, pravi ženskarji in veliki pijanci. Domišljajo si še mnogo drugega in to ponosno trobijo naokoli. Niso še spoznali svoje odgovornosti, ki jo imajo, ko kvarno vplivajo na svoje otroke.

645 Zato sem videla, kako je moj oče bridko jokal na onem svetu. Šele tam je dojel in videl, kako je svoj greh prenesel na sinove in tudi na svojo hčerko. Obenem je spoznal, kakšno škodo je s tem povzročil v **Božji ureditvi** in v **stvarjenju BOGA OČETA**.

NE KRADI

646 V sedmi zapovedi – Ne kradi – sem se spet zanesla na svoj prav, prištevala sem se med zelo poštene in si nisem imela kaj očitati!

647 Toda BOG mi je na drastičen način pokazal, da so pri meni doma velike količine hrane, ki je začela gniti in plesneti, ker smo imeli pri kupovanju enostavno prevelike oči in je nismo mogli v celoti pojesti. Medtem ko sem jaz pustila, da se hrana pokvari, je bilo na vsem svetu veliko lakote, in ko mi je ON to pokazal, mi je rekel:

„LAČEN sem bil, in glej, kaj si naredila s tem, kar sem ti dal. Tega nisi dovolj cenila in si dopustila, da se pokvari. ZEBLO me je, in glej, kako si se dala zaslužjiti modnim trendom in zunanjemu videzu. Kakšno premoženje si plačala za injekcije, da bi bila vitka. Postala si sužnja svojega telesa. Skratka, svoje telo si povzdignila v božanstvo in naredila za malika.“

648 Naš GOSPOD mi je to prikazal tako, da sem se počutila sokriva tudi za revščino v naši deželi in da sem si tudi v tej BOŽJI zapovedi naložila krivdo.

- 649 Potem me je opozoril na to, da sem vsakokrat, ko sem o kom slabo govorila, temu človeku ukradla njegovo čast. In popraviti kaj takega, to povrniti, je nemogoče.
- 650 Lažje bi bilo, če bi komu ukradla bankovec, potem bi znesek lahko vrnila, da bi zadostila za prestopok. Zato je tudi **kraja „dobrega imena“** kakega človeka dosti težji prestopok, kot če komu ukrademo stvar ali denar.
- 651 Tudi svoje otroke sem okradla, s tem da sem se izmikala dolžnosti, da bi bila **zanje dobra gospodinja in mati**, nežna mati, ki bi z veliko ljubeznijo skrbela zanje in bi jim bila vedno na voljo in praktičen **zgled nesebične in vdane ljubezni**.
- 652 Ne pa mati, ki je ni nikoli doma in ki pušča otroke v varstvu **televizorja kot „nadomestnega očka“, računalnika kot „nadomestne mamice“** in v družbi **mnogih videoiger kot „nadomestnih bratov in sester“**.
- 653 Da bi si pomirila vest, sem jim kupovala samo oblačila najboljših znamk, da bi vsaj v šoli in pri svojih prijateljih naredili velik vtis in lahko izzvali zavist.
- 654 Še bolj pa sem se prestrašila, ko sem videla, kako si je moja mati očitala in se spraševala, ali je bila dobra mati, čeprav je bila zelo pobožna žena, gospodinja in družinska mati, ki nas je vedno znova opominjala, nas ljubila in kazala, kako zelo skrbi za nas in našo blaginjo.
- 655 Prav tako je tudi moj oče vedno znova na svoj način dokazoval, kako rad nas ima in da smo naj-

pomembnejši v njegovem življenju. Ko sem bila zatopljena v te misli, sem si rekla:

„Le kaj se bo zgodilo z menoj,
ki svojim otrokom nisem dajala prav ničesar;
mogoče sploh ne bodo opazili, da me ni več;
verjetno me sploh ne bodo pogrešali!“

656 Ob teh besedah me je zmrazilo od groze in pridružila se je bolečina, ki me je prebodla kot meč – prav skozi srce.

657 Sram me je bilo, da sem odpovedala na vsej črti. Vedeti morate, da lahko v „Knjigi življenja“ vidiš vse kot v filmu. Tako sem tam videla, kako sta se moja otroka ob neki priliki med seboj pogovarjala in drug drugemu takole govorila:

**„Upajva, da bo še dolgo trajalo,
da pride mama domov;
ko bi vsaj obtičala v prometnem zastoju,
ker je tako dolgočasna in ves čas samo godrnja
in kritizira.“**

658 Kako porazno je bilo slišati iz ust triletnika in nekaj starejše hčerke, da tako govorita o svoji brezsrčni materi.

659 Spet sem se zavedala, da sem ju oropala prave matere. Nisem jima nudila mirnega doma. Onemogočila sem jima, da bi se v otroških letih – po mojem zgledu – seznanila z BOGOM.

660 Nisem ju naučila, kako ljubiš bližnjega. Če ne ljubiš sočloveka, ne boš mogel ljubiti tudi našega BOGA; če sam nimaš sočutja in usmiljenja in tega v praksi ne uresničuješ, tudi nisi v BOŽJI bližini. Tako ne

moreš nikogar približati BOGU ali mu posredovati vere. **Kajti BOG je LJUBEZEN ...**

NE PRIČAJ PO KRIVEM

- 661 Dobro, zdaj vam bom na kratko pripovedovala o temi: **Ne laži in ne pričaj po krivem.** V tem sem res postala strokovnjak. Ste vsi slišali?!?
- 662 Kajti hudič je prevzel funkcijo očeta. Vsak od nas ima OČETA – ali **BOGA OČETA ali pa satana**, ki BOGU odvzema očetovstvo.
- 663 **Če je BOG LJUBEZEN, jaz pa sem polna sovraštva, kdo je potem moj oče?** Na to ni težko odgovoriti in ni težko razumeti.
- 664 BOG pridiga o spravi in odpuščanju, če me spodbuja, naj ljubim tudi svoje sovražnike in tiste, ki mi delajo škodo, jaz pa imam v glavi samo maščevanje in mislim na MOTO: „**Zob za zob**“. Moj svet je bil resnično tak in moje predstave prav tako.
- 665 Dobro, kdo je bil potem moj oče? In še nekaj: **ON, naš BOG, je sama RESNICA in satan je knez laži.** Kdo je bil torej moj oče? Vidite, lahko še tako vrtim in obračam. Rezultat je vedno, **da sem izbrala v svojem življenju satana za očeta.**
- 666 Pri lažeh ni razdelitve v kategorije. Ne poznamo niti rožnatordečih, niti temnorumenih ali travnatozelenih laži.
- 667 **Vsaka laž je pač laž.** Prav tako kot ni zgoraj omenjenih obarvanih laži, tudi ni laži v SILI ali laži iz

USTREŽLJIVOSTI ali laži iz USMILJENJA ali iz SOČUTJA ali laži mnogih drugih vrst, ki so jih kot izgovor iznašli zviti ljudje pod demonskim vodstvom.

Vsaka laž je pač LAŽ. In hudič je oče vseh laži, lažnik od samega začetka.

668 Laži, ki sem jih zagrešila z jezikom, so bile zelo grozljive, naravnost strašne. Videla sem, da sem z njimi prikockala največje možno število točk.

669 Laž je in ostane LAŽ. Najhuje je, če se sam tako zapleteš v laži, **da imaš na koncu svoje lastne laži za resnico.**

670 **Največja laž je, če se imaš za svetega.** Če rečeš: Nisem kradel. Nikogar nisem ubil. BOGA ni. In če BOG res je, bom prišel naravnost v nebesa, saj sem vendar tako pobožen in svet. Kam naj sicer pridem v svojem svetohlinstvu? To so potem tako imenovane **življenjske laži.**

671 Ob vsaki priliki, npr. pri opravljanju, ki sem ga sprožila med ljudmi, ko sem se norčevala iz drugih ali ko sem lahkomišno iznašla za druge kak zloben vzdevek, ga vsem povedala in se iz tega vsakokrat prav grdo norčevala ...

672 ... sem s tem zelo razžalila ljudi in koliko jih je bilo, ki sem jih tako prizadela, osmešila in obrekovala. Vse to sem storila svojim soljudem.

673 Ne morete si misliti, kako lahko tak vzdevek užali osebo. Lahko dobi manjvrednostne komplekse, ki ga potem spremljajo vse življenje in ga vedno znova zabolijo.

- 674 Neko prijateljico na primer, ki je bila bolj okrogla, sem imenovala enostavno „debela“ ali „mastna kroglica“. Ni se več mogla znebiti te oznake in je ostala „mastna kroglica“. Zelo jo je prizadelo. Frustracija je povzročila, da je preveč jedla, kar je imelo seveda spet posledice za njen obseg telesa. Zato so je le redko povabili ali vzeli s seboj.
- 675 In tako vidite, da lahko tudi besede za seboj potegnejo dejanja – **in na koncu iz tega nastane cel kup hudobij**. Vse je le strupen sad lahkomiselnosti razširjene besede.

NE ŽELI SVOJEGA BLIŽNJEGA BLAGA

- 676 Ko so mi na temelju 10 BOŽJIH zapovedi opravili preverjanje, se je jasno pokazalo, da imajo vse zlobe, grehi in hudobije svoj **izvor v pohlepnosti**.
- 677 Ta blazna želja, ta strast, da bi imela vse in odločala o vsem. **MORAM IMETI, NAMESTO MORAM BITI**.
- 678 Vedno sem mislila, da bom srečna, če bom imela ves denar na svetu in bom zelo bogata; želja imeti denar se je pri meni kmalu izrodila v OBSEDENOST. Moj BOG je bil denar. Moja največja želja je bila, da bi imela zmeraj čim več denarja. Ker namreč sama v mladih letih nisem nikoli imela denarja, sem hotela, da bi ga moji otroci imeli zmeraj v izobilju. **Zmotno sem bila prepričana, da je človek srečen, če ima v lasti gmotne dobrine in dragocenosti**.

679 To je bilo zame slabo in velika tragedija. Ko sem namreč imela res veliko denarja in sem si vse lahko privoščila, sem preživljala najhujše in najnesrečnejše obdobje svojega življenja.

680 Moja duša je prispela do **najgloblje točke, da sem si skoraj vzela življenje**. S toliko denarja in bogastvom, in kljub temu sama in notranje prazna, osamljena in zapuščena.

681 Sama sem doživela pomen besed:

**LJUBEZNI, PRIJATELJSTVA, NAKLONJENOSTI
ni mogoče kupiti z denarjem.**

682 Kadar hočeš kupiti LJUBEZEN, dobiš kljub vsemu denarju na svetu večinoma le hinavščino, neiskrenost, prilizovanje in zaigrano klečeplaznost.

683 Bila sem torej globoko razočarana, zagrenjena v tej prostovoljno izbrani slepi ulici svojega življenja. Dosegla sem vrh frustracije in tam je vel ledeno mrzel veter, ki mi je zastavljal samo eno vprašanje, in sicer le zakaj si se povzpela sem gor.

684 Tako lakomnost kot vsaka druga sla – torej **sla po denarju in bogastvu**, ta zavist nad tem, kar kdo drug že ima, ta želja „to moram tudi imeti“ – se me je trdno prijela, me prijela za roko in me peljala na stranpoti.

685 Lakomnost me je vodila naravnost proti peklu, proč od mojega stvarnika BOGA, iz čigar roke sem se odtrgala zaradi želje **hočem IMETI**.

686 V tem pohlepu po denarju in zaradi stegovanja rok po „mamonu“ sem spustila roko svojega dobrega

BOGA, odtrgala sem se od NJEGA in se oddaljila. Zasvojenost, pohlep vodi vedno proč od BOGA. Hodiš v nasprotno smer in hudič teče za teboj. Čim dlje smo od BOGA, tem manjše je NJEGOVO varstvo.

687 In da bi vam pokazala, na kako čudovit način se je BOG vedno zavzel zame, vam bom povedala naslednje. Reševalci so me po nesreči pripeljali v javno bolnišnico, preden sem prišla v kliniko socialnega zavarovanja.

688 Veste, kaj se je zgodilo v tej javni bolnišnici? Tja so pripeljali toliko bolnikov in žrtev nesreč, da enostavno ni bilo nikjer prostora. Cel hodniki so bili prenapolnjeni z nosili. Ni bilo niti enih prostih nosil, kamor bi me odložili.

689 BOG pa je dopustil, da sem na ta način okusila občutek, **da so me ljudje popolnoma zapustili**. Ti ubogi zdravniki so bili popolnoma preobremenjeni. Niso vedeli, kje se jih drži glava. Reševalci, ki so prinesli moja nosila, so kar naprej spraševali: „Kam naj jo položimo?“ Edini odgovor, ki so ga vsakokrat dobili, je bil: „Položite jo tja v kot!“ ali „Položite jo tja na tla!“

690 Pa me niso hoteli položiti kar na tla, saj so vedeli, da bi pri mojih opeklinah kaj hitro lahko nastopila smrtna infekcija ali sepsa. V teh urah, ko sem samo tako ležala in nihče od zdravnikov ni mogel poskrbeti zame, ker je bilo zanje tam veliko pomembnejših primerov, pri katerih so imeli več upanja na uspešno zdravljenje, sem doživela to popolno zapuščenost od vseh ljudi okoli sebe, če-

prav je tam kar mrgolelo ljudi, bolnikov in zdravih bolničarjev.

691 Ko so me gledali, kako ležim kot zогlenel košček mesa na žaru, so si zdravniki sami pri sebi gotovo mislili, da je vsaka medicinska pomoč tako ali tako že prepozna in da se mojega življenja pravzaprav ne da več rešiti. In jaz sem se še v tem nemočnem položaju jezila, da se nihče ne zavzame zame.

692 V tej svoji zapaščenosti in jezi **sem nenadoma zagledala našega GOSPODA JEZUSA KRISTUSA**, ki se je sklanjal k meni in mi z vso nežnostjo položil SVOJO roko na glavo, da bi me tolažil. Zaprla sem oči, ker sem mislila, da imam halucinacije, ampak ko sem jih ponovno odprla, sem še vedno videla našega GOSPODA, sklonjenega k meni in zaslišala njegov glas, ki mi je rekel:

**„Glej, moja mala, umrla boš.
Pokaži zdaj, da hrepeniš,
da si zelo želiš MOJEGA usmiljenja!“**

693 Ko sem to slišala, sem si mislila: „Kaj pa pomeni usmiljenje, hrepenenje po usmiljenju? Le kaj slabega sem naredila? Zakaj bi potrebovala usmiljenje?“ Nikakor nisem dojela razloga in smisla te ponudbe. Nisem imela več vesti. Popolnoma sem jo izgubila. Bila sem že popolnoma brez vesti!

694 Sem pa čisto jasno razumela, da bom umrla. **Prišla je moja zadnja ura**. Edina misel, ki me je spreletela, je bila: Kaj se bo zgodilo z mojimi **diamantnimi prstani**, ki sem jih imela na prstih?

695 Bili so trdno zarezani v popolnoma ožgane in nabrekle prste. Zelo me je skrbelo, da jih bodo

poškodovali, če jih bodo odrezali ali odščipnili s prstov. V teh mislih sem se obupno trudila, da bi jih potegnila s prstov.

696 Ne veste, kako silne so bolečine ožgane kože in ožganih udov. Ne morete si misliti, kakšne bolečine sem si povzročila sama ob tem poskusu, da bi spravila prstane s prstov. Pri tem je že odstopalo meso z mojih prstov.

697 Kljub vsemu sem si fanatično domišljala, da ni mogoče, da mi ne bi uspelo potegniti teh prstanov dol. Zame v življenju nobena naloga ni bila pretežka in noben cilj previsok. Do zdaj sem vedno vse lahko dosegla, kar sem si zamislila. In to stališče, boljše rečeno: ta sebična obsedenost me je vodila tudi tokrat.

698 Govorila sem si: „**To bi bil višek, da bi pred smrtjo ne bila sposobna potegniti s prstov svojih prstanov!**“

699 Komaj mi je to uspelo, so se spet pojavili novi oblaki obupa. Saj so me obšle mračne misli: „**Moj BOG, kmalu bom umrla. Potem bodo medicinske sestre gotovo takoj ukradle dragocene diamantne prstane in bodo enostavno izginili!**“

700 Tedaj je nenadoma prišel k meni moj svak in moja prva misel olajšanja je bila: „**Hvala BOGU, zdaj so vsaj moji diamantni prstani na varnem!**“ Izročila sem mu prstane in mu rekla: „**Daj jih mojemu možu Fernandu! In reci sestram, naj poskrbijo za moja otroka, saj se bosta uboga otroka zdaj morala znajti brez matere. Moram ti reči, da tokrat ne bom ostala živa. Umrla bom.**“ Torej

lahko zdaj mirno umrem. Tako zaslepljen je bil moj duh ob moji zadnji uri, da nisem mogla videti LUČI, ki mi jo je ON ponudil.

701 Moja zadnja misel je bila: **„Ljubi BOG, od kod bodo vzeli denar za moj pogreb, ko sem na bančnem računu trenutno v tako visokem minusu?“**

702 In vidite, to je zgodba osebe, ki je izgubila svojo vest, ki je zadnje misli in trenutke zapravila za ničevosti tega sveta in zaradi svetohlinstva ni mislila na večnost, na to, kaj bo z dušo in na GOSPODOVO ponudbo. **Ravno takrat, ko se imamo za tako „svete“, prav lahko zdrsnemo proti svojemu pogubljenju ali pa s svojo napačno oceno pogosto prispevamo k lastni pogubi.“**

„KNJIGA ŽIVLJENJA“

703 Po tej razčlenitvi mojega življenja po določenih desetih BOŽJIH zapovedih so mi odobrili pogled v mojo „Knjigo življenja“. Bil je čudovit trenutek. Nimam besed, da bi lahko primerno opisala to „KNJIGO ŽIVLJENJA“.

704 Začela se je z mojim spočetjem. Kakor hitro sta se združili celici mojih staršev, je bilo slišati glas iskre, „Sss!“. Majhna, čudovito lepa svetlobna eksplozija – in iz tega je nastala duša, moja duša, čisto varna v rokah BOGA OČETA – in videla sem, da je bil poln ljubezni in nežen kot očka ta BOG OČE.

705 Štiriindvajset ur na dan je bil z menoj, vodil me je ob SVOJI roki, me varoval, vedno skrbel zame in bil ob meni. NI me spustil izpred SVOJIH oči in nikoli nisem bila sama.

706 Vse, kar se mi je v prvem trenutku zdelo kot kazen ali velika nesreča, ni bilo drugega kot izraz NJEGOVE LJUBEZNI in njegove zaskrbljenosti zame.

707 Kajti ON ni gledal na mojo zunanost in na moje lepo oblikovano telo. NE, ON je gledal v mojo notranost, preiskoval je mojo dušo in pri tem videl, kako sem počasi, a vedno bolj skrenila z NJEGOVE POTI in zavrnila NJEGOVO rešitev in odrešenje.

707 Tako sem doživela pri pregledu moje „KNJIGE ŽIVLJENJA“ mnogo dogodkov preteklega življenja in vse, kar je bilo z njimi povezano. Videla sem vsakokratne posledice svojega ravnanja in svojih prostovoljnih odločitev. Da boste bolje razumeli, vam bom za to povedala primer, ki kaže, kako čudovita je „KNJIGA ŽIVLJENJA“.

708 V življenju sem bila zelo neiskrena in hinavska. Tako sem pogosto rekla svojim znankam – in tudi prijateljicam – zelo priliznjeno:

**„Oj! Glej, glej, kako čudovito lepa si danes.
Ta tvoja obleka je res sijajna
in ti tako dobro pristoji!
Kako čedna si videti v njej!“**

709 V „Knjigi življenja“ pa se vidi tudi, kaj pri tem misliš, kaj se dogaja v notranjosti. In zaznala sem, da sem si v srcu rekla:

**„Fuj! Kako grozljiva je videti
in pri tem še misli, da je lepotna kraljica!“**

- 710 Vidite, take misli sem imela pri tem skrite v svoji notranjosti. V tej „Knjigi življenja“ vidiš in slišiš te dogodke kot v filmu in tako sem tudi vse videla in slišala natančno tako, kot sem takrat slišno rekla, z edino razliko, da sem lahko videla in zaznala tudi svoje misli.
- 711 Bilo je kot pri filmu z dvema tonskima kanaloma v različnih jezikih ali kot v filmu s podnaslovi. Eden tonskih kanalov je predvajal točno to, kar sem s svojim jezikom hinavsko govorila, drugi tonski kanal pa mi je omogočil, da sem slišala in brala misli, ki sem jih istočasno imela, pri tem pa sem lahko videla tudi stanje svoje duše, svojo notranjost.
- 712 Tudi vi bi mislili, da je to tehnični čudež, če bi so- doživljali kaj takega o svojih izjavah in situacijah iz svojega življenja. To je preprosto veličastno!
- 713 Tako sem videla notranjo resničnost svojega življenja. Vse moje laži so bile razkrite pred menoj, vzkipele so kot v loncu brez pokrova, bile so gole in brez olepšav, opazne za vsakogar.
- 714 Vsi so jih lahko videli. Bile so zelo živahne in so same razkrivale svojo sramoto. Kolikokrat sem nalagala svojo mater in jo prav grdo prevarala. Pogosto mi upravičeno ni dovolila, da bi šla ven in se srečala s svojimi „slabimi“ prijatelji.
- 715 Ampak ko sem pripomnila: „Mami, imam skupinsko delo v šolski knjižnici!“, sem bila hitro zunaj in ni me bilo več. Moja mati je pogoltnila to grdo laž in nasedla tej laži, ki sem jo izrekla v taki naglici.

- 716 Kolikokrat sem s takimi lažmi sama sebi kradla čas, ko sem tavalala po mestu, si ogledala pornografske filme ali pa šla v bife, da bi s svojimi „prijateljicami“ lokala pivo.
- 717 Zdaj je tudi moja mati videla vse to v tej moji „Knjigi življenja“, ki je ležala tam odprta za vse.
- 718 Pa še en primer za to, kar sem videla v tej „Knjigi življenja“. Starši so mi zmeraj dajali banane, ki sem jih vzela s seboj v šolo kot malico za opoldanski odmor.
- 719 V tistem času smo namreč živeli zelo revno, tako da so bile v mojem zavitku za malico večinoma samo banane, sem in tja še žemljica in mleko. Pogosto sem že na poti v šolo pojedla banane in enostavno odvrгла olupke na tla, ne da bi kaj premišljevala.
- 720 Nikoli mi ne bi prišlo na misel, da bi si belila glavo, kaj vse se lahko zgodi zaradi spolzkega, neprevidno odvrženega bananinega olupka in kakšno škodo lahko prizadene drugim ljudem. Bananini olupki, ki sem jih jaz odvrгла, so enostavno ležali naokoli.
- 721 Najbolj presenetljivo in nenavadno je bilo, ko mi je BOG pokazal, kaj so povzročili nekateri – seveda ne vsi – izmed teh olupkov, ki so ležali na tleh. Videla sem ljudi, ki so zaradi teh bananinih olupkov padli, v nekaterih primerih bi se ti padci v gostem prometu skoraj končali s smrtjo in bi bila zaradi tega kriva, da je ugasnilo človekovo življenje.
- 722 Vse to zaradi brezbržnosti, premajhnega občutka odgovornosti in manjkajočega usmiljenja do soljudi.

723 Tako je bilo tudi v nekem drugem primeru, pri katerem mi je ženska na blagajni supermarketa po pomoti vrnila za 4.500 pezov preveč denarja. V zvezi s tem sem šla potem k spovedi – to se je sicer zgodilo redko –, kjer sem se resnično iskreno in globoko kesala ter občutila veliko bolečino zaradi svojega grešnega ravnanja.

724 Moj oče je nas otroke zmeraj opominjal, naj **bomo** v življenju **pošteni** in naj kljub revščini jemljemo za največje bogastvo čast kake osebe, predvsem pa svojo lastno čast.

725 Nikoli naj se ne polastimo tujega denarja, tudi ne, ko gre samo za cente. Ko se je torej zgodilo to z drobižem, sem šele v avtu opazila pomoto, ko sem bila že na poti nazaj v ordinacijo. Rekla sem si:

„Ah, ta neumna stara krava, ta neumna koza, da mi je morala vrniti 4.500 pezov preveč in zdaj sem jaz tista, ki se mora peljati nazaj, da bi ji vrnila denar!“

726 Spet sem bila na poti v supermarket, ko sem se znašla v strašnem prometnem zastoju. Po avtoradiu sem slišala, da je vse naokoli zadelano z avtomobili, ki so tam obstali.

727 Spet sem na glas mislila in rekla sama sebi:

„Ah, to je višek. Zdaj naj izgubim še ure svojega dragocenega časa samo zato, ker je bila ta neumna krava preveč zabita, da bi prav izračunala. Nihče ji ni ukazal, naj bo tako presneto neumna in narobe izračuna! Zdaj se bom peljala kar domov in ji v teh okoliščinah sploh ne bom več vrnila denarja! Ne, nikakor, sama je tega kriva.“

728 Pa so mi kljub mojim izgovorom ostali očitki vesti v zvezi s tem pripetljajem z drobižem. In ker je papa tako pogosto in jasno poudarjal temelj poštenosti ter ga s tem utrdil v mojem značaju, sem šla naslednjo nedeljo k sveti spovedi in rekla duhovniku, ki je sedel v spovednici:

„Prečastiti pater, grešila sem, ker sem si zadržala 4.500 pezov in tega zneska nisem vrnila ženi, ki ji je pripadal.“

729 Potem sploh nisem več pazila na to, kaj mi je spovednik na to rekel ali pa o tem poučil.

730 Ko sem videla ta prizor v „Knjigi življenja“, morate vedeti, da mi hudobec, hudič, v resnici tega ni mogel šteti v zlo in me prikazati kot tatico, ker sem se spovedala. Zdaj pa vam bom povedala, kaj je o tem rekel BOG:

„Ta pomanjkljiva ljubezen do bližnjega, ki si jo tu izpričala, ko nisi popravila škode za svoj greh, ni v redu. Tistih 4.500 pezov je bilo zate sicer malenkost, saj si vsak dan take zneske metala skozi okno za neumnosti, ki si jih nujno morala imeti, za tisto revno ženo z minimalno plačo, ki je morala delati polovičen čas in puščati otroke same doma, zanjo pa je bilo 4.500 pezov vsota, potrebna za preživetje za tri dni, njen kapital za hrano in pijačo za vso družino.“

731 Pri tem je bilo najhuje in me je najbolj prizadelo, ko mi je GOSPOD pokazal tale prizor:

732 **Na lastne oči sem lahko videla, kako je ta žena zaradi tega v resnici trpela s svojimi otroki in kako je morala družina nekaj dni prav stradati.**

733 Vse po moji krivdi. To so bile posledice mojega greha. Ta žena je trpela vse to s svojimi majhnimi otroki in se poleg tega še bala, da bo izgubila svoje delovno mesto na blagajni supermarketa.

734 Kajti tako naš BOG opozarja na naše vedenje v „Knjigi življenja“. Pokaže nam, kdaj smo kaj storili, kdo je moral zaradi našega dejanja trpeti, kdo je nosil posledice, h katerim dejanjem smo s tem spodbudili prizadetega, kako se je oni pozneje vedel ali kaj je potem storil.

ZAKLJUČNO VPRAŠANJE

735 Na koncu me je BOG vprašal:

„Katere duhovne zaklade MI prinašaš?“

736 Pomislila sem: „Le kaj misli s temi duhovnimi zakladi?“ Stala sem s praznimi rokami pred NJIM, moje roke niso imele ničesar, visele so preprosto z ramen, ne da bi kaj držale ali storile. V tem trenutku sem zaslišala, kako mi ON govori:

„Kaj ti zdaj koristi, da si imela dve lastniški stanovanji, da si bila lastnica nekaj hiš, da si lahko navedla celo več ordinacij kot svojo last? Kaj ti zdaj koristi, da si se imela za izobraženo specialistko za zobozdravstvo, ki je bila zelo uspešna? Si mogla prinesti le prašek opeke tvojih zgradb semkaj? Imaš mogoče pri sebi svojo nabito polno denarnico ali debelo čekovno knjižico?“

737 Ko me je potem še vprašal:

„Kaj si storila s talenti, ki sem ti jih JAZ dal?“, sem sama pri sebi pomislila: **„Kakšne talente ima**

v mislih? Kaj hoče s tem povedati?“ In zdaj se mi je odprlo. Ovedla sem se. Ja, dobila sem naročilo, naj branim in širim „kraljestvo LJUBEZNI“, „BOŽJE kraljestvo“.

738 Enostavno pozabila sem, da sem imela tudi dušo, še manj sem se spomnila, da sem dobila tudi talente.

739 Nikakor se nisem zavedala, da je eden med talenti sposobnost, naj bom **orodje Božjega usmiljenja**, naj delujem kot NJEGOVA usmiljena roka. Tako nisem čutila odgovornosti, **da je vse dobro, ki sem ga opustila, ne pa izvršila, povzročilo BOGU velike bolečine in mnogo tegob.**

740 **Soočil me je z mnogimi nesoglasji v mojem življenju:**

741 Koliko dobrega bi lahko storila z velikimi vsotami denarja, ki si ga potrošila za kozmetiko! Kaj ti koristijo vse diete, ki si se jih držala in s katerimi si mučila svoje telo, si nakopala anoreksijo in bulimijo?

742 Iz same sebe in iz svojega telesa si naredila malika – „zlato tele“. Čemu ti zdaj tukaj vse to koristi? Veliko stvari si poklonila, to je res, ampak to si počela, da bi se ti zahvaljevali, da bi o tebi govorili, kako dobra si.

743 Vse si preračunljivo pridobila z velikim denarji, da so ti izkazovali usluge. Povej, kaj zdaj prinašaš s seboj v večnost? Ko sem te zadnjič skušal s tvojim finančnim polomom, to ni bila kazen, kot si mislila; ne, to je bil blagoslov. Ta polom bi te moral

osvoboditi lastnega malika – tvojega „zlatega teleta“, ki si mu služila. Bankrot naj bi te pripeljal nazaj k meni.

744 Ti pa si se upirala, branila in nisi hotela zapustiti svoje visoke socialne ravni in se spustiti navzdol, preklinjala si, psovala in besnela, ti, sužnja svojega denarja, sužnja „mamona“.

745 Mislila si, da zmoreš vse, da si vse storila sama s pomočjo lastnega truda, marljivosti in prizadevanja. Da znaš vse bolje kot drugi. Toda NE! Pogledaj samo, koliko je izobražencev in akademikov, ki so delali kot ti, mogoče še boljše in bolj marljivo, a kljub temu niso dosegli istega kot ti. **Mnogo ti je bilo dano in od tebe se bo mnogo zahtevalo.**

746 Morate vedeti, da sem morala BOGU položiti račun za vsako zrno riža, ki sem ga zapravila. Za vso hrano, ki sem jo vrgla v smeti.

747 V Knjigi življenja sem tudi videla, kako sem nekoč kot otrok naskrivaj vrgla proč fižol, ki je bil za kosilo, ker ga nisem marala. Takrat smo bili zelo revni. Ko je mati videla moj prazni krožnik, **je mislila, da sem jedla zato tako hitro, ker sem bila tako lačna.**

748 Odpovedala se je svoji porciji, ostala brez kosila in mi dala še eno porcijo, saj je mislila, da sem bila tako lačna. **Večkrat je ostala brez kosila, ker ga je dala revežu, ki je potrkal na vrata.** Tega nisi nikoli opazil na njej, **nikoli ni razkazovala čemernega obraza, ravno obratno, vedno se je smehljala.**

- 749 GOSPOD mi je pokazal, kako sem kasneje, ko sem že imela dosti denarja, prirejala mnoge zabave, vabila ljudi in miza je bila vedno bogato obložena. Potem je polovica tega pristala v smeteh, okoli mene pa je bilo toliko revščine in lakote – moja vest pa to sploh ni ganilo.
- 750 GOSPOD je na to rekel in ob tem skoraj kričal: **„JAZ sem bil lačen!!!“**
- 751 **GOSPOD mi je dal spoznati svojo bolečino zaradi stiske svojih otrok in ravnodušnosti tistih, ki bi lahko pomagali, a tega ne naredijo.**
- 752 Nadaljeval je s prikazovanjem stvari pri nas doma; fine stvari, same drage blagovne znamke, najboljša oblačila, elegantno perilo, vse najboljše vrste.
- 753 GOSPOD mi je rekel: **„JAZ sem bil nag v tvojem bližnjem in ti si imela polne omare in si živela v preobilju, imela si toliko stvari in mnoge nisi nič uporabljala.“**
- 754 Kadar koli sem videla, da imajo znanci to ali ono, česar jaz še nisem imela ali pa je bilo boljše od mojih stvari, sem bila ljubosumna in sem kupila nekaj še boljšega. **Vedno sem hotela imeti najboljše pred vsemi drugimi, ker sem bila nevoščljiva.**
- 755 **Primerjanje in „pogled čez plot“ v sosedov vrt nas zavedejo v NEVOŠČLJIVOST. Greh pa je tudi, če zavestno povzročimo ZAVIST sočloveka ali če se posebno razveselimo, ko opazimo, da je kdo zaradi našega ravnanja postal nevoščljiv.**

756 GOSPOD mi je rekel: „**Bila si ponosna, zmeraj si se primerjala z drugimi, ki so živeli v boljših razmerah kot ti. Bogati ljudje! Kajti za tiste, ki so živeli na nižji socialni ravni, ti ni bilo mar. Ko si bila še revna, si hodila po pravi poti, saj si dajala iz srca, celo stvari, ki si jih potem sama pogrešala.**“ GOSPOD mi je pokazal, da mu je to ugajalo.

757 Bilo je takrat, ko sem podarila svoje ravnokar kupljene teniške copate na cesti fantu, ki ni imel čevljev. Moj oče pa mi je le s težavo kupil te copate in zato je nastala huda ura. Bil je silno besen. Imeli smo komaj za preživetje in jaz sem šla in podarila svoje nove copate. Razumljivo ...

758 Toda z GOSPODOVEGA stališča je bilo to v redu. Čeprav smo bili težavna družina, je takrat BOG nad našo družino izlival mnogo blagoslova. Pokazal mi je, koliko milosti je imel pripravljenih zame in kolikim ljudem bi lahko pomagala, če ne bi zapustila NJEGOVE poti.

759 Rekel je: „**Razsvetil bi te in ti pokazal, kako jim lahko pomagaš. Ne bi jih zadelo zlo, ki je potegnilo za seboj druge nevarne posledice.**“ BOG nas jemlje zelo resno.

760 Nadalje mi je govoril: „**In glej, ta mladi človek bi ne naredil samomora, če bi ti molila zanj, in ona oseba bi ne umrla od zapuščenosti, če bi zanjo molila; zanjo bi se odprla neka pot.**“

761 Jaz pa nikoli nisem dopustila, da **se me dotakne SVETI DUH**. Nikoli se me ni dotaknila in me ganila stiska drugih. Imela sem **okamnelo srce**. Nisem mogla in nisem hotela odpreti svojega

srca GOSPODOVEMU toku milosti. To je zelo pomemben korak, če se hočeš vrniti v Očetovo hišo. **Omehčati srce, odpreti srce** za milost, za GOSPODA.

762 Gospod je rekel: „**Glej trpljenje mojega ljudstva, glej, kako nujno je bilo, da je vaša družino obiskala bolezen, rak, da si se naučila sočutja. Do zapornikov si bila sočutna, šele ko so zaprli tvojega očeta.**“

763 GOSPOD je skoraj zakričal:

**„Ti si iz kamna.
Nesposobna si, da bi ljubila!!!“**

764 Pripovedovala sem vam že, kakšna malopridna hčerka sem bila. **Bila sem poredna in nespoštljiva.** Svojega očeta sem imenovala „Pedro Kremenček“ in hotela sem povedati, da živi še v kameni dobi – po predlogi iz risanke oz. televizijske oddaje o „Kremenčkovih“.

765 Materi sem rekla, da ni moderna, da je oseba iz davnine in podobne stvari v tem stilu. Ja, šlo je tako daleč, da sem se sramovala lastne matere, ker ni spadala k fini družbi. Predstavljajte si!! Pa že veste, kako zelo je skrbela in molila zame.

766 Ne veste pa, koliko milosti sem prejela po njeni zaslugi; pa ne samo jaz, temveč vsi ljudje. Imela sem mater, ki **je hodila v cerkev in nosila svoje trpljenje k JEZUSU.** Mater, ki veruje, ki resnično in povsem iskreno veruje. Ure in ure je preživela v češčenju Najsvetejšega. Tako je postala srednica mnogih milosti.

767 GOSPOD mi je rekel:

**„Nikoli te ni in te ne bo nihče tako ljubil,
kot te je ljubila tvoja mati.
Nikdar in nikoli te ne bo nihče
tako nežno ljubil kot ona.“**

BOŽJA LJUBEZEN – Rešitev duš

768 Saj že veste, o čem me je GOSPOD vedno znova spraševal! Zmeraj me je spraševal glede LJUBEZNI, nesebične in brezpogojne ljubezni. In zato je tudi prihajalo na dan pomanjkanje te LJUBEZNI, te karitativne ljubezni, dobroteljnosti, tega širokega spektra „krščanske ljubezni do bližnjega“.

769 Odsotnost NJEGOVE Božje ljubezni, ki nam jo je vsem položil v zibelko kot naročilo in talent, to je bil, na kratko povzeto, rezultat po pregledu vseh dogodkov mojega dotedanjega življenja.

770 Potem mi je razložil: **„Veš, tvoja duhovna smrt, umiranje tvoje duše se je začelo ...“**

771 Prav razločno sem videla: Bila sem sicer še živa, še sem dihala, ampak pravzaprav sem bila že mrtva; **moja duša je že umrla; zadušila se je.**

772 Ko bi le sami videli, **kaj je „duhovna smrt“**, kaj pomeni, da je **duša odmrta, da se je zadušila.**

773 Videti bi morali, kakšna je videti duša, ki občuti samo še sovraštvo. Kakšna groza in strahota izhaja iz takšne duše, ki je samo še zagrenjena in neznosna.

774 Ves čas misli le na to, kako bi lahko vsem naredila kaj slabega. Taka je videti duša, ki je obtežena s težkimi grehi. Taka je bila na primer moja duša.

775 Na zunaj sem prijetno dišala in sem bila odeta v najdražja oblačila, moja duša tu notri pa je strašno smrdela in se gibala samo v človeških in demonskih hudobijah.

776 Zdaj je čisto razumljivo in upravičeno, da sem imela depresije in se me je lotila zagrenjenost. ON mi je razložil naslednje:

„Tvoja duhovna smrt se je namreč začela s tem, ko ti je postalo popolnoma vseeno za soljudi in njihovo trpljenje. Ko preprosto nisi imela zanje več občutja. To je bil MOJ opomin zate, opozorilno znamenje, ko sem kazal na trpljenje tvojih soljudi – v tolikih prilikah in po vseh delih sveta. Ali pa ko si na televiziji in v drugih masovnih medijih lahko videla, kako so ljudje ugrabljeni, ubiti ali razmesarjeni od bomb in pregnani; takrat si pogosto imela na jeziku le površni komentar kot npr. 'Oj, ti ubogi ljudje! Kako grešijo nad njimi!' Toda trpljenje tvojih soljudi se te sploh ni dotaknilo, ni prodrlo do tvojega okarnelega srca, njihova usoda se je odbila od tebe. V svojem srcu nisi občutila ničesar! Tvoje srce je bilo trdo kot kamen, ledena skala. Tvoji grehi so te naredili okamenelo, trdo in hladno!“

777 Ko se je zdaj zaprla moja „Knjiga življenja“, si lahko predstavljate, **kako osramočena in žalostna sem bila.**

778 Poleg tega pa sem – **in ta bolečina je bila še večja in neznosnejša** – občutila največje kesanje, ker sem se v svojem življenju vedla tako slabo in ne-hvaležno do svojega Stvarnika, **BOGA OČETA**.

779 Kajti kljub vsem mojim težkim grehom, kljub mojemu nečistemu duhu in veliki ravnodušnosti, kljub vsem mojim grozljivim čustvom do soljudi, me je BOG vedno in celo do zadnjega trenutka iskal, hodil za menoj in čakal **na znamenje moje volje, da se obrnem in vrnem**.

780 Vedno znova mi je pošiljal osebe, ki so mi prekrižale življenjsko pot in so bile njegovo orodje, da bi me spodbudil, naj **razmišljam in se vrnem k NJEMU**. Na ta način mi je govoril, me opozarjal NASE in me tako klical – pogosto čisto na glas.

781 Odvzel mi je tudi mnogo stvari, da bi me spodbudil k razmišljanju. Pošiljal mi je preizkušnje in težke čase. Navrgel mi je razočaranja kot polena pod noge. Vse to je kar naprej počel, da bi me pridobil nazaj, da bi me pripeljal nazaj na pravo pot v Očetovo hišo.

782 Do zadnjega trenutka je res poskušal vse in čakal na znamenje. Nikoli pa ni prelomil moje svobodne volje. **Jaz bi morala prepoznati vse NJEGOVO klicanje in čakanje ter se potem prostovoljno odločiti**.

Veste, kdo je in kakšen je OČE nas vseh?

783 Stoji kot **berač na robu naše življenjske poti**. Kot berač nas neprestano roti, teče za nami in je pogosto tudi nadležen; joče, skuša omehčati naše

okamenelo srce in žalosten je prav do globin svojega svetega srca, če mora doživeti, da mu obrnemo hrbet in GA enostavno ne opazimo ali pa se samo delamo, da GA ne vidimo.

784 ON sam se tolikokrat in na toliko načinov poniža; prav tako kot se je ponižal na križu – samo da bi dosegel, da se spreobrnemo in spremenimo svoje življenje, **da se vrnemo k NJEMU v Očetovo hišo.**

785 In ko sem MU rekla: „**Poslušaj, moj GOSPOD, TI si me obsodil!**“, sem se zopet takoj zavedla, kakšno predrznost sem si dovolila. Seveda ni bilo tako, **saj me ni obsodil ON, temveč vse to sem storila že sama.**

786 Jasno mi je bilo, da sem se odločala po svoji volji in razpoloženju – po svobodni volji človeškega bitja, ki jo BOG vedno spoštuje. **Sama sem si izbrala svojega OČETA in svoj klan.**

787 Oče, ki sem si ga izbrala, **ni bil BOG OČE, temveč sem si vzela za očeta in vodnika svojega življenja satana, hudiča.** Po njegovi volji in njegovih lažeh sem si uredila svoje življenje.

788 Ko se je zdaj zaprla moja „**Knjiga življenja**“, sem v duhu ugotovila, da še zmeraj visim z glavo navzdol na robu grozljivega, temnega žrela. Če se ne bom mogla braniti, o tem sem zdaj prepričana, bom nepreklicno padla v to temno luknjo. Predstavljam si, da so tam na koncu vrata, skozi katera bom potem vstopila v „večno temo“.

789 Začela sem na vso moč obupno kričati in vpiti. Vse svetnike sem rotila, naj me rešijo. Ne morete

si misliti, koliki svetniki so mi naenkrat prišli na um. Sploh nisem vedela, da poznam toliko svetnikov in njihovih imen. **Saj sem bila mlačna ali še boljše – res slaba katoličanka.**

790 V tem trenutku pa sem mislila samo na to, da se moram rešiti. Vseeno mi je bilo, ali me reši **sveti Jožef, delavec** ali **sveti Frančišek Asiški** ali pa kateri drugi, ki ga bom poklicala. **Glavno, da bom rešena.** Končno mi je zmanjkalo imen svetnikov, ki sem jih klicala. Nobeden mi ni več prišel na misel in nenadoma je bila smrtna tišina.

791 Zaradi te tišine sem spet čutila svoje nepopisne bolečine. Občutila sem praznino, brezupno praznino. Počutila sem se osamljeno in popolnoma zapuščeno. Lahko sem mislila edino na to, da na zemlji vsi ljudje gotovo mislijo name in imajo zaradi mojega ugleda pred očmi, **kako „dobra“, „lepa“ in „sveta“ sem.** Ta ugled sem si zgradila s pomočjo svojega navideznega sveta, ki sem si ga namerno sama ustvarila.

792 Vsi so žalovali za menoj, govorili o moji „svetosti“, čakali na mojo smrt, da bi potem svojo „svetnico“, ki so jo osebno poznali v pravem življenju, poklicali in prosili za ta ali oni čudež.

793 In glejte, v kakšnem težavnem položaju sem bila. Nihče teh žalujočih ljudi na zemlji, ki so čakali na mojo smrt, niti moji najhujši sovražniki, si ne bi mogli predstavljati, v kakšnem brezupnem stanju se nahajam; namreč tik pred večnim pogubljenjem, pred odhodom v pekel, v katerega obstoj večina teh žalujočih ljudi sploh ni verjela.

794 Ko so se mi take misli podile po glavi in sem pri tem odkimavala z glavo – v znamenje nerazumevanja tega razkoraka med mojim stanjem in žalostjo žalujočih –, sem dvignila oči kvišku in zagledala oči svoje matere. Najina pogleda sta se srečala. Pogledali sva si naravnost v oči.

795 V velikih bolečinah sem zaklicala svoji materi:

**„Mami, kakšna sramota. Obsojajo me.
Od tam, kamor moram zdaj iti,
se ne bom nikoli več vrnila
in ne bova se več mogli videti.“**

796 V tem trenutku je bila moji materi naklonjena velika, čudovita milost. Ves čas je bila negibna in toga. Naenkrat pa ji je dovoljeno, da dvigne dva prsta kvišku in s tem mi naredi dve razločni znamenji, naj tudi jaz pogledam kvišku. V istem trenutku odpadeta z mojih oči dve luski, ki sta mi povzročali izredne bolečine in ki sta bili krivi za mojo duhovno slepoto. Odpadeta torej in nenadoma zagledam nekaj nepopisno lepega, v sredini pa: **Našega GOSPODA JEZUSA KRISTUSA.**

797 Istočasno se spomnim, kako mi je nekoč neka pacientka rekla:

„Glejte, gospa doktor, in si zapišite za uho! Vi ste zelo materialistično usmerjeni, ampak nekega dne se boste spomnili na to, kar vam bom zdaj povedala. Ja, to boste celo bridko potrebovali, kadar boste v največji nevarnosti, ki ji ne boste mogli ubežati. Pri tem ni važno, za kakšno nevarnost gre. Če boste torej v taki situaciji, potem enostavno pokličite našega GOSPODA JEZUSA KRISTUSA

in GA prosite, naj vas pokrije in zavaruje s SVOJO dragoceno, sveto krvjo. Če boste tako ravnali, vas ON ne bo nikoli zapustil ali pustil same. Kajti ON je s SVOJO dragoceno, sveto krvjo plačal odkupnino tudi za vas in vaš dušni blagor!“

798 Vsa skesana in osramočena sem začela z veliko bolečino v srcu kričati na ves glas:

**„GOSPOD JEZUS, usmili se me! Odpusti mi!
GOSPOD, nakloni mi še eno priložnost!
Daj mi še eno priložnost!“**

799 Nato sem doživela najlepši trenutek vse te zgodbe. Nimam besed, da bi pravilno opisala ta trenutek. **ON, naš GOSPOD JEZUS KRISTUS**, je prišel dol in me potegnil iz tistega črnega, grozljivega žrela, iz tiste ostudne luknje.

800 Ko me je prijel za roko in odpeljal, so odpadli z mojega telesa vsi ti insekti, te spolzke in ostudne živalce in ti pekoči madeži, ki sem jih prej občutila; tla pod menoj so bila polna te nesnage.

801 **ON** me torej dvigne kvišku in pelje na tisti ravni kraj, ki sem ga prej že opisala. Z **neizmerno ljubeznijo, ki se je s človeškimi besedami ne da opisati**, mi pravi:

**„Vrnila se boš na zemljo,
dobila boš še eno priložnost ...“**

Pri tem pa mi tudi zelo resno doda:

„Te milosti vrnitve pa nisi dobila zaradi mnogih molitev tvojih prijateljev in članov družine, saj je povsem normalno in tudi pričakujemo lahko, da bodo tvoji svojci in ljudje, ki te cenijo, molili

in ME prosili zate. Vrneš se lahko zaradi molitev tolikih ljudi, ki niso v sorodu s tabo in ki ne spadajo k tvoji družini. Mnogi tebi popolnoma tuji ljudje so bridko jokali, s strtim srcem iz globine duše molili in svoja srca dvigali k meni z največjo ljubeznijo in naklonjenostjo do tebe.“

(Primerjaj sv. mašo: „Kvišku srca.“ – „Imamo jih pri GOSPODU.“)

802 V tem trenutku vidim, kako začne svetiti veliko število lučk, ki so kot majhni beli plameni, polni nesebične, čiste ljubezni. Nenadoma zagledam vse osebe, ki molijo zame.

803 Tako mi je Bog nazorno pokazal, **kakšno moč ima priprošnja molitev**. Vse te lučke so bili tisoči ljudi, ki so v časopisih, radijskih poročilih in na televiziji slišali za mojo nesrečo s strelo. Bili so ganjeni zaradi te novice in so jokali, se obračali na GOSPODA z vročimi molitvami in tako zares sotrpeli. Mnogi od teh so toliko ponudili in žrtvovali zame in za mojo rešitev. Veste, največje darilo, ki ga lahko komu podarite, je **darovanje svete maše**. Kajti sveta evharistija ni človeško delo, temveč neposredni poseg BOGA na ta svet.

804 Eden teh plamenov pa je bil posebno velik in je prekašal vse druge. Izžareval je več svetlobe kot vsi drugi. To je bil plamen človeka, ki je v svojo molitev položil največ **nesebične, resnične ljubezni do bližnjega**.

805 Zanimalo me je torej in rada bi videla, kdo je bil človek, ki je kot neznanec zastavil toliko ljubezni zame. Tedaj mi je GOSPOD rekel:

„Ta človek, ki ga tam vidiš, je mož, ki je do tebe začutil tako iskreno in veliko naklonjenost in nežno ljubezen, čeprav sta si med seboj popolnoma neznana in tuja, da si je to komaj mogoče predstavljati.“

806 **GOSPOD** mi je pokazal, kako se je vse to zgodilo. Ta revni mož, indijanskega porekla, zame svetnik naše dežele, je živel na deželi ob vznožju „Sierre Nevade de Santa Marta“. Bil je ubog in zelo preprost kmet. Ni imel niti dovolj hrane za svojo družino. Žetev mu je to leto uničil požar. Večino kokoši, ki jih je še imel za preživetje, mu je odnesla lisica. Da bi bila njegova nesreča še hujša, so mu gverilci odpeljali sina in ga vključili kot mladega vojaka za svoje cilje. Šel je v vas k sveti maši in goreče sodeloval, kar se tako redko vidi. **GOSPOD** mi je pokazal, kako goreče je ta revni kmet molil. Rekel je:

**„Moj GOSPOD in BOG, ljubim TE,
zahvaljujem se TI
za svoje življenje, za svojo družino
in za svoje otroke!“**

807 Vsa njegova molitev je bilo eno samo zahvaljevanje in hvalnica. Pri sebi je imel dva bankovca – enega za 10.000 pezov in drugega za 5.000 pezov.

808 Si lahko mislite, da pri darovanju, ko je cerkovnik pobiral v pušico, kljub svoji revščini in težavnem položaju ni vrgel v pušico bankovca za 5.000 pezov, ampak tistega za 10.000 pezov.

809 Veste, jaz pa sem darovala take bankovce pri darovanju, le če mi je kdo v ordinaciji podtaknil ponarejen bankovec.

- 810 Po maši je šel z majhnim ostankom denarja kupit kruh in sol. Ta živila so mu zavili – kot je na deželi v navadi – v star časopisni papir včerajšnjega dne. (Bila je izdaja kolumbijskega dnevnika „El Espectador“.)
- 811 Ko je zdaj spraval te žemljice, je videl na eni od strani te izdaje „Espectadorja“ sliko mojega zoglenelega telesa, ki je ležalo na nosilih reševalcev na nezgodni postaji.
- 812 Ko je ta preprosti mož videl to sliko, katere podnapis in pripadajoči članek niti ni znal prebrati in v naglici ni utegnil drugega, je padel na kolena in začel bridko in pretresljivo jokati.
- 813 To je naredil z **veliko, iskreno, nesebično in otroško ljubeznijo in naklonjenostjo**, pri tem pa je z jokajočim glasom govoril naslednjo molitev:
„OČE v nebesih, moj GOSPOD in BOG, usmili se moje sestrice. GOSPOD, reši jo, GOSPOD, POMAGAJ ji, GOSPOD, ne daj, da umre, GOSPOD, milostno poglej z neba in se zavzemi zanjo. Če boš rešil mojo sestrico, TI obljubljam, da bom poromal v svetišče v Bugi (Marijino romarsko središče na jugozahodu Kolumbije) in zagotovo bom izpolnil to obljubo, TI pa pridi sestrici na pomoč in jo reši!“
- 814 Premislite! Čisto preprost in reven kmet, **ki ni psoval in preklinjal BOGA**, ker so morali on in njegova družina trpeti lakoto in žejo.
- 815 Pokazal je neverjetno sposobnost za resnično, nesebično, pravo ljubezen in ponudil **GOSPODU**, da

bo prehodil našo veliko deželo, da bi opravil obljubljen romanje za nekoga, ki ga sploh ne pozna in ga ni nikoli v življenju srečal. Temu kmetu se imam zahvaliti, da lahko stojim tu pred vami.

816 GOSPOD mi je razložil:

„Zdaj vidiš! To je ZAME ljubezen do bližnjega!“

817 (...) in kmalu za tem mi je rekel naslednje:

„Vrnila se boš na zemljo. Ampak o tem dogodku ne boš pripovedovala samo 1.000-krat, temveč 1.000 x 1.000-krat. Našli se bodo ljudje, ki se ne bodo spremenili, čeprav bodo slišali tvojo zgodbo. Take osebe bodo potem sojene po strožjih merilih. Prav tako bodo tudi pri tebi ob tvojem naslednjem prihodu veljala strožja merila za sodbo.

Tudi maziljenci, to so GOSPODOVI Bogu posvečeni duhovniki in redovniki, bodo sojeni po strožjih smernicah. Vsakdo, ki je prejel po GOSPODOVEM čudežnem delovanju na svetu kako vedenje in je bil zato poučen, bo občutil strožje merilo. **Kajti ne sliši najmanj gluhonemi, ampak tisti, ki noče slišati. Ne obstoji hujša slepota kot slepota tistega, ki preprosto noče videti.“**

818 Vse, kar sem vam danes tukaj pripovedovala, moje drage sestre in bratje v GOSPODU, ni grožnja ali grozilna gesta, tudi ne izsiljevanje, **kajti našemu BOGU ni potrebno, da nam grozi ali nas izsiljuje.**

819 To, kar ste danes slišali ali pa ste ravnokar prebrali, je **vaša nova priložnost, vaša 2. priložnost,** za katero se moramo vsi, vi in jaz, zahvaliti le nezimerni dobroti in usmiljenju **našega BOGA.**

820 **Izkoristite to ponudbo.** Mogoče je to vaša zadnja priložnost v zvezi s tem. Po zaslugi tega našega dobrotnega BOGA sem prestala to, kar sem doživela. Zato vam po BOŽJI milosti lahko o tem poročam.

821 Ko se bo nekoč vam samim odprla „Knjiga življenja“, vsakemu od vas; ko boste ob smrti prestopili prag večnosti, bomo vsakič vsi doživeli povsem enak proces in se bomo vsi videli take, kakršni resnično smo, brez olepšav, z eno samo razliko – da bomo videli in prepoznali svoje najgloblje misli in najbolj skrita čustva.

822 Vse bo očitno in nič ne bo ostalo skrito ali pometeno pod preprogo. Najlepše pri tem bo, da bo stal vsak od nas **neposredno pred GOSPODOM**, in stali bomo – **vsak posamezni izmed nas tukaj – pred NJIM iz obličja v obličje.**

823 Ves čas našega življenja nas bo ON vedno znova „kot berač prosil“, naj se spreobrnemo, naj se **vrnemo v Očetovo hišo, pridemo domov k NJEMU**, da bomo začeli na novo in postali z NJIM in po NJEM nova bitja, **saj to brez njegove pomoči enostavno ni mogoče.**

Naj vas GOSPOD, naš BOG, napolni z obilico SVOJEGA BLAGOSLOVA in SVOJE MILOSTI.

SLAVA BOGU OČETU, ki nas je ustvaril in nas ima prisrčno rad;

SLAVA BOGU SINU, našemu GOSPODU JEZUSU KRISTUSU, ki nas je odrešil po SVOJEM trpljenju na križu vse krivde grehov in nas opral s SVOJO dragoceno sveto krvjo vse grešne umazanije in nas je odkupil za ceno SVOJE svete krvi;

in SLAVA SVETEMU DUHU, ki nas posvečuje, ki nas krepi z močjo SVOJIH darov,

nas tolaži in podpira, dokler TI, o GOSPOD, zopet ne prideš, kot si obljubil.

PRIDI, GOSPOD, naj se približa URA, ki bo naredila vse novo in postavila TVOJE KRALJESTVO. Naredi vse novo in postavi SVOJE KRALJESTVO LJUBEZNI IN MIRU. Amen.

DODATEK

Jaz, Gloria Constanza Polo Ortiz, sporočam vsem zainteresiranim in vsem, ki se jih tiče, da ne prodajam niti ne posojam ali delim papirjev, dokumentov, avdio- in videokaset, ki so v zvezi z mojo nesrečo ali v katerih je natisnjeno ali posneto moje pričevanje vere.

Vse okoliščine tega dogajanja niso moja zasluga in ne moja last, temveč velik dar našega dobrotnega BOGA, ki nas kot nežni OČE neprestano išče in čaka, čaka vse ljudi na tem svetu, SVOJEM stvarstvu.

Nadalje sporočam in izjavljam vsem tistim, ki se za to zanimajo, da ne prejemam od knjig, video- in avdio-kaset, DVD-jev, CD-jev in siceršnjega materiala, ki je v obtoku, nikakršnega honorarja, plačila ali provizije.

Predlog, ki so z mojim odobrenjem v obtoku, se načelno ne sme prodajati, temveč naj jih širijo dobri pomočniki, ki jih bo GOPOD poklical in so pripravljene pomagati brezplačno oziroma proti nadomestilu nastalih stroškov.

Blagoslov Vsemogočnega Boga naj bo z vami vsemi.

Gloria POLO ORTIZ

Dr. Gloria POLO ORTIZ

POSMRTNO PRIZNANJE MOJEMU MOŽU IN OČETU MOJIH OTROK, don Luisu Fernandu RICU RAMIREZU

6. oktobra 2006 se je moj mož s težkim srcem odpeljal v drugi del Kolumbije, ki se imenuje QUINDIO. Tam je obiskal svojega bratranca, ki ga je zelo cenil, da bi se udeležil prvega svetega obhajila njegove hčerke. Moj mož je bil namreč njen krstni boter in se je kot tak zelo dobro zavedal svoje dolžnosti ter je resno jemal to versko dolžnost. Zato se je kljub vsem nevšečnostim v zvezi s tem datumom, držal termina, da bi bil zagotovo navzoč pri prvem obhajilu svoje krščenke.

Sama sem šla 7. oktobra 2006 na radijsko postajo „MINUTE Z BOGOM“, da bi tam snemali moje pričevanje vere za radijsko oddajo.

Bilo je ob dveh popoldne, ko me je poklical mož po prenosnem telefonu in mi rekel: „**Draga, bil sem pri prvem obhajilu svoje krščenke in sem prejel pri tej sveti maši obhajilo. Potem sem se s Jorgejem (Jorge je že omenjeni bratranec mojega moža) peljal na njegovo podeželsko posestvo.**“ Prekinila sem ga in rekla: „**Ljubček, zelo te imam rada, ampak trenutno ne morem govoriti, ker grem ravno v studio radijske postaje, kjer imam termin za snemanje mojega pričevanja. Pokliči me okoli 6. ure popoldne!**“ Odgovoril mi je samo kratko: „**Prisrčno te imam rad – kasneje te bom zagotovo poklical!**“

Ob 17.30 sem ravno nakupovala v supermarketu s svojima otrokoma, 17-letnim sinom, na katerega je bil njegov oče zelo ponosen in ga je imel zelo v časteh, in s svojo najmlajšo hčerko Mario Jose. Nenadoma se mi je začelo vrteti in mi je postalo zelo slabo, kot da se udirajo tla pod mojimi nogami. Moja najmlajša mi je še rekla: „*Najbrž ti je zato tako slabo, ker je trgovina povsod okrašena s čarovnicami in čarovniškimi artikli.*“

Malo po 18.00 popoldne sem nenadoma začutila, kot da bi lebdela in bi me hotelo odnesti proč. Najprej je bilo, kot bi me nekdo močno prijel za ramena, potem pa sem čutila, kot da ta dotik drsi navzdol po telesu vse do nog. Istočasno sem se počutila, kot da bom zdaj zdaj umrla.

Sin me je potem podpiral in držal. Ob tem mi je rekel: „**Mami, ti ni dobro? Mama, le kaj je s tabo?**“ V svoji notranjosti sem globoko v srcu začutila strašno bolečino, kot da bi se moja duša zadušila.

Ko smo se z avtom peljali domov, je zazvonil prenosni telefon in sporočili so mi, da je moj mož pretrpel srčni infarkt. Kmalu za tem je spet pozvonilo in rekli so nam, da je mož že umrl. Bila sem za volanom in vozila, otroka pa sta na glas zakričala od bolečine ob tej nepričakovani novici. In jaz sem v tem trenutku v molitvi rekla naslednje:

„MOJ BOG, LJUBIM TE, – V TVOJE USMILJENE ODREŠUJOČE ROKE TI IZROČAM SVOJEGA LJUBEGA MOŽA. DARUJEM TI SVOJO VELIKO, NESKONČNO DUŠEVNO BOLEČINO, KI PREBADA V TEH URAH VSO DRUŽINO IN JE PO BOLEČINAH POVEZANA S TBOJ NA KRIŽU, DA BI TI, VSEMOGOČNI, PO TEJ ŽRTVI REŠIL MNOGO DUŠ.“

Jokala sem od bolečine in globoko v srcu čutila veselje in zadovoljstvo, ker sem vedela, da je moj mož pri našem GOSPODU in BOGU, in je tam smel izkusiti to nepopisno veselje in to srečo večne BOŽJE LJUBEZNI.

Bilo pa je tako, da je bil moj mož mrtev že pri prvem telefonskem klicu, ko so nas obvestili, da je ravno pretrpel srčni infarkt. Ljudje tam so nas na ta način zavestno hoteli pripraviti na bolečo novico o smrti. Ni trajalo dlje od minute, ko smo v drugem telefonskem klicu dobili sporočilo, da je že umrl.

KAJ SE JE TOREJ ZGODILO?

Moj mož je šel v svojo sobo, da bi se osvežil in oprhal. In ko je bratranec opazil, da se že dolgo mudi v svoji sobi, ga je šel gor iskat in je potrkal na vrata. Toda Fernando se ni oglasil, čeprav je bratranec zelo glasno razbijal po vratih. Potem je še dolgo trajalo, da so lahko odprli vrata, ker rezervnega ključa preprosto niso našli – sobna vrata pa so bila zaprta od znotraj. Ko so končno odprli vrata, so našli mojega moža mrtvega ležati na tleh.

Ko je mož odšel izpod prhe, se je zgrudil mrtev poleg stola in je tako obležal, dokler ga niso našli. Pretrpel je nenadni srčni infarkt in je bil takoj mrtev. To je bilo točno v trenutku, ko sem začutila čvrst objem okoli ramen, ki mi je skoraj vzel sapo, potem pa čutila, da se te roke niso mogle držati ramen in so zdrsele navzdol na tla. Bilo mi je zelo slabo, skoraj sem se onesvestila in sem se tako opotekla, da me je sin ravno še mogel zadržati pokonci.

Potem so pripeljali truplo v BOGOTO in mojega moža Ferdinanda smo pokopali šele tretji dan po njegovi

smrti, ker smo morali čakati na mojo najstarejšo hčerko, ki je redovnica in je bila takrat v skupnosti svoje kongregacije v RIMU.

Veste, kaj mi je takrat rekla najmlajša hči, Maria José? Vsa v solzah mi je rekla:

„Mama, če je BOG tako dober in dobrotljiv, zakaj nam potem jemlje očka, ko bi v svoji vsemogočnosti moral vedeti, da ga otroci tako nujno potrebujejo, predvsem jaz, najmlajša?“

In jaz sem ji odgovorila:

„Glej, ravno zato, ker je tvoj očka tako dober človek, ga je BOG odlikoval in ga obdaroval z najlepšo in najvišjo nagrado, kar jih je, z NEBESI! In mi, ki ga imamo iz srca radi, ne bomo zaradi njega jokali in ga klicali nazaj, ko je vendar dobil tako visoko odlikovanje. Ampak se moramo v svoji žalosti z njim veseliti, **da je zdaj v srcu JEZUSA KRISTUSA in tam počiva!**“

V torek, ko smo šli ravno k pogrebu, so me poklicali ljudje iz Peruja in mi sporočili, da so dogovorjena srečanja za moje pričevanje vere že popolnoma zasedena z udeleženci. Odgovorila sem jim: **„Nemogoče je, da pridem. Pravkar bom pokopala svojega moža.“** Gospa Nancy Freud, sijajen apostol v Peruju in žena, ki je vse svoje premoženje darovala za novo evangelizacijo, me je rotila, naj vendar pridem v soboto, kajti nemogoče bi bilo, da bi v tako kratkem času odpovedala že načrtovane prireditve. Razen tega mi je predlagala, naj vzamem svoje otroke s seboj, da bi jih v taki situaciji ne pustila samih.

In veste, JEZUSU sem preprosto rekla:

„Če TI hočeš, da letim v Peru, potem mi daj milost in moč, da bom potovala skupaj z otroki.“

Torej sem šla na potovanje skupaj z otroki. Nastala so čudovita pričevanja vere, ker sem ves čas zelo intenzivno čutila, kako me je vodil in spremljal SVETI DUH ter mi navdihoval pravilne besede in stavke.

In za pokojnega moža je bilo prav posebno darilo, ko je pri enem od srečanj na velikem stadionu zanj obhajalo **sveto mašo** dvanajst duhovnikov skupaj s škofom. **Kakšno dragoceno darilo za mojega ljubega Fernanda.**

Taki dogodki in nepredvidljivi pripetljaji nam vedno znova pričajo o neskončni BOŽJI LJUBEZNI. Bilo je na isti dan, ko sem v svetlem hlačnem kostimu pričevala tudi v perujski televizijski oddaji, in nekatere dele tega pričevanja je mogoče poiskati in si jih ogledati tudi na internetu.

Isti dan, ko smo odleteli v Peru, sem govorila z osebo, ki me je bila povabila v Mehiko, točneje v Cancún na mariansko srečanje, da bi tej ženi povedala, da se ne bom mogla držati dogovorjenega termina.

Pa je začela žena vzdihovati in prosjačiti:

„O BOG, samo tega ne. Prosim, ne. Na tem srečanju bo predaval škof. In potem smo načrtovali, Gloria, da boste vi povedali svoje pričevanje. S to kratkoročno odpovedjo, manj kot deset dni pred našim srečanjem, je nemogoče, da vse odpovemo. Vsi prostori so že pogodbeno in obvezujoče najeti. Prosim, pridite kar skupaj z otroki. Vse vas bom nastanila v hotelu in prevzela stroške vašega bivanja. Vsi ste moji gostje.“

Vse sem povedala svojim otrokom in jim rekla:

„Glejte, kako velikodušen in dobrotljiv je naš BOG v našem tesnem finančnem položaju – naj ne bo to očitek, nočem biti nehvaležna, saj me je vedno blagoslavljal z milostjo, da sem imela dovolj dela in sem zaslužila za preživljanje svoje družine. Ampak zdaj je tu dejstvo, da bi si s svojimi skromnimi sredstvi nikoli ne mogla privoščiti, da bi poletela z vami na dopust v Cancún.“

Kljub žalovanju in bolečini so bili to čudoviti dnevi, ki sem jih s svojimi otroki lahko preživela v Mehiki, kjer sem smela podati svoje pričevanje pred ogromnim številom ljudi in tako sem se lahko kljub žalovanju držala termina, ki je bil načrtovan že pred smrtjo mojega moža.

Nadaljevala sem svojo predavateljsko dejavnost in pričevala za vero ob pomoči „evharističnih vojakov“ in vas vseh, dragi bratje in sestre v GOSPODU, ki zame molite.

Toda moj spovednik in duhovni voditelj, pater Wilson iz župnije „Pri svetem križu“ („SANTA CRUZ“) v Bogoti me je pozval, naj odpovem vsa svoja že načrtovana predavanja, kjer bi pričevala za vero. Od njega sem dobila le dovoljenje, da izvedem svoja nameravana pričevanja za vero v Evropi in Kaliforniji. Ostala načrtovana predavanja sem morala opustiti. Zelo mi je bilo žal in neprijetno mi je bilo, da se iz pokorščine svojemu spovedniku nisem mogla udeležiti dogovorjenih srečanj, ki so bila tako kot na primer v Mehiki že popolnoma organizirana, potrebni prostori so bili že najeti, pristojni škofje pa so tudi že dali svoj pristanek. Kajti moj duhovni voditelj pater Wilson me je takole opominjal:

„Prej si lahko brez skrbi in povsem mirno potovala naokoli v vsak kotiček tega sveta, saj je tvoj mož ostal pri vajinih otrocih; zdaj pa je to nemogoče in nesprejemljivo zaradi tvoje starševske odgovornosti, ki jo imaš kot samohranilka. Svojih otrok ne smeš samih puščati doma.“

Naj vam povem, pa si komaj lahko predstavljate, da me je to v srcu bolelo in globoko pretreslo mojo dušo, ampak ubogala sem ta ukaz iz pokorščine do svojega duhovnega voditelja, ki je imel kot pooblaščen GO-SPODOV duhovnik gotovo tehtne razloge, da mi je dal to strogo naročilo in to prepoved.

Moj mož je bil sijajen človek. Brez njegove brezpogojne podpore in požrtvovalnosti bi bilo zame nemogoče, da bi potovala v tolike dežele, da bi izpolnila poslanstvo, ki mi ga je naložil GOSPOD.

Vas vse, ki bi mi radi dali darilo ali kaj poklonili, prosim, molite za mojo družino, moje otroke in moje že pokojne družinske člane – predvsem za mojega moža in za mojega nečaka, ki je umrl pri udarcu strele, in končno tudi za mene samo. Z vašo molitvijo mi boste dali najlepše in najdragocenejše darilo.

Bog naj vam to poplača in hvala za vse, posebno za
molitev za mojega pokojnega moža,
Luisa Fernanda RICA RAMIREZA
rojeneda 25. maja 1957 +++ umrlega 7. oktobra 2006

NEKAJ PISEM OD TISOČIH, KI SMO JIH PREJELI V RAZLIČNIH JEZIKIH:

Mares (66) iz Lyona v Franciji je 6. 2. 2008 napisala v knjigo gostov:

Leta 1998 sem bila krščena in ugotovila sem, da je bila ta publikacija najbolj izrazita, kar sem jih prebrala v zadnjih desetih letih. Do srca me je ganila. Poskusila bom spremeniti svoje življenje in s to zgodbo seznaniti čim več svojih prijateljev. Upam, da bo kmalu odprta tudi vaša internetna stran v francoskem jeziku, ker mnogi izmed mojih prijateljev ne razumejo angleščine. Naj bo BOG z vami ...

Martina R. iz Nem ije – 97753 Karlstadt je pisala 30. 12. 2007 po elektronski pošti:

*Dragi bratje in sestre v Gospodu!
Gloriino pričevanje me je spodbudilo, da sem pre-
mišljevala in se spreobrnila. Mnogim ljudem sem že
pripovedovala o Glorii. Lepo bi bilo, če bi od vas lahko
prejela kopijo pričevanja, da bi jo lahko posredovala
svojim sobratom in sosestram, ki nimajo računalnika.
Prisrčen Bog plačaj, vaša Martina R.*

*P. S. Prosim, molite za našo družino, posebno za našo
hčerko Kristino, ki se je ponesrečila pred tremi leti in je
od takrat težko prizadeta. Naj ji Gospod izkaže svoje
usmiljenje.*

Dirk Qu. iz Nem ije je 27. 1. 2008 pisal po elektron- ski pošti:

*Spoštovana gospa dr. Gloria Polo, prebral sem celo vaše
pričevanje in bil zelo ganjen, na koncu sem jokal. Ker*

sem bil krščen kot evangeličanski kristjan in sem preko iskanja resnice prišel do katoliške Cerkve – bil sem v Medžugorju in Lurdu –, bi rad, da molite zame in za mojo pot: na veliko soboto bom prejel birmo. Prosim, da molite zame, da bi lahko opravil temeljito življenjsko spoved, da bi lahko popolnoma osvobodil svoje srce in priznal vse grehe. Prosim, da molite zame, da bom lahko živel v popolni ljubezni do Boga, da se bom vrnil v Očetovo hišo, opravil pokoro, zadoščeval, predvsem pa, da bom dober. Molite zame pri Gospodu, da bi – kot vi sami lepo pravite – lahko drugič (na novo) začel. HVALA. Molim za vaše potovanje in vaša predavanja v Nemčiji, Avstriji in Italiji. HVALA.

S pristrčnimi pozdravi iz Nemčije, D. Qu. Nemčija

Erwin B. (42) je 15. 10. 2007 napisal v nemško knjigo gostov:

Gloria, tvoje pričevanje se me je dotaknilo – hvala BOGU, da sem ga „slučajno“ dobil v branje. Želim, da bi spodbudilo čim več ljudi k razmišljanju. GOSPOD naj blagoslovi tebe in tvoje. Erwin

Marion J. (41) iz 53894 Mechernich-Glehn je 6. 1. 2008 napisala v nemško knjigo gostov:

Zahvaljujem se za to sporočilo, ki je tako lahko razumljivo in vendar tako polno globine in milosti. Hvala, prosim za to, da bi tega védenja nikoli več ne pozabila in da me kdo spomni nanj, kadar bom v nevarnosti, da ga pozabim.

Petra G. (39) iz Nem ije je 6. 1. 2008 pisala:

Lepa hvala za ganljivo poročilo. Zastrašujoče je, koliko grehov sami naredimo, ne da bi to sploh opazili. Nikoli

mi ni bilo jasno, da je uporaba spirale prav tako splav in da pomeni umor. Ravno jaz – nasprotnica splava – nisem računala s tem, da imam mogoče sama na vesti že toliko življenj. Takoj jutri se bom naročila pri ginekologu, da mi odstranijo „morilski inštrument“. Gospod, oprosti mi mojo krivdo in z mano tudi vsem ženskam, ki se kot jaz do zdaj niso zavedale krivde ali pa se tega še zdaj ne zavedajo. Z ljubeznijo in hvaležnostjo Petra

Wolfgang S. (32) iz Berlina je 4. 2. 2008 napisal v knjigo gostov:

Vaše pričevanje sem preletel in večino tudi že prebral. Zelo me je prevzelo vaše doživetje in hvala našemu GOSPODU, da vas je rešil. Verjamem, da je vsaka beseda, ki sem jo do zdaj prebral, resnična. Zame je vaše pričevanje zelo konstruktivno. Veliko molim za ljudi, ki so v nevarnosti, da se za večno pogubijo. Mnogo molim tudi za duše v vicah. Nikoli ne vem, koliko sadov imajo moje molitve. V svojem srcu pa sem prepričan, da niso zaman in da Bog take molitve rad uslišuje. Lep primer ste vi! Vaše pričevanje je za nas kristjane zelo pomembno. Predvidevam, da je večji del dopisov kritičnih in odklonilnih. Ravno zato bi vam rad vlil poguma za nadaljnje posredovanje pričevanja. Upam in molim, da bo vaše pričevanje ljudem pomagalo spoznati, v kako veliki grešnosti dandanes živimo. Morda bo ta ali oni tudi spoznal, da je hormonska zaščita umor. Mogoče bo nam kristjanom v prihodnje uspelo, da v zakonu pri spolnosti ne bomo morili svojih otrok. Že nekaj časa redno molim v ta namen k Bogu. Začnem z Jezusom in Marijo, potem pa prosim vse nebeške svetnike „brez izjeme“, naj prosijo za to, da bi se kristjanom odprle oči za ta greh. Saj do zdaj vsaj v moji okolici ni mogoče spoznati, da bi prišlo do spoznanja te grešnosti. Kontracepcijske

tabletko (antibaby pilule) so prav pri kristjanih najbolj priljubljeno kontracepcijsko sredstvo. Želim vam obilo BOŽJEGA blagoslova v Jezusu Kristusu, Wolfgang S.

Bettina S. (40) iz Nem ije – 41541 Dormagen je 1. 11. 2007 pisala:

Spoštovana gospa Polo, včeraj zvečer sem prebrala vaše sporočilo in me je zelo prevzelo. Hudič je! Sama to vem in lahko le upam, da bo zmagala ljubezen do Boga in svete Božje Matere. Živimo v težkem času. Ne smemo izgubiti vere v Jezusa in moramo spet začeti z molitvijo. Antikrist ne sme zmagati. Pošiljam vam lep pozdrav. Bog z vam. B. S.

**Prevod španskega pisma
duhovnega voditelja gospe dr. POLO,**
prečastitega gospoda župnika
Wilsonsa Alexandra Marona Gonzaleza:

**Nadškofija v BOGOTI
Škofijski vikariat Svetega Petra
Župnija „Pri svetem Križu“**

Bogotá, 13. novembra 2007

Vsem, ki jih to zanima:

S tem dopisom potrjujem, da je gospa Gloria Polo oseba trdne vere, ki je vedno delala za Katoliško cerkev, s tem da je ljudi evangelizirala s svojim osebnim pričevanjem za vero in s svojim osebnim življenjem.

Osem let, v katerih sem jo spremljal kot njen duhovni voditelj in dušni pastir, se je odlikovala s svojo izpričano krepostjo, notranjim molitvenim življenjem in vdanostjo JEZUSU KRISTUSU.

Posebej pa hočem poudariti njeno pobožnost, pravičnost, njeno svetniško življenje in njeno odkrito željo, da bi oznanjala evangelij našega GOSPODA JEZUSA KRISTUSA.

Potrjujem in izpričujem, da je njeno delo pri evangelizaciji v Kolumbiji kot tudi v tujini vedno pod duhovnim vodstvom ter v pokorščini cerkvenemu učiteljstvu in orientirano po veri Katoliške cerkve.

*Wilson Alexander Mora G., duhovnik
župnik*

≡ Molitev za duhovnike ≡

Gospod Jezus Kristus,

večni veliki duhovnik! TI si izbral SVOJE služabnike, da bi TI služili kot duhovniki na poseben način z oznanjevanjem evangelija in s podeljevanjem zakramentov.

Pritegni jih v **SVOJE Božje srce**, da bodo popolnoma taki kot TI: krotki in ponižni, usmiljeni in potrpežljivi, sveti in vneti za reševanje duš.

Obvaruj jih pred napadi hudiča in pred skušnjavami tega sveta.

Odpusti jim, če so padli v grehe. Daj jim moč, če so brez poguma in ne morejo več dalje.

Stoj jim ob strani, če se je omajala njihova vera, in jim podari predvsem milost zvestobe in pokorščine.

Spremeni jih TI ob vsakem spremenjenju pri obhajanju svete mašne daritve, da TI bodo v svojem bistvu vedno bolj podobni.

Daj nam **svete** duhovnike, **svete** redovnike in **svete** laike, ki se bodo z vso močjo v TVOJI Cerkvi zavzemali za TVOJE kraljestvo. **Gospod, usliši naše prošnje v imenu JEZUSA KRISTUSA.**

TEBI, večnemu velikemu duhovniku, z Očetom in Svetim Duhom, slava, hvala in čast vekomaj. Amen.

(+ 1 očenaš + 1 zdravamarija + 1 Slava Očetu ...)

≡ Molitev za storilce in njihove sodelavce ≡

Ljubeči nebeški OČE, prosim TE, da odpustiš zdravnicam in zdravnikom, ki so sprejeli sodelovanje s Tvojim sovražnikom in omogočajo kulturo SMRTI, s tem da v svojem nezaslišanem napuhu sami sebe določajo za **gospodarja nad življenjem in smrtjo ter izbrisujejo, ubijajo in samovoljno morijo novo in staro življenje.**

GOSPOD, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!

Dobrotljivi nebeški OČE, TI si ustvaril vidni in nevidni svet, prosim TE, da odpustiš ženskam in moškim, ki so aktivni v politiki in v javni upravi in s svojimi odločitvami začenjajo ustvarjati eksperimentalno področje za **kulturo SMRTI** ter si tako nalagajo veliko odgovornost za dan poslednje sodbe.

GOSPOD, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!

Usmiljeni nebeški OČE, edino TI si **GOSPODAR nad ŽIVLJENJEM in SMRTJO**, prosim TE, da odpustiš ženam, ki zaradi napačnega svetovanja in obupne zablode odklonijo TVOJE darilo novega življenja in dajo kot Herod umoriti nedolžne otroke. Odpusti tudi možem, ki odklanjajo odgovorno očetovstvo in svoje žene silijo ali celo prisilijo v splav in detomor.

GOSPOD, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!

Vsemogočni nebeški OČE, Ti hrepeneče čakaš na izgubljene sinove, ki v objestnem precenjevanju svoje po-

membnosti potvarjajo TVOJ nauk in zlorablajo TVOJE ZAPOVEDI, razsvetli jih po SVOJEM SVETEM DUHU in naj se ponižni in skesani vrnejo v Očetovo hišo. Vse to prosim v **imenu NAŠEGA GOSPODA JEZUSA KRISTUSA. Amen.**

≡ **Molitev angela v Fatimi** ≡

MOJ BOG, verujem vate, častim TE, upam VATE in TE ljubim.

Prosim, da odpustiš tistim, ki ne verujejo, TE ne častijo, ne upajo in TE ne ljubijo.

PRESVETA TROJICA, OČE, SIN in SVETI DUH!

Darujem TI dragoceno telo in kri, dušo in božanstvo našega GOSPODA JEZUSA KRISTUSA, ki je navzoč na vseh oltarjih sveta; v spravo za zasramovanja, svetoskrunstva in ravnodušnost, s katero GA žalijo.

Po neskončnem zasluženju NJEGOVEGA presvetega Srca in po Marijinem brezmadežnem Srcu TE ponižno prosim za spreobrnjenje ubogih grešnikov.

(trikrat: očenaš + zdravamarija + Slava Očetu ...)

≡ **O, pridi, gospod JEZUS!** ≡

Naj hitro nastopi dan TVOJEGA ponovnega prihoda, da se bo v naših srcih naselil mir in se bo razširil na vse ljudi in vse narode!

Da bo vsakdo spoznal, da TE je poslal OČE, da si TISTI, KI mora priti, da bo ustanovil na zemlji NJEGOVO kraljestvo! Kraljestvo ljubezni in miru, kraljestvo SVE-TEGA DUHA in večnega veselja.

Le pridi, gospod JEZUS!

Pričakujemo te!

≡ **Usmiljeni JEZUS,** ≡

s hvaležnostjo se spominjam TVOJE bridke smrti na križu in TE v globokem spoštovanju molim in TE hvalim zaradi neprecenljive milosti TVOJEGA odrešenja.

Ponižno TE prosim, milostno poglej na vse človeštvo in izkaži posebno zakrknjenim „ubogim grešnikom“ in umirajočim SVOJE neskončno, SVOJE neizmerno in SVOJE nepojmljivo usmiljenje. AMEN.

MOLITEV, da bi prejeli milosti na priprošnjo BOŽJEGA služabnika papeža JANEZA PAVLA II.

O sveta Trojica!

Zahvaljujemo se TI, da si podarila Cerкви papeža Janeza Pavla II. in tudi za to, da je po njem zažarela nežnost

Tvoje očetovske ljubezni, veličastvo Kristusovega križa in sijaj duha ljubezni.

On se je povsem zaupal Tvojemu neskončnemu usmiljenju in Marijini materinski priprošnji in nam je tako dal živo sliko JEZUSA, dobrega pastirja.

Dal nam je vzgled svetosti kot visokega merila v vsakdanjem krščanskem življenju, s tem pokazal pot k večnemu združenju s TEBOJ in sam pred nami hodil po tej poti.

Nakloni nam, če je taka Tvoja volja, na njegovo priprošnjo milost, za katero te v upanju prosimo, da bo kmalu prištet med svetnike. Amen.

KARDINAL CAMILLO RUINI, generalni vikar svetega očeta za škofijo v Rimu

≡ **Molitev za** **NOVO EVANGELIZACIJO** ≡

O BOG, TI LJUBEČI NEBEŠKI OČE, prosim TE, podari mi po zasluženju TVOJEGA preljubljenega SINA, našega GOSPODA JEZUSA KRISTUSA, darove SVETEGA DUHA, da bom v TVOJI Cerkvi dejavno vključen v delo za TVOJE kraljestvo. Pokaži mi po SVETEM DUHU mojo nalogo v TVOJEM vinogradu. Naj moje delo obrodi sadove ZATE in za TVOJE KRALJESTVO. Hočem biti rodovitna trta, ki se hrani z zdravilno, dragoceno KRVJO našega ZVELIČARJA, pravega vinskega trsa.

Daj, da **APOSTOLAT NOVE EVANGELIZACIJE** prinese TVOJE veselo oznanilo v najmanjši kotiček te zemlje. Daj nam svetih duhovnikov, svetih redovnikov in svetih laikov, ki se bodo v TVOJI Cerkvi zavzemali z vso svojo močjo za TVOJE kraljestvo.

O GOSPOD, ponižno te prosim v imenu JEZUSA KRISTUSA, usliši moje prošnje. AMEN.

KAZALO

Nesreča ob udarcu strele	9
Čudeži, ki jih je Gospod naredil na meni.	11
Druga stran dogajanja.	18
Prva vrnitev	22
Nečimrnost.	24
V bolnišnici	26
Hudič res obstaja.	28
Zakrament zakona.	37
Hudičeva zahrbtnost.	46
Verne duše	47
Videla sem svojega očeta in svojo mater	51
Evtanazija – dopustitev smrti iz usmiljenja.	53
Preverjanje znanja.	55
Ljubi svojega BOGA z vsem srcem	56
EZOTERIKA – reinkarnacija	59
Jaz in moj bližnji	62
Jaz in moja družina	63
Ne skruni Božjega imena	66
Posvečuj GOSPODOV dan	69
Zakrament mašniškega posvečenja.	73
Smrtna ura – naša „zadnja ura“	75
Spoštuj očeta in mater	78
Ne ubijaj – splav	84
Splav moje prijateljice Estele	90
S 16 leti sem izgubila nedolžnost	94
Prekinitev nosečnosti je najtežji, najstrašnejši od vseh grehov	99
Ne nečistuj	112
Ne kradi	114
Ne pričaj po krivem.	117
Ne želi svojega bližnjega blaga	119
„Knjiga življenja“	124
Zaključno vprašanje	130
BOŽJA LJUBEZEN – Rešitev duš	136
Dodatek.	148

